GUILLAUME

MUSSO

UN APARTAMENT LA PARIS

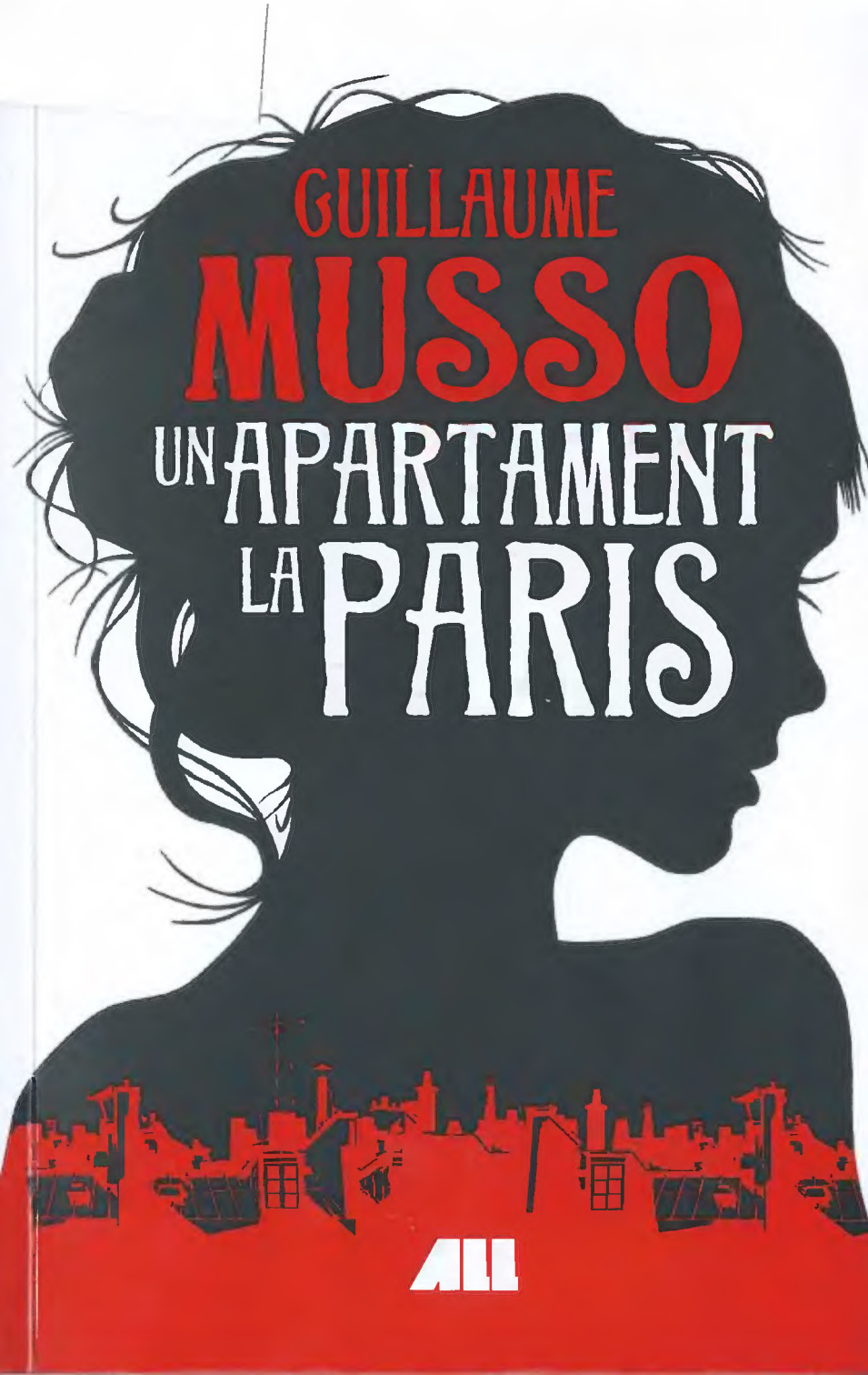

ALL

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Încă de la zece ani, a ştiut că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură. La nouăsprezece ani, a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci şi patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârşească pe neaşteptate. Următoarele sale romane, printre care *Sauve-moi* (2005), *Seras-tu là?* (2006), *La fille de papier* (2010), *7 ans après* (2012), *Demain* (2013), *Central Park* (2014), *La Fille de Brooklyn* (2016), au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică. *Un appartement à Paris* (2017) este ultima carte a romancierului francez.

GUILLAUME MUSSO

UN APARTAMENT LA PARIS

GUILLAUME MUSSO

UN APARTAMENT LA PARIS

Traducere din limba franceză și note de
Liliana Urian

ALL

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Rodica Crețu

UN APPARTEMENT À PARIS
Guillaume Musso
Copyright © XO Éditions 2017. All rights reserved.

UN APARTAMENT LA PARIS
Guillaume Musso
Copyright © 2018 Editura **ALLFA**
Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSSO, GUILLAUME
Un apartament la Paris / Guillaume Musso; trad. din lb. franceză de Liliana Urian. – București: ALLFA, 2018
ISBN 978-606-783-075-0

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Pentru Ingrid,
pentru Nathan

În mijlocul iernii, descopeream în sfârșit
că am în mine o vară invincibilă.

Albert Camus

Băiețelul

Londra, într-o sâmbătă, înainte de prânz.

Tu nu știi încă, dar, în mai puțin de trei minute, vei fi supusă la una dintre încercările cele mai grele din viața ta. O încercare pe care n-ai prevăzut-o, dar care ți se va părea la fel de dureroasă ca o arsură cu fierul roșu pe o piele delicată.

Deocamdată, te plimbi nonșalantă prin galeria comercială care seamănă cu un atrium antic. După zece zile de ploaie, cerul a recăpătat o frumoasă nuanță de albastru-închis. Razele soarelui, care fac să strălucească acoperișul de sticlă al imensului magazin, te-au binedispus. Pentru a celebra venirea primăverii, ți-ai cumpărat chiar și o rochiță roșie cu buline albe pe care puseseși ochii de vreo două săptămâni. Te simți ușoară, ești binedispusă. Ziua se anunță plăcută: mai întâi, masa de prânz cu Jul, prietena ta cea mai bună, apoi o ședință de manichiură între fete, fără îndoială o expoziție la Chelsea și diseară concertul lui PJ Harvey la Brixton.

O navigare liniștită pe valurile plăcute ale vieții tale.

Numai că, deodată, îl zărești.

*

Este un băiețel blond, îmbrăcat cu o salopetă de blugi și un paltonaș cu glugă bleumarin. Are cam doi ani, poate puțin mai mult. Niște ochi mari, verzi și zâmbitori, strălucesc în spatele unor ochelari cu rame colorate. Trăsăturile fine se ivesc dintr-un căpșor rotund de păpușă, încadrat de bucle scurte și luminoase ca o căpiță de fân sub razele soarelui de vară. Îl privești deja de câteva clipe, de departe, dar, cu cât te apropii mai mult, cu atât ești mai fascinată de fața lui. Un teritoriu virgin, radios, pe care nici răul, nici frica n-au avut încă timp să-l infecteze. Pe mutrișoara asta nu vezi decât un evantai de posibilități. Bucuria de a trăi, fericirea în stare pură.

Acum te privește și el. Un zâmbet complice și candid îi luminează chipul. Îți arată cu mândrie micuțul avion metalic pe care-l face să zboare pe deasupra capului, ținându-l între degetele lui dolofane.

— Vruuuummmm...

În timp ce îi întorci zâmbetul, o emoție ciudată începe să te sugrume. Otrava lentă a unui sentiment indescifrabil îți contaminează întreaga ființă. Te simți cuprinsă de o tristețe care nu știi de unde a apărut.

Copilașul și-a deschis brațele și a început să meargă cu pași mici și repezi în jurul fântânii din piatră care-și aruncă trombele de apă sub cupola galeriei. Pentru o clipă, crezi că aleargă spre tine și că îți va sări în brațe, dar...

— Tati, tati! Ai văzut, sunt avion!

Ridici ochii și privirea ta o întâlnește pe cea a bărbatului care îl prinde pe copil din zbor. Simți cum te străpunge un fior rece și inima ți se oprește brusc.

Îl cunoști pe bărbatul acesta. În urmă cu cinci ani, ați trăit o poveste de dragoste care a durat mai bine de un an. Pentru el ai părăsit Parisul, te-ai mutat în Manhattan și ți-ai schimbat serviciul. Timp de șase luni, ați încercat chiar să aveți un bebeluș, care n-a venit însă niciodată. Apoi bărbatul s-a reîntors la fosta lui soție cu care avea deja un copil. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a-l păstra, dar n-a fost de ajuns. Ai trecut printr-o perioadă dureroasă și, tocmai când credeai că ai reușit să mergi mai departe, îl întâlnești astăzi și asta îți sfâșie inima.

Acum îți înțelegi mai bine tulburarea. Îți spui că acest copil ar fi putut fi al vostru. Că acest copil ar fi *trebuit* să fie al vostru.

Bărbatul te-a recunoscut imediat și nu îți evită privirea. După expresia lui dezolată, îți dai seama că este la fel de surprins ca și tine, stânjenit și oarecum rușinat. Crezi că va veni să-ți vorbească, dar, asemenea unui cerb încolțit, face un gest protector pentru progenitura lui și se grăbește să dispară din peisaj.

— Hai vino, Joseph, plecăm.

În timp ce tatăl și fiul se îndepărtează, ție nu-ți vine să crezi ce ai auzit. „Joseph" este unul dintre numele alese împreună pentru viitorul vostru copil. Ochii ți se umplu de lacrimi. Te simți jefuită. O oboseală grea te cuprinde brusc și te ține pe loc timp de câteva minute, lăsându-te uluită, încremenită, cu un nod în gât.

*

Cu chiu, cu vai, ajungi la ieșirea din magazin. Urechile îți țiuie, gesturile îți sunt mecanice, mâinile și picioarele tale cântăresc tone. În Saint James Park, reușești să ridici brațul pentru a opri un taxi, dar tremuri tot drumul, luptându-te cu gândurile care te asaltează, întrebându-te ce ți se întâmplă.

Odată ajunsă acasă, imediat ce ai închis ușa apartamentului, te repezi să-ți pregătești o baie. Nu aprinzi luminile din camera ta. Încă îmbrăcată, te trântești pe pat. Inertă. Imaginile băiețelului cu avion ți se derulează prin minte și, în curând, toată disperarea pe care ai resimțit-o în fața fostului tău amant se transformă într-o cumplită senzație de vid. Un gol care îți strânge pieptul. Plângi, bineînțeles, dar îți spui că lacrimile sunt purificatoare și că această criză va trece de la sine. Doar că durerea crește, se umflă și se revarsă asupra ta asemenea unui val puternic care te ia cu el și îți distruge toate zăgazurile, eliberând anii de nemulțumire, de ură, de dezamăgire. Redeschizând niște răni pe care le credeai vindecate.

Nu peste mult, simți o hidră rece șerpuind printre picioarele tale și te cuprinde panica. Te ridici dintr-un salt. Inima îți bate cu putere. Ai trăit deja un episod identic acum câțiva ani și lucrurile nu s-au sfârșit cu bine. Dar degeaba îți vine în minte acest gând, nu reușești să oprești inexorabilul. Cuprinsă de frisoane incontrolabile, te duci clătinându-te până în baie.

Trusa medicală. Tuburile de medicamente. Te întinzi în cada pe cale să se reverse, deși nu ești decât pe jumătate

dezbrăcată. Apa este prea caldă sau prea rece, nici măcar nu mai știi și puțin îți pasă. Pe pieptul tău, o menghină. În măruntaiele tale, un hău. În fața ochilor tăi, un orizont negru precum cărbunele, învăluit pentru totdeauna de tristețe.

Nici măcar nu erai conștientă că ai ajuns în starea asta. Ce-i drept, în ultimii ani te-ai simțit cam pierdută și știi de mult timp că viața este fragilă. Dar nu te așteptai să-ți fugă pământul de sub picioare astăzi și să te prăbușești atât de repede. Și, mai cu seamă, nu știai că acest torent de noroi curge în tine. Această negreală, această otravă, această mizerie. Acest sentiment de singurătate nesfârșită care s-a trezit brusc și care te terorizează.

*

Tuburile de medicamente plutesc la suprafață ca niște corăbii lipsite de vânt. Le deschizi și înghiți capsulele cu pumnul. Dar nu e de ajuns. Trebuie să mergi până la capăt. Așa că scoți lama de la aparatul de ras pus pe marginea căzii și-ți tai venele de la încheieturi.

Te-ai luptat întotdeauna aprig, dar astăzi nu te mai simți în stare, căci dușmanul tău nu-ți dă drumul și te cunoaște mai bine decât tine. Apropiind tăișul lamei de vene, te gândești cu ironie la bucuria exagerată pe care ai simțit-o în acea dimineață văzând soarele pe fereastra camerei tale.

Apoi urmează acel moment straniu și liniștitor în care știi că zarurile sunt aruncate și că ai luat-o deja pe drumul fără întoarcere. Îți contempli hipnotizată sângele care,

diluându-se, desenează în apă arabescuri de o frumusețe nespusă. Simțind că te stingi, îți spui că cel puțin durerea va înceta, iar în această clipă asta e tot ce contează.

În timp ce diavolul te poartă cu el în vaporii săi fierbinți, imaginea băiețelului îți apare din nou în minte. Îl vezi pe o plajă, în fața mării. Un loc care ar putea fi Grecia sau sudul Italiei. Ești foarte aproape de el. Atât de aproape, încât poți chiar să-i simți mirosul de nisip, de grâu, liniștitor precum adierea vântului în serile de vară.

Când ridică ochii spre tine, îi revezi cu emoție chipul frumos, năsucul cârn și strungăreața care-i face zâmbetul irezistibil. Iată-l cum își deschide brațele și începe să alerge în jurul tău.

— Uite, mami, sunt avion!

În mijlocul iernii

Marți, 20 decembrie

1
Sindromul Paris

Paris is always a good idea.
Audrey HEPBURN

1.

Roissy-Charles-de-Gaulle, zona sosiri.

O definiție a infernului pe pământ.

În sala în care avea loc controlul pașapoartelor, sute de călători se înghesuiau într-o coadă de așteptare care încurca circulația și se întindea sinuoasă ca un șarpe boa obez. Gaspard Coutances își ridică privirea spre cabinele din plexiglas aliniate la douăzeci de metri în fața lui. La șirul de ghișee nu erau decât doi amărâți de polițiști care controlau fluxul mare de pasageri. Gaspard scoase un oftat de exasperare. De câte ori punea piciorul în acest aeroport, se întreba cum de puteau autoritățile să ignore efectele devastatoare ale unei asemenea aglomerații care strica imaginea Franței.

Înghițit în sec. În plus, mai era și o căldură sufocantă. Aerul era jilav, apăsător, încărcat cu un miros îngrozitor de

transpirație. Gaspard se așează între un adolescent cu look de motociclist și un grup de asiatici. Tensiunea era palpabilă: în plin decalaj orar după un zbor de zece-cincisprezece ore, niște pasageri cu fețe de zombi descopereau cu furie că asta nu era tot ce trebuiau să îndure.

Calvarul începuse chiar imediat după aterizare. Avionul lui, care venea de la Seattle, ajunsese totuși la timp – aterizase cu puțin înainte de ora nouă dimineața –, dar trebuise să aștepte mai bine de douăzeci de minute ca să fie adusă pasarela pentru a putea părăsi aeronava. Urmase o mărșăluire nesfârșită pe culoarele învechite. Apoi un stres înfiorător, pentru că trebuiau să găsească panourile indicatoare complicate, să nu-și rupă picioarele pe scările rulante care nu funcționau, să se lupte ca să nu fie zdrobiți într-un lift plin ochi, pentru ca la sfârșit să ajungă toți în această sală sinistră, strânși ca niște vite într-un țarc. Bun venit în Franța!

Cu geanta de voiaj pe umăr, Gaspard era lac de sudoare. Avea senzația că mersese deja trei kilometri de când părăsise avionul. Abătut, se întrebă ce naiba căuta acolo. De ce își impunea în fiecare an o lună de izolare la Paris pentru a-și scrie noua piesă de teatru? Râse nervos. Răspunsul era simplu și suna ca un slogan: *tehnica scriiturii într-un mediu ostil*. În fiecare an, la aceeași dată, Karen, agentul său literar, îi închiria o casă sau un apartament în care putea să lucreze liniștit. Gaspard detesta atât de mult Parisul – și perioada Crăciunului în special –, încât n-avea nicio problemă să stea închis în casă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Rezultatul: piesa se scria singură, sau aproape singură.

În orice caz, la sfârșitul lui ianuarie, textul era întotdeauna terminat.

Coada se micșora cu o încetineală exasperantă. Așteptarea devenea o adevărată încercare. Niște puști surescitați se luau la întrecere și alergau urlând printre bariere, un cuplu de persoane în vârstă se țineau unul de altul pentru a nu se prăbuși, un bebeluș vomita laptele supt din biberon pe gâtul mamei lui.

Vacanța asta idioată de Crăciun..., se lamentă Gaspard luând o gură de aer viciat. Remarcând nemulțumirea de pe fețele tovarășilor săi de suferință, își aminti de un articol pe care îl citise într-o revistă despre „sindromul Paris". În fiecare an, zeci de turiști japonezi și chinezi erau spitalizați și adesea repatriați din cauza unor tulburări psihiatrice grave care se declanșau în timpul primei lor vizite în capitala franceză. Abia ajunși în Franța, acești călători începeau să aibă niște simptome ciudate – delir, depresie, halucinații, paranoia. Cu timpul, psihiatrii reușiseră să găsească o explicație: turiștii deveneau tulburați odată ce realizau că viziunea lor idealizată asupra Orașului Luminilor nu corespundea realității. Ei credeau că aveau să cunoască lumea minunată a lui Amélie Poulain, cea promovată în filme și în reclame, dar în locul ei descopereau un oraș dur și ostil. Parisul lor himeric – cel al cafenelelor romantice, al buchiniștilor de pe malurile Senei, al colinei Montmartre și al cartierului Saint-Germain-des-Prés – tocmai se izbea de crunta realitate: murdăria, hoții de buzunare, nesiguranța, poluarea omniprezentă, urâțenia

marilor complexe urbane, starea de deteriorare a mijloacelor de transport în comun.

Pentru a se gândi la altceva, Gaspard scoase din buzunar mai multe foi pliate în patru. Prezentarea, însoțită de fotografii, a închisorii aurite pe care agentul lui i-o închiriase în arondismentul 6. Fostul atelier al pictorului Sean Lorenz. Pozele erau seducătoare și promiteau un spațiu deschis, luminos, odihnitor, perfect pentru maratonul scrieturii care îl aștepta. De obicei, el nu avea încredere în fotografii, dar Karen vizitase apartamentul și îl asigurase că o să-i placă. *Ba chiar mai mult*, adăugase ea, misterioasă.

În orice caz, abia aștepta să ajungă acolo.

Mai stătu răbdător la coadă vreun sfert de oră până să catadicsească unul dintre agenții poliției de frontieră să arunce un ochi în pașaportul lui. Tipul nu-i spuse nici *bonjour*, nici *merci* și nici el nu-i răspunse la al său *bonne journée* atunci când îi înapoiase actele.

O nouă nedumerire în fața panourilor indicatoare. Gaspard o luă mai întâi în direcția greșită, după care se întoarse. Cascadă de scări rulante. Succesiune de uși automate care se deschideau mereu cu întârziere. Se grăbi să treacă de benzile rulante. Slavă Domnului, nu fusese chiar atât de inconștient încât să-și înregistreze bagajele.

Acum nu se mai afla foarte departe de ieșirea din infern. Se luptă să iasă dintr-o îmbulzeală neobișnuită care bloca holul sosirilor, își croi drum prin mulțime, împingând un cuplu care se săruta, pășind peste niște pasageri care dormeau chiar pe jos. Luată în vizor, ușa pivotantă deasupra căreia se

afla panoul „Ieșire – Taxiuri" reprezenta sfârșitul supliciului său. Gata, nu mai avea decât câțiva metri și avea să scape din acel coșmar. Avea să ia un taxi, să-și pună căștile în urechi și să evadeze mintal, ascultând pianul lui Brad Mehldau și bassul lui Larry Grenadier. Apoi, chiar din acea după-amiază, avea să se apuce de scris și...

Ploaia îi tăie entuziasmul. Turna cu găleata. Un cer întunecat. Tristețe și descărcări electrice în aer. Niciun taxi la orizont. În schimb, mașini ale forțelor de intervenție și pasageri dezorientați.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe un hamal care-și fuma impasibil țigara lângă o scrumieră cu picior.

— Cum, n-ați auzit? Este grevă, domnule.

2.

În același timp, în Gara de Nord, Madeline Greene cobora din trenul Eurostar sosit la ora 09.47 de la Londra.

Primii ei pași pe pământul francez erau ezitanți, tânăra nu izbutea să se orienteze. Își simțea picioarele grele, tremurânde. Pe lângă oboseală mai avea amețeli, o greață puternică și un reflux acid care îi provoca arsuri în esofag. Medicul o prevenise în legătură cu efectele secundare ale tratamentului pe care îl urma, dar ea nu-și imaginase că avea să-și petreacă totuși Crăciunul într-o stare atât de proastă.

Valiza pe care o târa după ea părea să cântărească o tonă. Deformat, amplificat, zgomotul rotițelor pe asfalt îi răsuna

în cap și o zgâria pe creier, intensificând migrena care o chinuia de când se trezise.

Madeline se opri brusc pentru a trage până la capăt fermoarul gecii de piele cu dublură din blană de oaie. Era lac de sudoare, dar o lua cu frig. La un moment dat, i se tăie răsuflarea și crezu că o să leșine, dar își mai recăpătă un pic puterile când ajunse la capătul peronului, ca și când efervescența care domnea în terminal o stimula și o reconecta aproape instantaneu la viață.

În pofida reputației nu prea grozave a Gării de Nord, Madeline fusese întotdeauna fascinată de acest loc. Ei nu-i inspira dezordine și teamă, ci o energie pură și contagioasă. Era un stup în permanentă mișcare. Mii de vieți, de destine care se încrucișau, țesând o pânză uriașă de păianjen. Un flux neobosit, amețitor, un val pe care trebuia să știi să-l stăpânești ca să nu te înec.

Gara i se părea mai ales o scenă de teatru invadată de mii de actori: turiști, navetiști, oameni de afaceri, golănași, patrule de polițiști, bișnițari, dealeri, angajați ai cafenelelor și ai prăvăliilor din jur... Observând această lume în miniatură acoperită de uriașa cupolă de sticlă, Madeline se gândi la unul dintre acele globuri cu zăpadă pe care i le aducea bunica ei de câte ori se întorcea dintr-o călătorie. Un glob imens, zumzăitor, lipsit de paietele lui din plastic și care se fisura sub greutatea numărului de oameni.

Ajunse în piața din fața gării unde fu întâmpinată de o rafală de vânt. Aparent, vremea era și mai rea decât la Londra: o ploaie deasă și măruntă, un cer întunecat, un aer

umed și călduț. După cum o anunțase Takumi, zeci de taxiuri blocau accesul în gară. Nici autobuzele, nici mașinile nu puteau lua călători, lăsându-i pe pasageri în infernul lor. În fața unei camere de televiziune, spiritele se încingeau: greviștii și șoferii jucau din nou eterna scenă atât de îndrăgită de ziarele și de canalele de știri.

Madeline se grăbi să ocolească grupul. *De ce nu m-oi fi gândit să-mi iau umbrela?*, își reproșă ea traversând în direcția bulevardului Magenta. Mergând prea aproape de marginea trotuarului, se trezi stropită cu noroi atunci când o mașină trecu printr-o băltoacă. Udă fleașcă și furioasă la culme, coborî pe strada Saint-Vincent-de-Paul până la intrarea în parohie. Acolo, la volanul unei furgonete parcate paralel cu altă mașină, o aștepta deja Takumi, care ajunsese la timp ca să o ia. Camioneta lui, un Renault Estafette, și-așa destul de colorată, avea o inscripție veselă care contrasta cu cenușiul din jur: „Grădina Minunată – florărie – strada Delambre, nr. 3 bis – 75014 Paris". Zărindu-l, Madeline îi făcu un semn larg cu mâna, după care se grăbi să urce lângă el, în mașină.

— Hello, Madeline, bun venit la Paris! o întâmpină florarul întinzându-i un prosop.

— Salut, bătrâne, îmi face plăcere să te văd!

Ea își șterse părul, măsurându-l din priviri pe tânărul asiatic. Takumi era tuns scurt și purta o geacă de catifea reiată și o eșarfă de mătase. Capul rotund îi era acoperit cu o bonetă în carouri, care îi lăsa pe dinafară urechile mici și clăpăuge și care îl făceau să semene cu un șoricel. Avea o mustață rară, mai apropiată de cea a unui adolescent abia ajuns la

pubertate decât de cea a lui Thomas Magnum. Nu îmbătrânise deloc de când plecase ea din Paris, cedându-i frumoasa florărie la care îl angajase în urmă cu câțiva ani.

— Drăguț din partea ta că ai venit să mă iei, îți mulțumesc, zise Madeline, punându-și centura de siguranță.

— N-ai pentru ce, ai fi avut de furcă azi cu mijloacele de transport.

Tânărul florar schimbă treapta de viteză și o luă pe strada Abbeville.

— După cum vezi, nu s-a schimbat nimic în țara asta de când ai plecat, zise el arătând spre grupul de manifestanți. Pe zi ce trece, e tot mai sinistru...

Ștergătoarele vechiului Renault abia reușeau să facă față șiroaielor de ploaie care curgeau pe parbriz.

Deși îi era din nou greață, Madeline se străduia să înceapă o conversație:

— Deci, cum o mai duci? Nu pleci în vacanță de Crăciun?

— Nu mai devreme de sfârșitul săptămânii viitoare. Vom pleca să petrecem Anul Nou la familia lui Marjolaine. Părinții ei au o distilerie în Calvados.

— Dacă ții la fel de puțin la băutură, o să fie interesant!

Florarul se înroși la față. *Takumi e la fel de susceptibil*, se amuză Madeline privind pe fereastră peisajul care parcă se lichefia din cauza ploii. Camioneta ajunse pe bulevardul Haussmann și merse vreo cinci sute de metri, apoi o coti pe strada Tronchet. În ciuda ploii torențiale, în ciuda efectelor climatului social nefavorabil, Madeline era mulțumită să fie la Paris.

Îi plăcuse să locuiască în Manhattan, dar nu fusese capabilă să capteze acea pretinsă energie atât de mult lăudată de unele dintre prietenele ei. De fapt, New Yorkul o epuizase. Orașul ei preferat avea să rămână mereu Parisul, căci aici se întorcea de fiecare dată să-și oblojească rănile. Locuise patru ani la Paris. Nu neapărat cei mai frumoși ani, dar în orice caz cei mai importanți: anii de rezistență, de reconstrucție, de renaștere.

Până în 2009, lucrase în Anglia, în brigada criminalistică din Manchester. Acolo, o anchetă înfiorătoare de care se ocupase – cazul Alice Dixon[1] – o terminase psihic și o forțase să iasă din poliție. Acest eșec o făcuse să piardă totul: meseria, respectul colegilor, încrederea în ea însăși. Venise la Paris, își cumpărase o mică florărie și își refăcuse viața în cartierul Montparnasse, departe de anchete legate de crime sau de dispariții de copii. Această viață mai calmă luase din nou o întorsătură radicală când o întâlnire întâmplătoare o condusese pe o pistă neașteptată, permițându-i să redeschidă ancheta care îi dăduse viața peste cap. În cele din urmă, cazul Alice Dixon avusese un epilog fericit la New York. Circumstanțele acestui succes îi dăduseră ocazia să lucreze în cadrul serviciilor administrative ale WITSEC, programul federal de protecție a martorilor. Îi lăsase florăria lui Takumi și plecase la New York. Un an mai târziu, NYPD – poliția newyorkeză – îi propusese un contract de consultant care să se ocupe de cazurile clasate. Madeline avea misiunea de a arunca o privire nouă asupra

[1] Vezi *Chemarea îngerului*, Editura ALLFA, 2012. (N.a.)

unor cazuri vechi, rămase nerezolvate. Genul de job care ar fi fost incitant într-un serial TV sau într-un roman polițist de Harlan Coben, dar care, în realitate, se dovedise doar o muncă de birou enorm de plictisitoare. În patru ani, Madeline nu fusese nici măcar o singură dată pe teren. Și nici nu reușise să redeschidă vreo anchetă. Departamentul de care depindea ducea lipsă de fonduri și se confrunta cu o birocrație care ar fi făcut să roșească până și administrația franceză. Fiecare analiză ADN necesita completarea a zeci de formulare, obținerea celei mai banale autorizații pentru a interoga un martor vechi sau pentru a avea acces la anumite documente procedurale presupunea o hârțogăraie înfiorătoare și de cele mai multe ori se solda cu un refuz din partea FBI-ului, care alegea cele mai interesante anchete criminale.

Până la urmă, renunțase fără niciun regret la acest job și se întorsese în Anglia. Îi era chiar ciudă că nu o făcuse mai demult. Căci, de când Jonathan Lempereur – bărbatul pe care îl iubise și pe care îl urmase în Manhattan – se întorsese la nevastă-sa, nimic n-o mai reținea cu adevărat în Statele Unite.

— Eu și Marjolaine așteptăm un bebeluș în primăvară, zise dintr-odată Takumi.

Această mărturisire o smulse pe Madeline din gândurile ei.

— Sunt... sunt foarte fericită pentru tine, îngăimă ea încercând să pară bucuroasă.

Dar reacția ei fu atât de falsă, încât Takumi schimbă subiectul.

— Tot nu mi-ai zis ce te aduce la Paris, Madeline.

— Una, alta, răspunse ea pe un ton evaziv.

– Dacă vrei să petreci Crăciunul cu noi, ești bine-venita în casa noastră.

- Ești foarte drăguț, dar nu. Nu te supăra, dar chiar am nevoie să fiu singură.

- Cum vrei.

Urmă o nouă tăcere. Apăsătoare. Madeline nu mai avea chef de conversație. Cu ochii pe fereastră, încerca să-și regăsească urmele, străduindu-se să asocieze fiecare loc cu o amintire din viața ei pariziană. Piața Madeleine o făcu să se gândească la o expoziție consacrată lui Raoul Dufy la Pinacotecă. Strada Royale îi amintea de un bistrou unde se făcea o tocăniță de vită cu sos alb nemaipomenită. Iar podul Alexandre III îl asocia în continuare cu un accident pe care-l avusese într-o zi ploioasă când era cu motocicleta...

— Ai planuri profesionale? insistă Takumi.

— Bineînțeles, minți ea.

— L-ai mai văzut pe Jonathan de curând?

Vezi-ți dracului de treaba ta!

— Bun, ți-ai terminat interogatoriul? Îți atrag atenția că eu sunt polițista!

— Tocmai, nu mai ești polițistă, dacă am înțeles eu bine...

Ea oftă. Tăntălăul ăsta chiar începea s-o calce pe nervi.

— OK, o să fiu sinceră, zise ea. Vreau să termini cu întrebările. Erai angajatul meu și ți-am vândut afacerea, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi pui întrebări despre viața mea!

În timp ce furgoneta traversa Esplanada Invalizilor, Takumi se uită la Madeline cu coada ochiului. Rămăsese exact așa cum

era când o cunoscuse, cu firea ei impulsivă, cu geaca groasă din piele, cu șuvițele ei blonde și tunsoarea bob cam *old school*.

Încă furioasă, Madeline coborî geamul și își aprinse o țigară.

— Pe bune, tot mai fumezi? o dojeni florarul. Ești inconștientă.

— Tacă-ți fleanca! răspunse ea suflând un rotocol de fum înspre el pentru a-l provoca.

— Nu! Nu în mașina mea! N-am chef să-mi pută camioneta a tutun!

Madeline profită de oprirea furgonetei la un semafor ca să-și ia valiza și să deschidă portiera.

— Dar... Madeline, ce faci?

— Am depășit vârsta la care să mi se țină lecții de morală de doi bani. Îmi continui drumul pe jos.

— Nu, așteaptă...

Ea trânti portiera și o luă cu pași mari, singură, pe trotuarul străzii Grenelle.

Ploua la fel de tare.

3.

— Grevă? răcni Gaspard. Ce grevă?

Resemnat, hamalul ridică din umeri și făcu un gest vag.

— Păi, ca de obicei, știți bine...

Pentru a se proteja de rafalele de ploaie, Gaspard își puse mâna streașină la ochi. Bineînțeles că nu se gândise să-și ia o umbrelă.

- Deci nu sunt taxiuri?

- *Nada.* Puteți să încercați să luați RER-ul linia B, dar nu circulă decât un tren din trei.

Da, cum să nu, mai bine mor.

- Și autobuzele?

- Habar n-am, se strâmbă angajatul, trăgând un ultim fum din țigară.

Furios, Gaspard se întoarse în terminalul aeroportului. Intră într-un magazin Relay și frunzări cotidianul *Le Parisien* din ziua aceea. Titlul era elocvent: „Marele blocaj". Taximetriști, feroviari, angajați ai RATP[1], controlori de zbor, însoțitori de zbor, șoferi de TIR, docheri, poștași, gunoieri, cu toții se puseseră de acord și promiteau guvernului că vor paraliza toată țara dacă nu retrăgeau un text de lege controversat. Articolul preciza că parizienii se puteau aștepta și la alte greve și că, din cauza blocării activității rafinăriilor, nu era imposibil ca, peste câteva zile, țara să ducă lipsă de benzină. Colac peste pupăză, după un nivel maxim de poluare persistent la începutul lunii, se anunțase că Sena avea să înregistreze o creștere istorică. Erau inundații peste tot în jurul Parisului, ceea ce complica și mai mult circulația.

Gaspard se frecă la ochi. *Mereu aceeași poveste de câte ori pun piciorul în această țară...* Coșmarul continua, dar încet-încet oboseala lua locul furiei.

---

[1] Abreviere de la *Régie Autonome des Transports Parisiens*, compania de transport public din Paris.

Ce să facă? Dacă ar fi avut un telefon mobil, ar fi putut s-o sune pe Karen ca să găsească ea o soluție. Numai că Gaspard nu voise niciodată să aibă mobil. Așa cum n-avea nici calculator, nici tabletă, nici adresă de e-mail și așa cum nu intra niciodată pe internet.

Cu oarecare naivitate, începu să caute o cabină telefonică în holul terminalului, dar se pare că dispăruseră toate.

Autobuzele rămâneau singura lui speranță. Ieși afară și căută zadarnic un agent care să-i dea informații, pierdu mai bine de un sfert de oră ca să înțeleagă subtilitățile diferitelor linii ale autocarelor Air France și asistă, înciudat, la plecarea a două autobuze ticsite care nu mai puteau lua pasageri.

După o nouă jumătate de oră de așteptare și în timp ce ploaia se întețea, putu în sfârșit să urce într-unul dintre vehicule. Nu, nici vorbă de loc pe scaun – nu trebuia să viseze la așa ceva –, dar cel puțin era pe linia cea bună, cea care deservea gara Montparnasse.

Înghesuiți ca niște sardine, uzi leoarcă, pasagerii se resemnaseră să bea cupa amărăciunii până la fund. Ținându-și geanta de voiaj lipită de el, Gaspard se gândi la definiția dată omului de Dostoievski: „o ființă care se obișnuiește cu toate". Să fie călcată pe picioare, să fie îmbrâncită, să i se strănute în față, să transpire împreună cu niște necunoscuți într-un spațiu înăbușitor, să împartă o bară metalică plină de microbi...

Avu din nou tentația să renunțe și să părăsească Franța, dar se îmbărbătă singur spunându-și că totuși calvarul său nu avea să dureze mai mult de-o lună. Dacă reușea să

termine de scris piesa la timp, în mai puțin de cinci săptămâni avea să plece de acolo ca să petreacă sfârșitul iernii și începutul primăverii în Grecia, unde deținea un velier amarat pe insula Sifnos. Aveau să urmeze șase luni de navigație în insulele Ciclade, trăind în osmoză cu elementele naturii într-o explozie de senzații și culori: albul orbitor al soarelui pe casele albe, albastrul de cobalt al cerului, adâncimea turcoaz a Mării Egee. În Grecia, Gaspard era una cu peisajul, cu plantele și cu parfumurile – avea loc un soi de fuziune panteistă. După ce se îmbăta cu aerul marin, se pierdea în tufăriș, se plimba de-a lungul zidurilor de piatră, se delecta cu mirosul de cimbru, de salvie, de ulei de măsline și de caracatiță la grătar. O fericire care dura până la jumătatea lui iunie. Când turiștii începeau să populeze insulele, el pleca pe teritoriul american, la cabana lui din Montana.

Acolo era un alt mod de viață: o reîntoarcere la natură în forma ei cea mai sălbatică și mai primitivă. Își petrecea zilele mergând la pescuit de păstrăv, hoinărind ore în șir prin pădurile de mesteceni, în jurul lacurilor, de-a lungul râurilor și al pâraielor. O existență solitară, dar intensă, departe de orașele măcinate de cancerul aglomerației și de locuitorii lor vlăguiți.

Metru după metru, autobuzul se târa pe autostrada A3. Prin geamurile aburite, Gaspard zărea uneori fragmente de panouri cu numele orașelor din suburbia de nord-est: Aulnay-sous-Bois, Drancy, Livry-Gargan, Bobigny, Bondy...

Avea nevoie de aceste lungi evadări, singur în natură, pentru a se purifica, pentru a se curăța de flagelul civilizației.

Căci Gaspard Coutances se lupta de mult timp cu agitația și haosul unei lumi care se îndrepta spre pieire. O lume care scârțâia din toate încheieturile și pe care n-o înțelegea. Ca un mizantrop ce era, se simțea mai apropiat de urși, de păsări de pradă și de șerpi decât de oameni. Și era mândru că se rupsese de o lume pe care o detesta. Mândru că putea să trăiască în majoritatea timpului departe de societate și de regulile ei. Prin urmare, nu mai deschisese un televizor de vreo douăzeci și cinci de ani, nu știa mai nimic despre internet și conducea un Dodge de la sfârșitul anilor 1970.

Ținea mult la viața lui de pustnic, dar nu ducea una radicală. Își mai permitea uneori câte un capriciu atunci când se ivea ocazia. Își părăsea cabana din munți sau locuința din Grecia și se îmbarca într-o cursă aeriană pentru a asista la un concert al lui Keith Jarrett la Juan-les-Pins, la o retrospectivă Bruegel în Rotterdam sau la un spectacol cu *Tosca* în arenele din Verona. Și mai era apoi acea faimoasă lună de la Paris în care scria. După ce se gândise timp de un an la piesa pe care urma s-o scrie, se așeza la biroul său și lucra șaisprezece ore pe zi. De fiecare dată credea că n-o să aibă idei, inspirație ori chef, dar de fiecare dată un proces misterios se punea în mișcare. Cuvintele, situațiile, dialogurile, replicile țâșneau sub pana lui și se îmbinau într-un tot coerent, într-o scriitură seacă și lipsită de patos.

Piesele lui erau traduse astăzi în aproape douăzeci de limbi și jucate în întreaga lume. Nu mai departe de anul trecut, aproape cincisprezece producții fuseseră puse în scenă în Europa și în Statele Unite. Una dintre ultimele lui piese,

Ghost Town, fusese jucată la Schaubühne, celebrul teatru din Berlin, și fusese nominalizată la Tony Awards. Poveștile erau mai ales pe placul intelectualilor din presă care le interpretau excesiv și îi cam supraestimau munca.

Gaspard nu asista niciodată la reprezentația pieselor sale și nici nu dădea interviuri. La început, Karen își făcuse griji din cauza hotărârii lui de a nu apărea în mass-media, dar știuse să profite de această rezervă pentru a-l crea pe „misteriosul Gaspard Coutances". Până la urmă, cu cât se străduia el mai puțin, cu atât presa îl elogia mai mult. Era comparat cu Milan Kundera, cu Harold Pinter, cu Schopenhauer și cu Kierkegaard. Gaspard nu se simțea deloc flatat de aceste complimente, căci crezuse întotdeauna că succesul lui provenea dintr-o neînțelegere.

După Bagnolet, autobuzul zăbovi mult pe bulevardul periferic, apoi o luă pe cheiul Bercy până la gara Lyon. Acolo stătură o veșnicie, ca să coboare jumătate dintre pasageri, după care o luă spre vest.

Piesele de teatru ale lui Gaspard aveau toate aceeași temă: absurditatea și tragismul vieții, singurătatea care este definiția condiției umane. Ele exprimau disprețul lui Gaspard față de nebunia epocii lui și erau lipsite de iluzii, de optimism, de sentimente frumoase și de orice *happy end*. Dar, oricât de disperate și de necruțătoare ar fi fost, piesele sale erau amuzante. Sigur, nu erau *Puic, Puic*[1],

[1] În original, *Pouic-Pouic* – piesă de teatru scrisă de Jean Girault și Jacques Villfrid, ecranizată în 1963, cu Louis de Funès în rolul principal.

Colivia cu nebune[1] sau *La teatru astă seară*[2], dar erau niște piese vii și dinamice. După cum spunea Karen, ele dădeau spectatorilor impresia că puteau să fie liberi, iar criticilor, senzația că erau inteligenți. Probabil așa se explica entuziasmul publicului și al comedianților celor mai în vogă care se băteau pentru a-i interpreta textele sarcastice.

Autobuzul tocmai traversase Sena. Bulevardul Arago, decorațiunile de Crăciun triste și fade îi amintiră lui Gaspard cât de mult detesta această perioadă și ceea ce devenise această sărbătoare: o simplă vomă comercială și vulgară. Apoi autobuzul se opri în piața Denfert-Rochereau chiar în fața intrării în catacombe. În jurul statuii Leului din Belfort, un mic grup de manifestanți agitau steaguri în culorile CGT, FO și FSU[3]. Șoferul coborî geamul pentru a vorbi cu un polițist care dirija circulația. Ciulind urechea, Gaspard înțelese că bulevardul Maine era blocat, precum și toate străzile care duceau la Turnul Montparnasse.

Ușile autocarului se deschiseră cu zgomot.

— Capăt de linie, toată lumea jos! anunță șoferul pe un ton amuzat, deși își lăsa totuși pasagerii în voia sorții vitrege.

Afară, furtuna se întețea.

---

[1] În original, *La Cage aux folles* – piesă de teatru de Jean Poiret adaptată pentru musical și reprezentată cu succes pe Broadway în 1983.

[2] În original, *Au Théâtre ce soir* – celebră emisiune de televiziune care, în perioada 1966 – 1986, a difuzat pe posturile A2 și TF1 comedii înregistrate pe scena unor teatre pariziene.

[3] Confederații sindicale franceze.

4.

Din cauza grevei și a blocării stațiilor de colectare și reciclare, Parisul era plin de gunoaie. Munți de deșeuri se adunau în fața restaurantelor, a intrării în imobile și a vitrinelor magazinelor. Decepționați, oscilând între dezgust și furie, unii turiști își făceau chiar selfie-uri ironice în fața tomberoanelor cu resturi menajere care dădeau pe dinafară.

Biciuită de ploaia torențială, Madeline urca strada Grenelle, tărându-și valiza pe roți care părea să cântărească mai mult cu un kilogram la fiecare o sută de metri. Luându-și inima în dinți, hotărâse să nu se dea bătută. Pentru a-și face curaj, plănuia în minte programul din zilele următoare. Plimbări pe insula Saint-Louis, o comedie muzicală la Châtelet, o piesă de teatru la Edouard-VII, expoziția Hergé la Grand Palais, *Manchester by the Sea* la cinema și să meargă în câteva mici restaurante singură... Trebuia ca totul să decurgă bine în acest sejur. Venise aici sperând să se odihnească și să se regăsească. Credea cu tărie că Parisul avea această virtute magică.

Își continuă drumul străduindu-se să nu se gândească la intervenția medicală prin care avea să treacă zilele următoare. Tocmai trecuse de strada Bourgogne când ploaia se opri brusc. Ba chiar, când ajunse pe strada Cherche-Midi, zări o rază de soare timidă care o făcu să zâmbească. Madeline căută în smartphone e-mailul primit de la firma de închirieri de pe site-ul căreia își alesese casa.

„Un apartament la Paris": cu o lună în urmă, aceasta fusese cererea introdusă pe motorul de căutare când începuse

să facă demersuri pentru a-și găsi o locuință. După câteva zeci de clickuri și o jumătate de oră de navigare, ajunsese pe site-ul unei agenții imobiliare specializate în închirierea de bunuri atipice. Casa depășea cu mult bugetul ei, dar îi plăcuse atât de mult, încât nu concepea să locuiască în altă parte. De frică să nu i-o sufle cineva de sub nas, Madeline își scosese imediat cardul de credit pentru a o rezerva.

În mesajul de confirmare figurau atât adresa exactă a locuinței, cât și codurile de acces. Potrivit indicațiilor, clădirea se afla pe aleea Jeanne-Hébuterne, o fundătură închisă cu o poartă din fier forjat situată chiar în fața restaurantului Chez Dumonet. Madeline reperă poarta cu vopsea scorojită și, cu ochii în ecranul telefonului, formă cele patru cifre ale codului pentru a o deschide.

De cum o închise în urma ei, Madeline se trezi proiectată într-un sanctuar situat în afara timpului. Mai întâi îi atrase-ră atenția vegetația luxuriantă – caprifoi, bambuși, tufe de iasomie, magnolii – și arbuștii – portocali mexicani, andromeda japoneză, liliacul de vară – care făceau din acel loc o oază bucolică și campestră la mii de leghe depărtare de brutalitatea orașului. Apoi, înaintând pe cărarea pavată, descoperi un grup de patru căsuțe. Niște pavilioane cu un etaj înconjurate de o grădină de legume și ale căror fațade erau acoperite cu iederă și cu floarea pasiunii.

Ultima casă din fundătură era cea pe care o închiriase. N-avea nimic de-a face cu celelalte. Din exterior, era un cub din beton armat care ieșea în evidență prin cărămizile roșii și negre cu aspect de tablă de șah. Madeline formă din

noul codul pentru a deschide poarta metalică mare deasupra căreia trona o inscripție din fier forjat: „*Cursum Perficio*[1]".

De cum pătrunse în holul de la intrare, ceva se întâmplă cu ea: simți un soi de uluială care nu era departe de o dragoste la prima vedere. O încântare care îi cuceri inima. De unde venea acel sentiment care o făcea să se simtă acasă? Acea senzație de armonie inexplicabilă? De la felul în care era amenajat spațiul? De la reflexiile gălbui ale luminii naturale? De la contrastul cu haosul care domnea afară?

Madeline fusese întotdeauna sensibilă la interioare. Mult timp, asta fusese chiar o componentă a meseriei ei: să descopere ce transmiteau locurile. Dar locurile cu care avea ea de-a face pe atunci erau scenele unor crime...

Își puse valiza într-un colț al holului și străbătu pe îndelete toate încăperile. *Cursum Perficio* era o casă-atelier din anii 1920, perfect restaurată și care se întindea pe trei niveluri, în centrul căreia se afla o curte plină de vegetație.

La parter se afla o bucătărie deschisă spre o sufragerie și un salon sobru. Coborând o scară din lemn masiv, ajungeai pe un platou aflat la nivelul grădinii, împărțit în două camere care dădeau spre o fântână înconjurată de plante agățătoare. La primul etaj se afla un atelier imens, o cameră și o baie.

Fascinată, Madeline rămase câteva minute în atelier, impresionată de ferestrele înalte de peste patru metri prin care puteai vedea cerul și crestele copacilor. Potrivit descrierii de

[1] „Aici se sfârșește drumul meu" (lat.).

pe site-ul agenției de închirieri, locuința îi aparținuse pictorului Sean Lorenz. De fapt, atelierul părea să fie exact așa cum îl lăsase artistul, cu podeaua plină de pete viu colorate, cu șevaletele și șasiurile lui de toate mărimile, cu pânzele intacte aranjate în niște cutii. Și peste tot, tuburi de culori, perii, pensule, recipiente metalice.

Îi fu greu să părăsească atelierul. Era ciudat și tulburător să se afle în intimitatea pictorului. Se întoarse în salon și deschise ușa de sticlă care permitea accesul pe terasă. Acolo, fu impresionată de parfumul îmbătător al florilor care venea din curtea interioară și, cu zâmbetul pe buze, contemplă doi măcălendri care țopăiau pe lângă o căsuță pentru păsările fixată pe zid. Erai mai mult la țară decât la Paris! Iată ce avea de gând: să facă o baie și apoi să se instaleze pe terasă cu o ceașcă de ceai și o carte bună!

Casa asta îi readusese zâmbetul pe buze. Făcuse bine că-și urmase instinctul și că venise aici. Parisul era într-adevăr orașul în care orice era posibil.

5.

Blestemând aversa, Gaspard sărea de pe un trotuar pe altul, cu haina întinsă deasupra capului, simțind cum geanta grea de voiaj îi tăia umărul. Plecat de la Denfert, alergă până la stația de metrou Edgar Quinet fără să se oprească. Luând-o pe strada Delambre, se trezi pe un teren cunoscut. În urmă cu doi ani, Karen îi închiriase un apartament mare

la intersecția cu scuarul Delambre. Își amintea bine strada: o școală micuță, hotelul Lenox, florăria „Le Jardin extraordinaire" cu vitrina ei plină de flori, precum și restaurantele în care mergea să mănânce – Sushi Gozen și Bistro du Dôme.

Ploaia încetă în sfârșit când ajunse pe bulevardul Montparnasse. Gaspard profită de acest lucru ca să-și pună haina pe el și să-și șteargă ochelarii. Un vacarm surd și confuz se auzea din stradă. Petarde, claxoane, fluierături, sirene, sloganuri împotriva guvernului. Artera era plină cu manifestanți. Un cortegiu compact care aștepta să năvălească pe strada Rennes. Gaspard recunoscu vestele galben-fluorescent și roșii ale sindicaliștilor de la CGT, adunați în jurul unui balon cu aer cald gonflabil și al unei stații de amplificare care încuraja o mulțime nerăbdătoare să mărșăluiască pe străzi.

Dramaturgul plonjă în valul de drapele și de banderole, ajungând cu răsuflarea tăiată pe bulevardul Raspail. Ușurat să găsească un pic de liniște, își trase sufletul, sprijinit de un lampadar. Acolo, lac de sudoare, scoase din buzunar foaia pe care i-o trimisese Karen și reciti adresa casei, precum și indicațiile date pentru a ajunge la ea. Își reluă drumul în timp ce razele timide ale soarelui făceau trotuarul să strălucească.

La intersecția cu strada Cherche-Midi, vitrina unui magazin de vinuri îl înveseli. Roșu și Negru. Înainte de a intra, se asigură că magazinul era gol. Știind exact ce voia, încheie scurt conversația cu proprietarul și plecă după zece minute încărcat cu o ladă de vinuri nobile: Gevrey-Chambertin, Chambolle-Musigny, Saint-Estèphe, Margaux, Saint-Julien...

Alcoolul...

Văzându-și imaginea reflectată în vitrină, se gândi o clipă la scena teribilă de la începutul filmului *Leaving Las Vegas*, când personajul interpretat de Nicolas Cage se oprește la un *liquor store* pentru a umple un Cadillac cu zeci de sticle de alcool. Un scurt popas, preludiu al unei coborâri suicidare în infern.

Sigur, Gaspard nu ajunsese încă până acolo, dar alcoolul făcea parte din rutina sa. Deși, în general, bea singur, trăgea totuși și băute de pomină în cârciumi din Columbia Falls, Whitefish sau Sifnos. Chefuri violente cu tipi frustrați pe care îi durea în cot de Bruegel, de Schopenhauer, de Milan Kundera ori de Harold Pinter.

Era adjuvantul cel mai comod pentru a uita de punctele lui slabe și pentru a-și face viața mai puțin tragică. Când prieten, când dușman, alcoolul era scutul care îi ținea emoțiile la distanță, cămașa de zale care îl proteja de angoase, cel mai bun somnifer. Își aminti ce spunea Hemingway: „Un om inteligent este uneori nevoit să bea pentru a putea să trăiască printre imbecili". Așa era. Alcoolul nu rezolva nicio problemă, dar oferea un mod tranzitoriu de a suporta marea alianță a mediocrității care, în opinia lui, contaminase umanitatea. Gaspard era lucid, știa că nu era imposibil ca alcoolul să câștige în cele din urmă. Ba chiar avea o idee destul de precisă despre cum anume putea să se întâmple asta: avea să vină o zi în care viața să i se pară atât de insuportabilă, încât să nu mai poată s-o înfrunte. Imaginea propriului său cadavru scufundându-se în abisuri de alcool îi trecu prin minte. Se grăbi să alunge acest coșmar și își dădu seama că ajunsese în fața unei porți vopsite în albastru.

Punând cutia de vin sub braț, Gaspard formă cele patru cifre ale interfonului pentru a trece de poarta de pe aleea Jeanne-Hébuterne. De cum pătrunse în micuța fundătură, ceva se destinse în el. Rămase mult timp perplex, descoperind vegetația și aspectul provincial, ba chiar suprarealist, al pasajului străjuit de arbori. Aici, timpul îți dădea impresia că se scurgea mai lent decât în altă parte, ca și cum locul era traversat de un fus orar paralel. Două pisici vagaboande se tăvălzeau la soare. Niște păsări ciripeau pe ramurile cireșilor. Haosul de afară părea dintr-odată foarte departe și nu-ți venea să crezi că te afli la doar câteva sute de metri de Turnul Montparnasse cel înfiorător.

Gaspard făcu câțiva pași pe aleea cu pavaj neregulat. Un pic mai retrase, aproape ascunse de arbuști, distingeai niște căsuțe din piatră naturală cu ziduri tencuite. În spatele unor porți ruginite, fațadele lor de un ocru plăcut erau acoperite în mare parte de iederă și de viță-de-vie. În sfârșit, la capătul aleii se ridica o construcție îndrăzneață cu forme geometrice. Un paralelipiped din beton armat, încins cu o bandă largă de sticlă opalescentă, care se întindea de-a lungul unei fațade din cărămizi negre și roșii dispuse în formă de tablă de șah. Deasupra porții, o inscripție din fier forjat: „*Cursum Perficio*", numele ultimei case a lui Marilyn Monroe. Un interfon te invita să formezi un nou cod. Gaspard urmă instrucțiunile lui Karen și poarta din fier se deschise cu un clic ușor.

Nerăbdător să vadă interiorul, Gaspard trecu repede prin holul de la intrare pentru a ajunge direct în salon. Nu arăta

la fel de bine ca în poze. Arăta și mai bine. Casa era organizată în mod ingenios în jurul unei curți interioare rectangulare cu o terasă în formă de L.

Măi să fie..., șuieră el printre dinți, impresionat de eleganța locului. Toată tensiunea pe care o acumulase în ultimele ore se risipi. Aici erai într-o altă dimensiune, un spațiu familiar și în același timp reconfortant. Funcțional, primitor și purificat. Încercă pentru o clipă să analizeze originea acestui sentiment, dar nici arhitectura, nici armonia proporțiilor nu erau domenii ale căror reguli să le cunoască.

De obicei, nu era sensibil la interioare. Era sensibil la peisaje: la imaginea munților înzăpeziți reflectată pe suprafața lacurilor, la albul albăstrui al ghețarilor, la imensitatea ametitoare a pădurilor de brazi. Nu credea în gogoșile despre feng shui ori în influența mobilierului asupra energiei într-o încăpere. Dar era nevoit să constate că aici simțea dacă nu „unde benefice", cel puțin certitudinea că avea să se simtă bine și că avea să lucreze cu plăcere.

Împinse ușa culisantă de sticlă, ieși pe terasă și își sprijini coatele pe balustradă, profitând din plin de acea atmosferă campestră care îl binedispunea. Începuse să bată vântul, dar era plăcut și soarele îi mângâia fața. Pentru prima dată după mult timp, Gaspard zâmbi. Pentru a-și sărbători sosirea, se pregătea să deschidă o sticlă de Gevrey-Cambertin și să-și toarne un pahar pe care să-l bea liniștit în...

Un zgomot îl scoase din starea de beatitudine. Era cineva în casă. Poate o menajeră sau cineva care se ocupa de administrarea locului. Se întoarse înăuntru pentru a se asigura.

Nici nu intră bine că dădu cu ochii de o femeie care stătea în fața lui. Era aproape goală, cu excepția unui prosop de baie în care era înfășurată și care o acoperea de la piept până la coapse.

Cine sunteți dumneavoastră și ce căutați la mine în casă? întrebă el.

Ea îl privi cu furie.

Exact aceeași întrebare voiam să vă pun și eu, răspunse ea.

2

Teoria celor 21 de grame

O parte din ceea ce ne atrage la artiști este alteritatea lor, refuzul conformismului, degetul mijlociu arătat societății.
Jesse KELLERMAN

1.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur că înțeleg prea bine ce îmi reproșați, domnișoară Greene.

Cu o coamă argintie și un bust bombat, Bernard Benedick lăsa impresia că stătea de pază în fața unui tablou mare, monocrom, expus în fundul galeriei lui de pe strada Faubourg-Saint-Honoré. Întrucât slăbise recent, înota în cămașa lui cu guler tunică și în geaca lui matlasată de culoarea absintului. Purta niște ochelari cu rame groase care îi scoteau în evidență ochii rotunzi, privirea vie și pătrunzătoare.

— Anunțul de pe site era mincinos! repetă Madeline ridicând tonul. Nu se menționa nicăieri că e vorba de o colocație.

Galeristul scutură din cap.

— Casa lui Sean Lorenz nu este propusă spre închiriere în regim de colocație, o asigură el.

— Uitați-vă și dumneavoastră, zise exasperată Madeline, întinzându-i două foi printate: propriul ei contract de închiriere, precum și celălalt, identic, pe care i-l arătase Gaspard Coutances, bărbatul cu care dăduse nas în nas când ieșise din baie, în urmă cu o oră.

Galeristul luă hârtiile și le citi, dând impresia că nu înțelegea ce se petrecea.

— Într-adevăr, se pare că s-a produs o greșeală, admise el în cele din urmă, ducându-și mâna la ochelari. E vorba cu siguranță de o eroare informatică, dar, la drept vorbind, nu știu mare lucru despre toate astea. Cea care a postat anunțul pe site e Nadia, una dintre stagiarele noastre. Aș putea încerca s-o contactez, dar chiar azi-dimineață a plecat la Chicago în vacanță și...

— Am trimis deja un e-mail pe site, dar asta nu-mi va rezolva problema, îl întrerupse Madeline. Bărbatul care se află acum în casă vine tocmai din Statele Unite și nu menționează să plece înapoi.

Galeristul se posomorî.

— N-ar fi trebuit să închiriez casa asta niciodată! Chiar și din mormânt, Lorenz continuă să-mi facă viața un iad! bombăni el, furios pe sine însuși.

Oftă agasat.

— Știți ceva? zise el tranșant. O să vă dau banii înapoi.

— Nu vreau să-mi dați banii înapoi. Vreau ceea ce convenisem: să locuiesc în casa asta *singură-singurică*.

Madeline apăsă pe ultime cuvinte, simțind cum vibrează în ea convingerea irațională că *trebuia* să locuiască în acel loc.

— În acest caz, o să-i rambursez banii domnului Coutances. Doriți să-l sun?

— N-o să vă vină să credeți, dar n-are telefon.

— Ei bine, transmiteți-i propunerea mea.

— N-am vorbit cu el decât cinci minute. Nu pare prea amabil.

— Nici dumneavoastră nu păreți prea amabilă, i-o întoarse Benedick întinzându-i o carte de vizită. Sunați-mă după ce ați vorbit cu el. Și dacă faceți un tur al galeriei, o să am timp să-i scriu un bilet prin care să-mi cer scuze și să-i propun să-i plătesc despăgubiri.

Madeline strecură dreptunghiul de carton în buzunarul de la blugi și făcu stânga-mprejur fără să-i mulțumească, îndoindu-se de efectul pe care l-ar putea avea biletul galeristului asupra acestui Coutances, care era în mod evident ursuz, agresiv și încăpățânat.

Era ora prânzului. Cum nu prea erau vizitatori, Madeline putu să se uite nestingherită la tablouri. Galeria era specializată în arta urbană și contemporană. În prima sală nu erau expuse decât tablouri foarte mari, toate intitulate *Fără titlu*. Suprafețe monocrome, tente plate de culori triste, străpunse de cutter și găurite de cuie ruginite. Prin contrast, a doua încăpere deborda de culori vii și de energie. Operele expuse erau la granița dintre graffiti și caligrafia asiatică. Madeline le observă cu interes, dar fără emoție.

Acest gen de tablouri o lăsa adesea rece. La drept vorbind, nu fusese niciodată sensibilă la arta contemporană. Ca toată lumea, citise articole și văzuse reportaje despre succesul

artiștilor celebri – craniul din diamante al lui Damien Hirst și animalele lui conservate în formol, homarii lui Jeff Koons care stârniseră polemici la Palatul Versailles, acțiunile provocatoare ale lui Banksy, bradul în formă de jucărie sexuală al lui Paul McCarthy care fusese vandalizat în Piața Vendôme –, dar încă nu găsise cheia care să-i permită să aibă acces la acest univers. Sceptică, pătrunse totuși în ultima sală, unde erau prezentate niște opere eteroclite. Asta-i o mare tâmpenie, gândi ea zăbovind fără să vrea în fața unei serii de statui gonflabile în culori țipătoare și în formă de falusuri, apoi în fața unor personaje manga, versiune porno, ale căror mulaje erau făcute din rășină roz. Expoziția se continua cu două schelete mari, într-o poziție Kamasutra extremă, cu niște sculpturi monumentale din piese Lego și cu o statuie a unei himere din marmură albă – un corp de leu de care erau atașate capul și bustul lui Kate Moss. Mai departe, în fundul încăperii, era expusă o colecție de arme – puști, trombloane, archebuze – realizate din diferite materiale refolosibile: cutii de sardine, becuri arse, ustensile de bucătărie din metal sau din lemn asamblate cu sârmă, bandă izolatoare și bucăți de sfoară.

— Vă place?

Madeline tresări și se întoarse. Cufundată în contemplarea operelor, nu-l auzise pe Bernard Benedick venind.

— Nu mă pricep, dar, la prima vedere, nu e genul meu.

— Dar care este „genul" dumneavoastră, de fapt? întrebă galeristul amuzat, întinzându-i un plic pe care ea îl strecură în buzunar.

— Matisse, Brâncuși, Nicolas de Staël, Giacometti...

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră că nu ne aflăm în fața unor opere de geniu, zâmbi el arătând spre pădurea multicoloră de falusuri în erecție. O să râdeți, dar astea se vând cel mai bine în acest moment.

Madeline făcu o față neîncrezătoare.

— Aveți lucrări de Sean Lorenz aici?

Până atunci jovial, Benedick se posomorî.

— Din păcate, nu. Lorenz era un artist care picta puțin. Operele lui sunt aproape de negăsit astăzi și valorează o avere.

— Când a murit, mai exact?

— Acum un an. Avea doar patruzeci și nouă de ani.

— Era tânăr.

Benedick încuviință.

— Sean a avut mereu o sănătate fragilă. Suferea de probleme cardiace de mult timp și suportase deja mai multe operații de bypass.

— Erați singurul lui galerist?

Bărbatul schiță o grimasă de tristețe.

— Am fost primul său galerist, dar eram mai ales prietenul lui, chiar dacă ne certam adesea.

— Cu ce seamănă tablourile lui Lorenz?

— Cu nimic cunoscut, tocmai asta e! exclamă el. Lorenz este Lorenz!

— Totuși? insistă Madeline.

Benedick se însufleți:

— Sean era un pictor inclasabil. Nu aparținea niciunei școli și nu făcea parte din niciun grup. Dacă vreți o analogie

cu cinematografia, să zicem că am putea să-l apropiem de Stanley Kubrick: un artist capabil să creeze capodopere în genuri foarte diferite.

Madeline dădu din cap. Ar fi trebuit să plece, să rezolve problema cu colocatarul ei nesuferit. Dar ceva o reținea acolo; fusese atât de impresionată de casa pictorului, încât voia să știe mai multe despre el.

— Dumneavoastră vă aparține astăzi atelierul lui Lorenz?

— Să zicem că încerc să-l apăr de creditorii lui Sean. Sunt moștenitorul și executorul său testamentar.

— Creditorii? Parcă ziceați că operele lui Lorenz se vindeau la prețuri exorbitante.

— Așa este, dar divorțul îl costase mult. Și nu mai picta de câțiva ani.

— De ce?

— Din cauza bolii și a unor probleme personale.

— Ce probleme?

Benedick o întrebă iritat:

— Sunteți de la poliție?

— Exact, zâmbi Madeline.

— Cum așa? se miră el.

— Am fost polițistă mai mulți ani, explică tânăra. În brigada criminalistică din Manchester, apoi la New York.

— Ce anchetați?

Ea ridică din umeri.

— Omucideri, răpiri...

Benedick mijì ochii ca și cum tocmai îi venise o idee. Se uită la ceasul de la mână, apoi arătă prin geam spre restaurantul

italienesc de pe cealaltă parte a străzii care, din cauza vitrinei negre și a lambrechinelor aurii, te ducea cu gândul la velele unei corăbii de pirați.

— Vă place *saltimboca*? întrebă el. Am o întâlnire peste o oră, dar, dacă vreți să știți mai multe despre Sean, vă invit la masă.

2.

O briză călduță făcea să tremure și să se unduiască ramurile unui tei bătrân plantat în mijlocul curții interioare. Așezat pe masa de pe terasă, Gaspard Coutances savura un pahar de vin. Gevrey-Chambertin era delicios: echilibrat, intens, îi simțeai gustul pătrunzător, dar subtil în același timp, și aromele de cireșe negre și de coacăze.

Totuși, plăcerea degustării îi era stricată de incertitudinea legată de închirierea casei. *Ei drăcie,* se înfurie el, *nu se poate să mă las dat afară de fata asta!* Voia să scrie o piesă de teatru acolo. Nici măcar nu era o chestiune de principiu, ci de necesitate. O dată îi cădea și lui cu tronc ceva, așa că refuza să renunțe câtă vreme se afla acolo în mod legitim. Numai că această Madeline Greene părea o tipă dură. Insistase să-i împrumute telefonul mobil pentru ca el să-și poată suna agentul. Deși nu era direct responsabilă de situație, Karen își ceruse o mie de scuze și îl sunase înapoi după zece minute informându-l că îi rezervase un apartament la hotelul Bristol până când aveau să se rezolve lucrurile. Dar Gaspard

refuzase categoric și îi dăduse un ultimatum: ori *casa* asta, ori nimic. Fie găsea o soluție, fie putea să-și ia adio de la colaborarea lor. În general, cu tipul acesta de amenințări reușea s-o transforme pe Karen într-o luptătoare. Dar, de data asta, se temea că n-avea să fie suficient.

O nouă gură de bourgogne. Ciripit de păsări. Aer blând. Soarele de iarnă care îi încălzea inima. Gaspar nu se putu abține să zâmbească, într-atât de comică i se părea situația. Un bărbat și o femeie care, din cauza unei erori informatice, se trezeau că au închiriat aceeași casă în perioada Crăciunului. Semăna cu începutul unei piese de teatru. Nu cu chestiile intelectuale și cinice pe care le scria el, ci cu ceva mai vesel. Una dintre acele piese ale anilor 1960 și 1970 scrise de Barillet și Gredy, care îi plăceau tatălui său și care avuseseră succes la Théâtre Antoine sau la Théâtre des Bouffes-Parisiens.

Tatăl lui...

Întotdeauna se întâmpla asta. De câte ori venea la Paris, amintirile din copilărie se reaprindeau ca un jăratic pe care-l credea stins. Ca să nu se ardă, Gaspard își alungă această imagine din minte înainte de a deveni prea dureroasă. Cu timpul, învățase că era mai bine să păstreze genul acesta de amintiri la distanță. O chestiune de supraviețuire.

Își mai turnă vin și, cu paharul în mână, părăsi terasa și se plimbă prin salon. Mai întâi fu atras de colecția de viniluri de 33 de turații: sute de discuri de jazz, aranjate și clasate cu grijă pe niște rafturi din stejar natural. Puse pe placa pick-upului un disc al lui Paul Bley de care nu auzise niciodată și, pentru o clipă, se lăsă purtat de sunetul cristalin

al pianului, în timp ce studia tablourile înrămate agățate pe pereți.

Nu erau nici desene, nici picturi, ci doar niște fotografii de familie în alb-negru. Un bărbat, o femeie, un băiețel. Bărbatul era Sean Lorenz. Gaspard îl recunoscu, fiindcă își amintea că îi văzuse portretul – surprins de artista britanică Jane Brown – în cronologia apărută în *Le Monde* în decembrie, anul trecut. Originalul fotografiei în format mare se afla în fața lui: o siluetă înaltă, o statură impozantă, o față suptă și alungită, o privire misterioasă care părea când neliniștită, când hotărâtă. Soția lui Lorenz nu apărea decât în două poze. Atitudinile ei semănau cu cele adoptate de Stephanie Seymour sau Christy Turlington pe copertele revistelor de modă de acum douăzeci și cinci de ani. O frumusețe a anilor 1990: zveltă, senzuală, strălucitoare. Slabă fără a fi scheletică. Radioasă fără a părea inaccesibilă. Dar în cele mai multe fotografii apărea Lorenz împreună cu fiul său. Poate că pictorul era un bărbat sever, dar, când se afla alături de copilul său – un băiețel blond cu o mutriță adorabilă și cu privire pătrunzătoare –, fizionomia lui se metamorfoza, ca și cum bucuria de a trăi a puștiului îl molipsea și pe tată. Ultimele fotografii din această expoziție familială – două poze destul de vesele – îl înfățișau pe Lorenz în timp ce picta cu niște copii de cinci-șase ani, printre care îl recunoșteai pe fiul său – probabil la școală sau la vreun curs de pictură destinat celor mici.

În bibliotecă, în mijlocul volumelor din colecția Pléiade și a edițiilor limitate publicate la Taschen sau Assouline,

Gaspard găsi o monografie consacrată operei lui Lorenz. O lucrare de aproape cinci sute de pagini, legată frumos și cântărind cu siguranță mai mult de trei kilograme. Gaspard își puse paharul pe măsuța joasă și se așeză pe canapea pentru a răsfoi cartea. Trebuia să admită că nu cunoștea operele lui Lorenz. În pictură, aprecia mai mult școala flamandă și varsta de aur olandeză: Van Eyck, Bosch, Rubens, Vermeer, Rembrandt... Frunzări prefața, semnată de un oarecare Bernard Benedick, care promitea o analiză profundă a operei lui Lorenz și accesul la arhive inedite. Încă de la primele cuvinte, Gaspard aprecie tonul liber și direct pe care-l adopta Benedick pentru a trasa, în linii mari, biografia pictorului.

Sean Lorenz se născuse la New York la mijlocul anilor 1960. Era fiul unei guvernante, Elena Lorenz, și al unui medic din Upper West Side care nu-l recunoscuse niciodată. Fiu unic, viitorul pictor își petrecuse copilăria și adolescența cu mama lui, în Polo Grounds Towers, un ansamblu de locuințe sociale în nordul Harlemului. Deși o ducea greu, maică-sa făcuse mari eforturi pentru a-și trimite fiul într-o instituție privată protestantă. Dar micul Sean nu se arătase demn de acest sacrificiu: după ce fusese de mai multe ori exmatriculat din școală, căzuse pradă încet-încet delincvenței juvenile. Pe la sfârșitul adolescenței, între două furturi, începuse să picteze sau mai degrabă să mâzgălească zidurile și metrourile din Manhattan, după ce se alăturase unui grup de artiști stradali care își spuneau *Artificierii*.

Gaspard observă fotografiile de atunci reproduse în carte. Îl vedeai pe Sean la douăzeci-douăzeci și cinci de ani – arăta

tânăr, dar pe fața lui se citea deja tulburarea – purtând un palton negru prea mare pentru el, un tricou mânjit de vopsea, o șapcă de rapper și o pereche de tenișI Converse uzați. Înarmat cu bombele lui cu aerosol, apărea în majoritatea pozelor însoțit de doi „complici": un hispanic subțirel cu trăsături fine și o fată foarte solidă și cam băieţoasă, care purta mereu o bentiță de indiancă. Faimoșii *Artificier*i care acopereau cu litere furioase vagoanele, gardurile și zidurile dărăpănate. Fotografii cam neclare, cu rezoluție proastă, făcute într-un depozit, pe terenuri virane și în subteranele metroului. Poze care readuceau la viață un New York sălbatic, murdar, violent și plin de inspirație pe care Gaspard îl cunoscuse când era student.

3.

— Anii 1980 au constituit marea epocă graffiti la New York, explică Bernard Benedick învârtind furculița în farfuria cu spaghete. Ca să pună din nou stăpânire pe oraș, puștani precum Sean mânjeau cu vopsea tot ce le încăpea pe mână: obloanele de fier ale magazinelor, cutiile poștale, tomberoanele de gunoi și, bineînțeles, vagoanele de metrou.

Madeline, care se afla în fața lui, îl asculta cu atenție, luând câte puțin din salata de caracatiță pe care și-o comandase.

După ce puse tacâmurile pe masă, Benedick scoase din buzunar un smartphone și intră în aplicația foto pentru a căuta câteva imagini cu lucrările lui Sean Lorenz.

Uitați-vă la asta, zise el întinzându-i telefonul lui Madeline.

Tânăra atinse ușor ecranul iPhone-ului pentru a vedea lucrările din acea epocă.

Ce vrea să însemne *Lorz74*? întrebă ea arătând cu degetul spre sigla bombată care apărea pe mai multe lucrări.

Era pseudonimul lui Sean. Este ceva obișnuit pentru ca să asocieze numele cu numărul străzii lor.

Și celelalte două persoane de lângă Lorenz cine sunt?

Doi tineri din cartier cu care umbla pe-atunci. Grupul lor își spunea *Artificierii*. Puștiul latino își semna lucrările cu pseudonimul *NightShift*, dar a dispărut repede din peisaj. Fata care seamănă cu un buldozer, ea e cu totul altceva: o artistă foarte talentată, cunoscută sub numele de *LadyBird*. Una dintre puținele femei din lumea graffiti.

Madeline continuă să se uite la zecile de fotografii de pe telefonul lui Benedick. New Yorkul anilor 1980 și 1990 semăna destul de puțin cu orașul pe care îl cunoscuse ea. Descopereai un oraș sălbatic, cartiere aflate sub stăpânirea bandelor, vieți distruse de droguri. În paralel cu această mizerie, culorile vii ale graffitiurilor străluceau ca niște focuri de artificii. Majoritatea picturilor lui Lorenz constau în litere enorme și colorate, rotunde ca niște baloane umflate cu heliu, care se încălecau și se împleteau în pură tradiție *wildstyle*. Madeline se gândi la zidurile cartierului din Manchester în care își petrecuse ea adolescența. Acest alfabet labirintic, încâlceală haotică de săgeți și de semne de exclamație,

îi provoca sentimente contradictorii. Deși le detesta latura anarhică și transgresivă, era nevoită să recunoască că aceste fresce pline de energie aveau măcar meritul de a combate griul apăsător al betonului.

— Ca să fac un rezumat, la începutul anilor 1990, Sean Lorenz este un delincvent juvenil care umblă teleleu cu banda lui, prăjindu-și creierul cu heroină. Este totodată un graffer destul de talentat, de tehnic, unul care poate să facă lucruri interesante...

— ... dar nimic ieșit din comun, ghici Madeline.

— Numai că totul se va schimba în vara lui 1992.

— Ce s-a întâmplat?

— În vara aceea, Sean Lorenz întâlnește la Grand Central o tânără franțuzoaică de optsprezece ani și se îndrăgostește de ea instantaneu. O cheamă Pénélope Kurkowski. Mama ei este corsicană, tatăl, polonez. Ea lucrează la New York ca bonă, dar în paralel merge la castinguri pentru a încerca să devină manechin.

Galeristul făcu o pauză, ca să-și toarne apă minerală într-un pahar.

— Pentru a-i atrage atenția Pénélopei, Sean va începe să picteze pe toate vagoanele de metrou din New York. Timp de două luni, va realiza un număr impresionant de fresce având-o ca protagonistă pe dulcineea lui.

Își recuperă telefonul ca să caute și alte poze, timp în care îi explică:

— Lorenz nu este primul graffer care și-a declarat iubirea pentru o femeie prin lucrările lui – Cornbread și Jonone

o lacusteră înaintea lui –, dar este singurul care și-a exprimat-o în acest fel.

Găsind ce căuta, puse iPhone-ul pe masă și îl împinse spre Madeline.

Tânăra își apropie fața de ecran. Ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Picturile erau o odă închinată frumuseții feminine, voluptății și senzualității. Dacă primele fresce erau cuminți, aproape romantice, următoarele deveneau mult mai lipsite de pudoare. Pénélope apărea ca o femeie-liană, mlădioasă, aeriană și acvatică în același timp, care se întindea din vagon în vagon. Împodobită cu frunze, cu trandafiri și cu flori de crin, fața ei era încadrată de plete rebele care pluteau, se unduiau, se încolăceau, formând arabescuri pe cât de elegante, pe atât de amenințătoare.

4.

Cu cartea deschisă pe genunchi, Gaspard Coutances nu reușea să-și ia ochii de la fotografiile vagoanelor de metrou pictate de Sean Lorenz în 1992, în lunile iulie și august. Frescele erau minunate. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Sau ba da: îi aminteau de *Femeia floare* a lui Picasso, ca și de unele afișe ale lui Alfons Mucha, dar versiunea *underground* și XXX. Cine era fata aceasta al cărei corp strălucea ca și cum ar fi fost acoperit cu frunze aurii? Soția lui Lorenz, bineînțeles, după cum îl informa legenda. Acea Pénélope pe care o văzuse deja în portretele de familie

alb-negru. O femeie ambivalentă, când ispititoare, când veninoasă. O creatură cu picioare interminabile, cu pielea de alabastru și părul de culoarea ruginii.

Fascinat, Gaspar dădu paginile monografiei și descoperi alte fresce de un erotism tulburător. În unele fotografii, pletele Pénélopei semănau cu zeci de șerpi care i se unduiau pe umeri, încolăcindu-se în jurul sânilor, lingându-i șoldurile, mângâindu-i părțile intime. Fața ei, înconjurată de un halou psihedelic sau inundată de o ploaie de aur, era deformată de plăcere. Trupul i se duplica, se contorsiona, se rotea, lua foc...

5.

— Cu această ispravă, Lorenz aruncă în aer codurile, explică Benedick. Se eliberează de regulile rigide ale artei graffiti și trece la o altă dimensiune, înscriindu-și opera în categoria celor aparținând unor pictori precum Klimt și Modigliani.

Fascinată, Madeline se uită încă o dată la pozele cu lucrările acelea sclipitoare de pe vagoanele de metrou.

— Toate aceste lucrări au dispărut astăzi?

Pe fața galeristului apăru un zâmbet pe jumătate amuzat, pe jumătate fatalist.

— Da, n-au existat decât o vară. Efemerul este însăși esența artei urbane. De aici și frumusețea ei.

— Cine a făcut toate fotografiile astea?

— Faimoasa *LadyBird*. Ea se ocupa de arhivele *Artificierilor*.

Pentru Lorenz, era periculos să se lanseze într-o asemenea acțiune, nu?

Benedick încuviință:

La începutul anilor 1990, New Yorkul intra în epoca toleranței zero. Forțele de ordine dispuneau de un arsenal legislativ foarte descurajant și MTA, regia de transport public a orașului, pornise o adevărată vânătoare împotriva artiștilor graffiti. Tribunalele dădeau pedepse foarte dure. Dar riscul pe care și-l asuma dovedea și el iubirea lui Sean pentru Pénélope.

Concret, cum proceda?

- Sean era viclean. Mi-a povestit că avea uniforme pentru a se infiltra în brigăzile de supraveghere de la metrou și pentru a putea ajunge la depourile în care staționau trenurile.

Madeline nu-și mai putea ridica ochii din ecranul smartphone-ului. Se gândea la femeia aceea, Pénélope. Ce simțise văzându-și imaginea radioasă și impudică inundând astfel Manhattanul? Fusese flatată, jignită, umilită?

– Lorenz și-a atins scopul? întrebă ea.

– Vreți să știți dacă Pénélope a ajuns în patul lui?

– N-aș fi formulat-o așa, dar... da.

Făcând un semn cu mâna, Benedick ceru două cafele, apoi explică:

– La început, Pénélope l-a ignorat pe Sean, dar este greu să ignori mult timp un tip care te idolatrizează în felul acesta. Până la urmă, după câteva zile, a fost sedusă. S-au iubit nebunește în vara aceea. Apoi, în octombrie, Pénélope s-a întors în Franța.

— Așadar, o simplă aventură de vacanță?

Galeristul clătină din cap.

— Vă înșelați. Sean era nebun după fata asta. Era atât de îndrăgostit, încât în luna decembrie a aceluiași an s-a dus după Pénélope în Franța și s-a mutat cu ea la Paris într-un micuț apartament de două camere de pe strada Martyrs. Acolo, Sean a continuat să picteze. Nu pe vagoane de metrou, ci pe zidurile și gardurile terenurilor virane din cartierul Stalingrad și din departamentul Seine-Saint-Denis.

Madeline aruncă din nou o privire la frescele din perioada aceea. Aveau aceleași culori strălucitoare și explozive. O vitalitate care te ducea cu gândul la picturile murale din America de Sud.

— În perioada aceasta, în 1993, l-am cunoscut eu pe Sean, mărturisi Benedick privind în gol. Picta într-un mic atelier din Spitalul Efemer.

— Spitalul Efemer?

— Un imobil abandonat, ocupat ilegal, din arondismentul 18, pe locul fostului spital Bretonneau. La începutul anilor 1990, mulți artiști puteau să lucreze acolo. Pictori și sculptori bineînțeles, dar și trupe rock și alți muzicieni.

Chipul galeristului se însufleți brusc la redeșteptarea acestei amintiri.

— Nu sunt artist și n-am niciun talent special, dar am fler. *Simt* oamenii. Și când l-am întâlnit pe Sean, mi-am dat seama din prima că valora de o sută de ori mai mult decât ceilalți grafferi. I-am propus să-i expun lucrările în galeria mea. Și i-am spus exact ceea ce avea nevoie să audă pe atunci.

— Adică?

L-am sfătuit să lase baltă graffitiurile și tuburile de spray și să se apuce de picturi pe pânză în ulei. I-am zis că are simțul formelor, al culorii, al compoziției și al mișcării. Ca avea tot ce-i trebuia pentru a-și înscrie opera în linia lui Pollock sau a lui De Kooning.

În timp ce vorbea despre fostul său protejat, în glasul lui Benedick se simțea emoția, iar ochii îi erau umezi. Madeline s-a gândi la una dintre vechile ei prietene: încă suspina când vorbea despre tipul care îi dăduse papucii pe neașteptate, deși se despărțiseră de ani buni.

Își bău cafeaua *ristretto* dintr-o înghițitură, apoi întrebă:

Lorenz s-a acomodat imediat în Franța?

Sean era un tip aparte. Era un tip solitar, foarte diferit de alți artiști graffiti. Detesta cultura hip-hop, citea mult și nu asculta decât jazz și muzică contemporană și minimalistă. Îi era dor de New York, bineînțeles, dar era foarte îndrăgostit de Pénélope. Chiar dacă relația lor a fost mereu tumultuoasă, ea nu înceta să-l inspire. Între 1993 și 2010, Sean a realizat douăzeci și unu de portrete ale soției lui. Această serie de tablouri este capodopera lui Sean Lorenz. Cele „21 de Pénélope" vor rămâne în istoria artei ca una dintre cele mai frumoase declarații de iubire făcute unei femei.

– De ce 21? întrebă Madeline.

– Din cauza teoriei celor 21 de grame, știți, presupusa greutate a sufletului...

— Lorenz a avut succes imediat?

— Nicidecum! Timp de zece ani, n-a vândut practic nimic un tablou! Picta totuși de dimineața până seara și frecvent

își arunca lucrările dacă nu era mulțumit. Era treaba mea să fac cunoscută pictura lui Sean colecționarilor și să le-o explic. La început, era complicat, fiindcă opera lui nu semăna cu nimic cunoscut. Mi-a trebuit un deceniu ca să reușesc, dar perseverența mea s-a dovedit profitabilă. La începutul anilor 2000, la fiecare expoziție a lui Sean, toate tablourile se vindeau chiar din seara vernisajului. Și în 2007...

6.

În 2007, *Alphabet City*, un tablou al lui Sean Lorenz datând din 1998, este adjudecat cu 25 000 de euro la o licitație organizată de Artcurial. Această vânzare marchează realmente o explozie a acestui gen de artă – *street art* – în Franța și primul pas către recunoașterea ei oficială. Sean Lorenz devine peste noapte un star al caselor de licitație. Tablourile sale colorate, tipice anilor 1990, se vând ca pâinea caldă și bat record după record.

Dar, din punct de vedere artistic, pictorul a trecut deja la altceva. Adrenalina și urgența artei graffiti au lăsat locul unor tablouri mai echilibrate, realizate de-a lungul mai multor luni, ba chiar a mai multor ani, cu o exigență din ce în ce mai mare față de sine însuși. Când nu era mulțumit de un tablou, Lorenz îi dădea foc imediat. Între 1999 și 2013, va picta peste două mii de pânze și le va distruge aproape pe toate. Doar vreo

patruzeci de picturi scapă judecății lui feroce. Printre ele, *Sep1em1er*, o pictură monumentală care evocă tragedia de la World Trade Center, cumpărată cu peste 7 milioane de dolari de un colecționar care o va dona muzeului newyorkez dedicat memoriei victimelor atacului din 11 septembrie.

Gaspard ridică ochii din carte și dădu paginile pentru a privi reproducerile tablourilor din această perioadă. Lorenz ținuse să se reinventeze. Tag-urile și literele dispăruseră din pictura sa, care se organiza acum în jurul blocurilor de culoare, al câmpurilor monocrome cu relief marcat, aplicate cu cuțitul sau cu spatula, oscilând între abstracțiune și figurativ. Paleta lui de culori devenise mai puțin vie – mai mult pastel sau autumnală: sablu, ocru, maro, roz prăfuit; era mai subtilă. Gaspard fu cucerit de tablourile din această perioadă. Anorganice, sidefate, ele îi aminteau de stânci, de pământ, de nisip, de sticlă, de petele de sânge uscat de pe un giulgiu.

Tablourile lui Lorenz păreau însuflețite. Îți declanșau reacții fizice, îți provocau un gol în stomac, te tulburau, te vrăjeau, te hipnotizau și te făceau să trăiești sentimente contradictorii: nostalgie, bucurie, liniște, furie.

Ultimele picturi reproduse în carte erau niște lucrări monocrome care datau din 2010. Acum, materia avea întâietate. Straturi dense, relief, pentru a reda jocul de lumini. Dar erau tot opere somptuoase.

Închizând cartea, Gaspard se întrebă cum de nu auzise până atunci de un asemenea artist.

7.

— Care era atitudinea lui Lorenz față de bani? întrebă Madeline.

Benedick puse un cub de zahăr în cafea.

— Sean considera banii un indiciu al libertății, zise el. Cu Pénélope însă lucrurile stăteau cu totul altfel: ea nu avea niciodată destui. La sfârșitul anilor 2000, când cota lui Sean era la cel mai înalt nivel, ea a tot uneltit pentru a-și convinge soțul să-i dea unele picturi lui Fabian Zakarian, un galerist newyorkez. Apoi l-a sfătuit să vândă direct la licitație vreo douăzeci dintre cele mai noi tablouri, fără a le mai trece prin galeria mea. Asta i-a adus lui Sean milioane, dar ne-a distrus relația.

— Cum poate o pânză să valoreze peste noapte milioane de dolari? întrebă Madeline.

Benedick oftă.

— Ați pus o întrebare bună la care e foarte greu de răspuns, fiindcă piața artei nu se supune raționalului. Prețul unei lucrări este stabilit prin strategia complexă a diferiților factori care intervin în această ecuație: artiștii și galeriștii bineînțeles, dar și colecționarii, criticii, administratorii de muzeu...

— Îmi imaginez că trădarea lui Sean v-a afectat.

Galeristul făcu o grimasă, dar se prefăcu indiferent.

— Asta-i viața. Artiștii sunt ca niște copii: situația este adeseori ingrată.

Tăcu câteva secunde, după care preciză:

Universul galeriilor de artă este o lume a rechinilor, după cum știți. Mai ales când nu faci parte din ea, cum e cazul meu.

Ați păstrat totuși legătura, nu-i așa?

Bineînțeles. Eu și Sean ne cunoșteam de mult timp. Douăzeci de ani de supărări și împăcări. N-am încetat niciodată să ne vorbim, nici după episodul Zakarian, nici după nenorocirea care l-a lovit.

- Ce nenorocire?

Benedick oftă zgomotos.

- Sean și Pénélope au vrut întotdeauna să aibă un copil, dar s-au chinuit mult. Timp de zece ani, ea a avut sarcini pe care nu le-a putut duce până la capăt. Credeam chiar că renunțaseră când s-a produs miracolul: în octombrie 2011, Pénélope a adus pe lume un băiat, pe micuțul Julian. Și atunci au început necazurile.

- Necazurile?

— La nașterea băiețelului său, Sean era cel mai fericit bărbat. Repeta întruna că relația cu fiul său îl ajută să se dezvolte. Că, datorită lui Julian, vede lumea dintr-o altă perspectivă. Că a redescoperit unele valori și s-a întors la lucrurile simple. În fine, cunoașteți discursul, nu?! Poliloghia creină a unor bărbați deveniți tați la o vârstă mai înaintată.

Madeline nu răspunse. Benedick continuă:

— Problema este că, din punct de vedere artistic, trecea printr-o veritabilă criză. Pretindea că nu mai are forță creativă, că este obosit de ipocrizia din lumea artei. Timp de trei ani n-a făcut nimic altceva decât să se ocupe de fiul său.

Închipuiți-vă! Sean Lorenz hrănindu-și copilul cu biberonul, plimbând un cărucior sau ținând cursuri de pictură în grădinițe. Esența activității lui artistice s-a redus la a cutreiera Parisul cu micuțul Julian pentru a poza niște mozaicuri vechi, chestie pe care o făcea fiindcă îl amuza! Toate astea n-aveau niciun sens!

— Dacă nu mai avea inspirație..., obiectă Madeline.

— Inspirație, astea-s tâmpenii! se enervă el. Fir-ar să fie, ați văzut fotografiile lucrărilor lui. Sean era un geniu. Iar un geniu n-are nevoie de inspirație ca să lucreze. Nu te oprești din pictat când ești Sean Lorenz. Pur și simplu pentru că nu ai dreptul!

— Se pare totuși că-l ai, remarcă Madeline.

Benedick îi aruncă o privire aspră, dar ea continuă:

— Așadar, Lorenz n-a mai pus mâna pe pensulă niciodată?

Bernard Benedick clătină din cap și își scoase ochelarii cu rame groase pentru a se freca la ochi. Începuse să respire greu, de parcă tocmai urcase patru etaje.

— Acum doi ani, în decembrie 2014, Julian a murit în împrejurări tragice. Începând din acel moment, Sean nu numai că n-a mai lucrat, dar s-a prăbușit cu totul.

— Ce împrejurări tragice?

Galeristul își feri privirea câteva secunde, căutând lumina de afară, apoi rămase privind în gol.

— Sean a fost întotdeauna un amestec de forță și slăbiciune, preciză el fără să răspundă la întrebare. După ce a murit Julian, a căzut din nou pradă vechilor săi demoni: drogurile,

alcoolul, medicamentele. L-am ajutat cum am putut, dar cred că pur și simplu nu voia să fie salvat.

— Și Pénélope?

— Mariajul lor scârțâia de mult. Ea a profitat de drama ca să-i ceară divorțul și n-a durat mult până și-a refăcut viața. Iar ceea ce a făcut Sean după aceea nu le-a îmbunătățit relația.

Galeristul făcu o pauză ca să creeze un suspans un pic forțat. Madeline avu brusc senzația că era manipulată, dar era mult prea curioasă ca să riposteze.

— Ce-a făcut Lorenz?

— În februarie 2015, reușisem în sfârșit să lansez un proiect la care lucram de foarte mult timp: o expoziție de prestigiu legată de munca lui Sean la cele „21 de Pénélope". Pentru prima dată în lume, cele douăzeci și unu de portrete aveau să fie văzute în același loc. Niște colecționari renumiți ne împrumutaseră tablourile lor. Era într-adevăr un eveniment fără precedent. Dar, în ajunul deschiderii expoziției, Sean a pătruns noaptea prin efracție în galerie și a distrus cu bună știință fiecare tablou, folosind un aparat de sudură.

Benedick se crispă ca și cum retrăia scena.

— De ce a făcut asta?

— Îmi închipui că era un soi de catharsis. Dorința de a o ucide în mod simbolic pe Pénélope, pentru că o considera responsabilă de moartea lui Julian. Dar, oricare i-ar fi fost motivele, nu-i voi ierta niciodată acest act. Sean n-avea dreptul să distrugă tablourile. Mai întâi, pentru că ele făceau parte din patrimoniul picturii. Și apoi fiindcă, odată

cu acest gest, m-a ruinat și mi-a distrus galeria. De doi ani sunt hărțuit de două companii de asigurări. A fost deschisă o anchetă. Am încercat să-mi protejez reputația, dar, în mediul artistic, nimeni nu se lasă înșelat și credibilitatea mea a avut de...

— N-am înțeles prea bine, îl opri Madeline. Cine era proprietarul celor „21 de Pénélope"?

— Cele mai multe dintre tablouri aparțineau lui Sean, lui Pénélope și mie. Dar trei dintre ele erau proprietatea unor mari colecționari, un rus, un chinez și un american. Ca să-i convingă să nu depună plângere, Sean le promisese tablouri noi: lucrări de excepție, susținea el. Doar că, bineînțeles, ele întârziau să apară.

— Normal, din moment ce el nu mai picta.

— Da, și eu le pusesem cruce, cu atât mai mult cu cât, în ultimele luni de viață, cred că Sean nu mai era în stare nici măcar fizic să picteze.

Pentru o clipă, privirea i se întețoșă.

— Ultimul an a fost pentru el un adevărat calvar. A suferit două operații pe cord deschis și, de fiecare dată, a fost cât pe ce s-o mierlească. Dar am vorbit cu el la telefon chiar cu o zi înainte de a muri. Fusese plecat la New York ca să-l consulte un cardiolog. Atunci mi-a declarat că se reapucase de pictat și că terminase deja trei tablouri. Că acestea se aflau la Paris și că le voi vedea în curând.

— Poate că nu spunea adevărul.

— Sean Lorenz avea toate defectele din lume, dar nu era un mincinos. Când a murit, am căutat picturile peste tot. În

toate colțurile casei, în pod, în pivniță. Dar n-am găsit nici urmă de tablouri.

Mi-ați spus că sunteți moștenitorul și executorul lui testamentar.

- Așa este, dar moștenirea lui Sean era derizorie, într-atât îl storsese Pénélope. În afară de casa de pe Cherche-Midi pe care o cunoașteți și care este ipotecată, nu-i mai rămânea nimic.

- V-a lăsat moștenire ceva?

Benedick izbucni în râs.

– Oarecum, zise el scoțând din buzunar un obiect mic.

Îi întinse lui Madeline o cutie de chibrituri.

- Le Grand Café, ce-i asta?

- O braserie din Montparnasse în care Sean obișnuia să meargă.

Madeline întoarse cutia și descoperi o însemnare făcută cu pixul. Era un citat celebru din Apollinaire: „E timpul să reaprindem stelele".

– Este incontestabil scrisul lui Sean, o asigură galeristul.

— Și nu știți la ce face aluzie?

– Deloc. M-am gândit că poate fi vorba despre un mesaj, dar degeaba mi-am tot stors creierii, nu înțeleg absolut nimic.

— Și cutia aceasta vă este într-adevăr destinată?

— În orice caz, este singurul lucru pe care l-a lăsat în seiful casei.

După ce puse pe masă două bancnote pentru a plăti nota, Bernard Benedick se ridică, își luă haina și își puse fularul la gât.

Madeline nu se ridică. Studia în continuare cutia de chibrituri, lăsând impresia că se gândea la povestea pe care tocmai i-o spusese galeristul. După o clipă de reflecție, se ridică și ea și întrebă:

— De fapt, de ce mi-ați povestit toate astea?

Benedick se încheie la haină și răspunse ca și cum era evident:

— Ca să mă ajutați să găsesc picturile dispărute.

— Dar de ce eu?

— Sunteți polițistă, nu? Și apoi, v-am zis: mă încred mereu în instinctul meu. Și ceva îmi spune că, dacă aceste picturi există – și am certitudinea că așa este –, sunteți persoana cea mai în măsură să le găsiți.

3
Frumusețea funiilor

Dacă ați putea s-o exprimați în cuvinte,
n-ați mai avea niciun motiv s-o pictați.
Edward HOPPER

1.

La ieșirea din rond, Madeline acceleră și fu cât pe ce să treacă pe roșu la intersecția cu aleea Longchamp.

După ce luase prânzul cu galeristul, închiriase un scuter de pe bulevardul Franklin-Roosevelt. Nici nu se punea problema să și piardă după-amiaza certându-se pe atelierul lui Lorenz cu un american morocănos. Își parcase așadar scuterul în apropiere de Champs-Elysées, după care luase la rând standurile din piața de Crăciun. Dar nu reuși să se plimbe mai mult de un sfert de oră – atât de tare o deprimaseră căsuțele de lemn aliniate pe cele două laturi ale „celui mai frumos bulevard din lume". Tarabe cu cartofi prăjiți, bișnițari de gadgeturi *made in China*, mirosuri grețoase de cârnăciori și de *churros* – aici ambianța semăna mai degrabă cu una de bâlci decât cu cea a Crăciunurilor albe din poveștile copilăriei ei.

Decepționată, bătu în retragere, mai întâi în direcția vitrinelor magazinului BHV[1], apoi pe sub arcade și în grădina din Place des Vosges. Dar nici aici nu găsi ceea ce căuta: un dram de magie, un pic de feerie, puțin din spiritul Crăciunului din vechile *Christmas Carols*. Pentru prima oară, nu se simțea bine la Paris. Parcă nu era locul ei.

Își recuperă scuterul Vespa, abandonând grupurile de turiști cu vorbăria lor obositoare și cu selfie stickurile care amenințau să te lovească în orice moment, și rulă fără o destinație precisă. În mintea ei continuau să danseze culorile și arabescurile lui Sean Lorenz. Își dădu atunci seama că singurul lucru pe care voia să-l facă era să-și continue călătoria împreună cu pictorul. Să se lase purtată de valurile de lumină, să se piardă în nuanțele paletei lui, să fie orbită de strălucirile lui radioase. Dar Bernard Benedick o avertizase: „Nu există decât un loc în Paris unde puteți spera să vedeți o pictură de-a lui Sean Lorenz". Hotărâtă să-și încerce norocul, Madeline o porni spre parcul Boulogne.

Cum nu cunoștea bine locul, își parcă scuterul imediat ce avu posibilitatea, în apropiere de gardul din fier forjat al Grădinii de Aclimatizare și își continuă drumul pe jos, de-a lungul bulevardului Mahatma-Gandhi. Soarele își afirma acum victoria totală asupra cerului. Era vreme bună. Particule aurii de praf se ridicau ici și colo în aerul umed. În jurul parcului, nici picior de sindicalist ori de manifestant

[1] Bazar de l'Hôtel de Ville – celebru magazin parizian, creat în 1856, situat în fața primăriei orașului.

furios. Cărucioarele, bonele, strigătele copiilor și vânzătorii de castane coapte umpleau spațiul într-o ambianță plăcută.

Deodată, o imensă construcție de sticlă apăru printre crengile copacilor desfrunziți. Cu voalurile ei cristaline, Fundația Vuitton se proiecta pe cerul azuriu. În funcție de imaginația fiecăruia, clădirea evoca o cochilie de cristal gigantică, un iceberg în derivă sau o corabie *high-tech* arborând un pavilion de sidef.

Madeline își cumpără bilet și pătrunse în edificiu. Holul era vast, luminos și aerisit, cu o deschidere spre zona cu verdeață. Se simți imediat bine în acel cocon de sticlă și se plimbă câteva minute prin atrium, lăsându-se stăpânită de armonia liniilor curbe, de grația aeriană a construcției. Straniile umbre mișcătoare ale dalelor peretelui de sticlă reflectându-se pe sol o linișteau – se lăsă cuprinsă de un val de blândețe și de căldură.

Tânăra o luă pe scară și străbătu un labirint opalescent, împânzit de mici surse de lumină, care deservea vreo zece galerii. Printre piesele colecției permanente erau agățate tablouri ale unei expoziții temporare. La primele două etaje, puteai admira capodoperele colecției Șukin: niște tablouri fabuloase de Cezanne, Matisse și Gauguin... pe care colecționarul rus, sfidându-i pe criticii din vremea lui, le strânsese cu multă tenacitate timp de aproape douăzeci de ani.

Traversat de grinzi de oțel și de bârne de brad, ultimul etaj se prelungea cu două terase care ofereau priveliști extraordinare spre cartierul La Défense, parcul Boulogne și Turnul Eiffel. Acolo erau expuse cele două tablouri ale lui Lorenz,

într-o sală în care se mai afla un bronz al lui Giacometti, trei picturi abstracte ale lui Gerhard Richter și două lucrări monocromatice realizate de Ellsworth Kelly.

2.

Întins pe un *lounge chair* din piele crăpată, cu picioarele pe un taburet, cu ochii închiși, Gaspard asculta un interviu cu Sean Lorenz înregistrat pe o casetă audio antică, descoperită printre discurile de vinil din bibliotecă.

Acest lung interviu fusese realizat în urmă cu șapte ani de Jacques Chancel, în cadrul unei retrospective a operei lui Lorenz la Fundația Maeght de Saint-Paul-de-Vence. Discuția era pasionantă și inedită, căci rar se întâmpla ca Lorenz, artist discret și nu prea vorbăreț, să accepte să-și comenteze opera. După ce respinsese aproape toate interpretările care fuseseră făcute despre evoluția artei lui, Lorenz avertizase: „Pictura mea este imediată, nu poartă niciun mesaj. Nu vreau decât să surprind ceva trecător și, în același timp, permanent". Din unele răspunsuri îi simțeai oboseala, îndoielile, senzația „de a fi ajuns, poate, la capătul unui ciclu creativ", după cum mărturisea fără să se ascundă.

Gaspard îi sorbea cuvintele. Chiar dacă refuza să spună cum anume trebuia interpretată opera sa, Lorenz avea cel puțin meritul de a fi sincer. Vocea lui, când învăluitoare și seducătoare, când tulburătoare, te ducea cu gândul la dualitatea și ambiguitatea propriei arte.

Dintr-odată, un zgomot puternic și agresiv sfâșie liniștea acelui sfârșit de după-amiază. Gaspard tresări și se ridică brusc, îndreptându-se spre terasă. „Muzica", provenind aparent dintr-una dintre locuințele vecine, umplea străduța. Sunetul era grosolan, dezagreabil, saturat, înghițind urletele violente care țineau loc de cântec. *Cum poate cineva să asculte o asemenea porcărie?*, bombăni el, simțind cum îl cuprinde o mare lehamite. Era imposibil să profiți de un moment de liniște. Era o luptă pierdută de dinainte. Lumea era plină de indivizi enervanți, de tot felul de imbecili care te scoteau din sărite, de tot soiul de încurcă lume. Pisălogii, cicălitorii, pacostele făceau legea. Erau prea numeroși, se înmulțeau prea repede. Victoria lor era totală și definitivă.

Cuprins de furie, Gaspard se năpusti afară din casă și, odată ajuns în fundătura pavată, nu-i luă mult să dea de urma inoportunului. Vacarmul provenea de la locuința cea mai apropiată, o căsuță bucolică acoperită cu viță-de-vie. Pentru a-și semnala prezența, Gaspard trase de clopoțelul ruginit fixat într-un stâlp de piatră. Cum nimeni nu apăru, sări peste poartă, traversă grădinița, urcă șirul de trepte care ducea la căsuță, apoi bătu cu pumnul în ușă.

Când aceasta se deschise, Gaspard rămase o clipă mut de uimire. Se așteptase să vadă un adolescent cu fața plină de coșuri, cu jointul între buze și tricou cu Iron Maiden. În loc de asta, descoperi o tânără cu trăsături delicate, îmbrăcată cu o cămașă cu guler rotund, cu pantaloni scurți din tweed și purtând niște pantofi din piele grena cu șireturi.

— Nu ești în toate mințile?! vociferă el lovindu-se ușor cu degetul arătător în cap.

Surprinsă, ea se dădu înapoi un pas și îl privi cu stupoare.

— Muzica! urlă el. Te crezi singură pe pământ?

— Da, nu este așa?

În clipa în care Gaspard înțelese că era luat peste picior, tânăra apăsă pe butonul unei mici telecomenzi pe care o ținea în mână.

În sfârșit, se făcu liniște.

— Luam o pauză de la corectarea lucrării mele. Credeam că toată lumea este plecată în vacanță și m-am lăsat puțin dusă de val, recunoscu ea în chip de scuză.

— O pauză ascultând hard-rock?

— Tehnic vorbind, nu este hard-rock, obiectă ea, ci black metal.

— Care-i diferența?

— Ei bine, este foarte simplă, hard...

— Știi ceva? Puțin îmi pasă, o întrerupse Gaspard îndepărtându-se. N-ai decât să-ți spargi în continuare timpanele dacă ai chef, dar cumpără-ți niște căști ca să nu-i mai torturezi pe ceilalți.

Tânăra începu să râdă în hohote.

— Sunteți atât de nepoliticos, încât este chiar amuzant!

Gaspard se întoarse. Pentru o clipă, remarca îl descumpăni. O studie pe fată din cap până-n picioare: un coc cuminte, o ținută de studentă stilată, dar și un piercing în nas și un tatuaj subtil care începea în spatele urechii pentru a dispărea sub cămașă.

N-a greșit chiar așa de mult...

De acord, recunoscu el, poate că am mers cam departe, dar, pe bune, muzica asta...

Tânăra zâmbi din nou și îi întinse mâna.

Pauline Delatour, se prezentă ea.

Gaspard Coutances.

- Locuiți în fosta casă a lui Sean Lorenz?

- Am închiriat-o pentru o lună.

O rafală de vânt trânti un oblon. Fiind în pantaloni scurți, pe Pauline o luă frigul.

- Dragă vecine, am început să îngheț, dar aș fi încântată să-ți ofer o cafea, propuse ea frecându-și picioarele ca să se încălzească.

Gaspard încuviință din cap și o urmă pe tânără înăuntru.

3.

Nemișcată, Madeline privea cele două tablouri ca vrăjită. Datând din 1997 și intitulat *CityOnFire*, primul era o frescă mare, tipică pentru perioada *street art* a lui Lorenz: un rug aprins, o pictură care devora pânza, o deflagrație de culori mergând de la galben la roșu-carmin. *Motherhood*, al doilea tablou, era mult mai recent. Intim, sobru, reprezenta o suprafață de un albastru pal, aproape albă, traversată de o linie curbă care simboliza pântecul rotund al unei femei însărcinate. Evocarea cea mai clară a maternității. O etichetă pe zid preciza că este vorba despre ultimul tablou cunoscut

al lui Lorenz, realizat cu puțin înainte de nașterea fiului său. Spre deosebire de tabloul precedent, aici nu culoarea, ci lumina stârnea emoția.

Răspunzând unei voci pe care numai ea o auzea, Madeline se apropie. Lumina o chema. Materia, textura, densitatea, miile de nuanțe ale picturii o hipnotizau. Tabloul era viu. În câteva secunde, aceeași suprafață trecea de la alb la bleu și apoi la roz. Emoția era acolo, dar era insesizabilă. Cu cât pictura lui Lorenz te liniștea mai mult, cu atât de tulbura mai tare.

Această ezitare o fascina pe Madeline. Cum putea o pictură să aibă un asemenea efect? Încercă să se dea înapoi, dar picioarele parcă n-o mai ascultau. Prizonieră de bunăvoie, Madeline nu dorea să se sustragă luminii care o iradia. Voia să mai tremure din cauza acelui vertij liniștitor. Voia să mai rămână în acel spațiu amniotic și regresiv care te străpungea și îți dezvăluia despre tine lucruri pe care nu le bănuiai.

Unele erau frumoase. Altele nu prea.

4.

Intrarea în casa lui Pauline Delatour se făcea prin bucătărie. La prima vedere, interiorul era primitor, decorat în stil campestru: un blat de lucru din lemn masiv, pardoseală din gresie, perdele din pânză în carouri. Pe rafturi, niște plăci emailate, o râșniță de cafea stricată, niște boluri mari din ceramică și niște cratițe vechi de cupru.

Este drăguț la tine, dar destul de derutant. După cum e interiorul, aș zice că ai mai multe în comun cu Jean Ferrat decât cu black metal, o tachină el.

Zâmbitoare, Pauline luă o cafetieră italiană de pe blat și turnă cafea în două cești.

- La drept vorbind, asta nu este casa mea. Aparține unui om de afaceri italian, un colecționar de artă, care a moștenit-o de la familia lui și pe care mi l-a prezentat Sean Lorenz. El nu vine niciodată aici. Întrucât nu vrea s-o vândă, are nevoie de cineva ca s-o supravegheze și s-o întrețină. Chestia asta nu va dura la nesfârșit, dar până una-alta ar fi stupid să nu profit de ocazie.

Gaspard luă ceașca pe care fata i-o întinse.

– Dacă înțeleg bine, locuiești aici grație lui Sean Lorenz.

Rezemată de perete, tânăra suflă cu delicatețe în băutura ei.

– Da, el l-a convins pe italian să aibă încredere în mine.

– Cum l-ai cunoscut?

— Pe Sean? Cu trei sau patru ani înainte de a muri. În timpul primilor ani de facultate, ca să-mi rotunjesc câștigurile lunare, pozam ca model pentru studenții de la Școala de Arte Frumoase. Într-o zi, Sean a ținut un *master class*. Atunci l-am cunoscut și am devenit prieteni.

Din curiozitate, Gaspard examină sticlele de vin aranjate într-un suport din fier forjat.

— N-ar trebui să bei poșirca asta! o preveni el făcând o mutră dezgustată. Data viitoare o să-ți aduc o sticlă de vin *adevărat*.

— Mulțumesc. Am nevoie de carburant pentru a-mi termina teza, zâmbi ea arătând pe blatul de bucătărie un laptop argintiu înconjurat de vrafuri de cărți.

— La ce subiect lucrezi?

— *Tradiția kinbaku în Japonia în timpul perioadei Edo: tehnică militară și practică erotică,* recită ea.

— *Kinbaku*? Ce-i asta?

Pauline își puse ceașca în chiuvetă, apoi se uită la noul ei vecin cu un aer misterios.

— Urmează-mă, o să-ți arăt.

5.

Prin peretele de sticlă al terasei, stejarii roșii luau foc, arțarii se luminau, iar pinii se transformau în siluete negre, creând un teatru de umbre chinezesc.

Madeline privea în gol. Se uita, fără să-l vadă, la soarele care apunea în spatele magazinului de muzică pe peluza Grădinii de Aclimatizare. Era aproape ora 17.00. După vizita la muzeu, se așezase la o masă la Franck, restaurantul fundației care fusese instalat în spatele unui perete despărțitor decorativ al atriumului. Bău cu înghițituri mici ceaiul negru pe care îl comandase. De câteva minute, Madeline n-avea în minte decât un gând. O singură întrebare: și dacă ceea ce-i spusese Bernard Benedick era adevărat? Și dacă ultimele trei tablouri pictate de Sean Lorenz dispăruseră într-adevăr? Niște tablouri inedite pe care nu le

văzuse nimeni niciodată. O trecură fiorii. N-avea intenția să se lase manipulată de galerist, dar, dacă aceste tablouri existau, i-ar fi plăcut să fie ea cea care să le găsească.

Simți adrenalina care îi pulsa în vene. Semnalul că vânătoarea a început. O senzație altădată familiară pe care o redescoperea cu plăcere. O senzație fără îndoială foarte diferită de exaltarea de care era cuprins probabil Sean Lorenz atunci când își picta graffitiurile pe vagoanele de metrou la începutul anilor 1990. Gustul pericolului, beția fricii, dorința de a se reîntoarce la toate astea cu orice preț.

Deschise o pagină de net pe smartphone-ul ei și tastă numele lui. Articolul despre Lorenz de pe Wikipedia începea în stilul obișnuit:

> **Sean Paul Lorenz**, cunoscut la începutul carierei și sub numele de **Lorz74**, este un artist graffiti și un pictor care s-a născut la New York pe 8 noiembrie 1966 și a murit în același oraș pe 23 decembrie 2015. În ultimii douăzeci de ani de viață a trăit și a lucrat la Paris. (...)

Textul continua pe mai multe zeci de rânduri. Un rezumat interesant, dar din care nu află nimic în plus față de ceea ce-i povestise Benedick. Doar în ultimele rânduri Madeline găsi ceea ce căuta:

> **Cazul Julian Lorenz**
>
> **Crima**
>
> Pe 12 decembrie 2014, în timp ce Lorenz se află la New York pentru a asista la o retrospectivă a operei lui la

MoMA[1], soția lui, Pénélope, și fiul său, Julian, sunt răpiți pe o stradă din Upper West Side. După câteva ore, pictorul primește o cerere de răscumpărare de milioane de dolari, însoțită de degetul tăiat al copilului. În ciuda plății sumei, numai Pénélope este eliberată, în timp ce băiețelul este asasinat sub ochii mamei lui.

Vinovatul

Ancheta nu a durat mult, identitatea răpitorului fiind stabilită rapid întrucât...

6.

Traversat pe toată lungimea lui de o grindă din lemn de măslin, salonul lui Pauline Delatour nu mai avea nimic dintr-o casă de familie, evocând mai degrabă un loft modern, cu decorație minimalistă. O încăpere spațioasă ai cărei pereți erau tapetați cu fotografii de femei goale legate în niște poziții ciudate. Corpuri imobilizate, înhămate, suspendate în aer. Trupuri înfășurate, strânse, prizoniere ale unei multitudini de noduri sofisticate. Chipuri străbătute de frisoane, dar nu-ți dădeai seama prea bine dacă erau de plăcere sau de durere.

— La bază, *kinbaku* este o artă militară japoneză ancestrală, îi explică Pauline. O tehnică elaborată pentru a lega prizonieri de război de rang înalt. De-a lungul secolelor, a devenit o practică erotică rafinată.

[1] Museum of Modern Art – Muzeul de artă modernă din New York.

Gaspard privi fotografiile, mai întâi cu reticență. Pozițiile de supunere și de dominație îl făcuseră întotdeauna să se simtă stânjenit.

Știi ce spunea marele fotograf Araki? întrebă tânăra. Funiile trebuie să fie ca niște mângâieri pe trupul femeii."

De fapt, încet-încet, teama lui Gaspard dispăru. Ba chiar, fără voia lui, consideră că fotografiile erau de o frumusețe stupefiantă. Era greu de explicat, dar imaginile n-aveau nimic vulgar și nici violent.

- *Kinbaku* este o artă foarte exigentă, continuă Pauline. O performanță care nu are nimic de-a face cu sadomasochismul. Țin cursuri într-o sală din arondismentul 20. Ar trebui să vii într-una dintre zile. Ți-aș face o demonstrație. Dacă vrei să afli anumite lucruri despre tine, este chiar mai eficient decât o ședință de psihanaliză.

— Sean Lorenz era interesat de chestiile astea?

Pauline zâmbi trist.

— Sean a trăit în jungla newyorkeză din anii 1980 și 1990, așa că aceste jocuri nevinovate n-aveau cum să-l sperie.

— Erai apropiată de el?

— Eram prieteni, după cum ți-am spus. El zicea că are încredere în mine. Suficient de multă în orice caz pentru a mă lăsa foarte des să am grijă de fiul lui.

Pauline se așeză pe treptele unei scări înalte din lemn de lângă un perete.

— Nu prea-mi plac plozii, mărturisi ea. Dar micuțul Julian era altceva: un băiețel cu adevărat extraordinar. Afectuos, vioi, inteligent.

Deși avea tenul de culoarea laptelui, Gaspard observă că Pauline se albi și mai tare la față.

— Vorbești despre el la trecut?

— Julian a fost asasinat. Nu știai?

De data asta, era rândul lui Gaspard să fie șocat. Trase spre el un taburet din lemn și se așeză, aplecându-se spre Pauline.

— Bă... băiatul care apare peste tot în fotografiile din casă a murit?

Pauline încerca să reziste tentației de a-și roade unghiile date cu ojă grena de la care nu-și mai lua ochii.

— Este o poveste urâtă. Julian a fost răpit la New York și înjunghiat sub ochii mamei lui.

— Dar... de cine?

Pauline oftă.

— O fostă prietenă a lui Sean care făcuse închisoare. O pictoriță de origine chiliană cunoscută sub numele de *LadyBird*. Voia să se răzbune.

— Pentru ce să se răzbune?

— Sincer, chiar nu știu nimic despre asta, spuse ea ridicându-se. Motivele ei au fost foarte neclare.

Pauline se întoarse în bucătărie, iar Gaspard o urmă.

— Este un eufemism să spui că Sean n-a mai fost niciodată același om după moartea fiului său, mărturisi ea. Nu doar că nu mai picta, dar a renunțat efectiv la orice, a murit de supărare. Îl ajutam cum puteam: mă duceam să-i fac cumpărăturile, îi comandam mâncare, o sunam pe Diane Raphaël când avea nevoie de medicamente.

Cine-i asta? O doctoriță?

Își încuviință din cap.

O psihiatră care îl trata de mult timp.

Și soția lui?

Pauline oftă din nou.

Pénélope a părăsit corabia de cum a avut ocazia, dar asta-i altă poveste.

Ca să nu pară prea indiscret, Gaspard își mușcă limba. Își dădea seama că relatarea lui Pauline avea lapsusuri, dar o detesta prea mult pe curioși pentru a intra în rândurile lor. Își permise totuși o întrebare mai puțin personală:

Deci Lorenz n-a mai pictat nici măcar un singur tablou până a murit?

- Din câte știu, nu. Mai întâi, pentru că a avut mari probleme de sănătate. Apoi fiindcă lăsa impresia că nu mai era interesat de pictură. Că nu mai era interesat de nimic, de fapt. Nici măcar în timpul atelierului de artă, pe care l-a mai ținut o dată sau de două ori la școala lui Julian, nu s-a mai atins de pensulă.

Pauline tăcu câteva secunde, apoi adăugă ca și cum și-ar fi amintit brusc ceva:

— Totuși, în zilele dinaintea morții, s-a petrecut ceva ciudat.

Tânăra ridică bărbia și făcu semn spre fereastră, spre casa pictorului.

— Mai multe nopți la rând, Sean a lăsat muzica pornită până-n zori.

— Și ce era așa ciudat în asta?

— Era ciudat tocmai pentru că Sean nu asculta muzică atunci când picta. Și ceea ce m-a surprins nu era atât faptul că se reapucase de pictat, ci mai degrabă că o făcea noaptea. Sean era înnebunit după lumină. Nu l-am văzut niciodată pictând decât în plină zi.

— Ce muzică asculta?

Pauline zâmbi.

— Chestii care cred că-ți plac. În orice caz, nu black metal. De exemplu, *Simfonia a V-a* de Beethoven și alte chestii pe care nu le cunoșteam și pe care le punea mereu și mereu de la capăt.

Ea își scoase telefonul din buzunar și începu să i-l fluture prin față lui Gaspard.

— Fiindcă sunt o tipă curioasă, le-am căutat pe Shazam.

Gaspard habar n-avea ce însemna, dar nu lăsă să se vadă.

Pauline găsi informațiile pe care le căuta.

— *Catalogul păsărilor* de Olivier Messiaen și *Simfonia nr. 2* de Gustav Mahler.

— Ce te face să crezi că într-adevăr picta? Poate că doar asculta muzică.

— Tocmai asta am vrut și eu să știu. Așa că am ieșit în toiul nopții, am luat-o pe alee, am înconjurat casa și am urcat pe scara de serviciu până la fereastra atelierului. Știu, sună a hărțuială, dar îmi asum – dacă Sean pictase un tablou nou, voiam să fiu prima care-l vedea.

Un zâmbet imperceptibil lumină fața lui Gaspard în timp ce și-o imagina pe Pauline făcând acrobații. Pictura

lui Lorenz avea într-adevăr o putere de seducție ieșită din comun.

Când am ajuns sus, la capătul scării, mi-am lipit nasul de geam. Deși toate luminile din atelier fuseseră stinse, Sean se afla în fața unei pânze.

– Picta în întuneric?

– Știu că n-are sens, dar am avut impresia că pictura emitea propria ei lumină. O sclipire vie, pătrunzătoare, care îi lumina fața.

– Ce reprezenta?

— N-am aruncat decât o privire scurtă. Scara a scârțâit, iar Sean s-a întors. Mi-a fost frică și am coborât în viteză. M-am întors acasă, simțindu-mă un pic lașă.

Gaspard o privi pe această fată ciudată, dar, în același timp, provocatoare, intelectuală, perspicace și *underground*. O fată pe care probabil majoritatea bărbaților o plăcea. Așa cum trebuie să fi plăcut-o și Lorenz. Deodată, o întrebare îi trecu prin minte:

— Sean Lorenz nu te-a folosit niciodată ca model? se interesă el.

Ochii lui Pauline începură să scânteieze atunci când răspunse:

— A făcut mai mult de-atât.

Atunci, ea se descheie la cămașă și tatuajul apăru nu în totalitate, ci în toată splendoarea lui. Pielea tinerei se transformase într-o pictură umană în culori strălucitoare: un șir de arabescuri florale și multicolore care se întindeau de la gât până unde începea coapsa.

— Se spune adesea că picturile lui Lorenz sunt vii, dar este impropriu spus. Singura operă de artă vie a lui Sean Lorenz sunt eu.

4

Doi necunoscuți în casă

Nimic nu mă face să fiu optimist.
Francis BACON

1.

Se lăsase noaptea când Madeline deschise ușa și intră în casă. Evitase pe cât putuse confruntarea cu Gaspard Coutances, inevitabilă totuși. Sperase chiar în secret că dramaturgul renunțase în cele din urmă, dar, în timp ce-și agăța geaca de piele în cuier, zări silueta lunganului care trebăluia în bucătărie.

În timp ce traversa salonul pentru a merge la el, zăbovi asupra zecilor de fotografii afișate pe pereți în rame din lemn deschis la culoare. Acum, când știa că micuțul Julian e mort, fotografiile care o înduioșaseră la sosire i se păreau lugubre și funebre. De aceea și casa era mai rece în acea seară, mai apăsătoare, învăluită în tristețe. Constatând că vraja se rupsese, Madeline luă o decizie radicală.

Când intră în bucătărie, Coutances o salută cu un mormăit. Cu niște blugi tociți și cămașă în carouri, cu barbă de

două săptămâni și bocanci Timberland uzați, ei i se păru că seamănă cu un „om al pădurilor", ceea ce nu se potrivea cu statutul lui de dramaturg, de intelectual. Stătea în picioare la masă și părea foarte concentrat la ceea ce făcea – tăia o ceapă cu gesturi sigure ascultând muzică de cameră la un vechi radio portativ. În fața lui, lângă o pungă mare de hârtie, erau mai multe produse și ingrediente pe care le cumpărase în mod evident în acea după-amiază: ulei de măsline, scoici Saint-Jacques, cubulețe cu concentrat de supă de pasăre, o trufă...

— Ce preparați?

— *Kritharaki* cu trufă. Sunt niște paste micuțe grecești care se gătesc precum risotto. Cinați cu mine?

— Nu, mulțumesc.

— Pun pariu că sunteți vegetariană. Mâncați numai quinoa, alge, germeni de grâu și tot....

— Nicidecum, îl întrerupse ea sec. Cât despre casă, voiam să vă anunț că cedez. Voi locui în altă parte. Proprietarul mi-a propus despăgubiri și o să-i accept oferta.

El o privi surprins.

— Înțeleaptă decizie.

— Dar vă cer să-mi dați un răgaz de două zile ca să mă organizez. Între timp, voi dormi la etaj. Împărțim bucătăria, însă aveți la dispoziție restul casei.

— Îmi convine, consimți Gaspard.

Cu lama cuțitului, răsturnă de pe tocător ceapa, pe care o tăiase, într-o tigaie.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

El a ezită o clipă, apoi îi spuse adevărul:

- N-am curaj să stau patru săptămâni într-un loc bântuit încă de fantoma unui copil mort.

- Vă referiți la micuțul Julian?

Madeline încuviință din cap. În următorul sfert de oră, de a lungul unei discuții animate, își povestiră reciproc ce știau despre viața și opera fascinantă a lui Sean Lorenz, dar și despre ultimele lui tablouri dispărute.

După ce refuzase un pahar cu vin, Madeline deschise frigiderul pentru a-și lua trusa de plastic pe care o lăsase acolo mai devreme cu câteva ore. Apoi, pretextând că era foarte obosită, urcă la etaj să se culce.

2.

Scara de lemn care ducea în bârlogul lui Lorenz dădea direct în atelier și în veranda acestuia. Cea mai frumoasă încăpere a casei se prelungea cu o cameră micuță, dar confortabilă, prevăzută cu o baie. Madeline aranjă câteva lucruri, puse cearșafuri curate într-un dulap și își făcu patul. Apoi se spălă pe mâini și se așeză la un birou micuț din lemn cerut, plasat chiar la fereastră. Mai întâi, își ridică puloverul și cămașa. Luă apoi din trusă o fiolă și o seringă pe care o scoase din ambalajul ei. Fixă acul, scoase capacul și acționă pistonul seringii așa cum făcea de obicei pentru a preleva produsul, împingând bulele de aer în sus ca să le elibereze. Cu o vată îmbibată în spirt, curăță zona de pe burtă unde avea

de gând să se injecteze. Deși era dat drumul la căldură, ea tremura din toate încheieturile. Oasele o dureau, pielea i se făcuse ca de găină. Trase cu putere aer în piept, apoi prinse între degete o bucată de piele și înfipse acul în grăsime, nici prea aproape de mușchi, nici prea aproape de coaste. Încercă să nu tremure în timp ce împingea pistonul pentru a-și injecta soluția. Simțea cum o arde, un adevărat calvar. Fir-ar să fie! Când era polițistă, fusese în situații mult mai periculoase: cu o armă la tâmplă, cu gloanțe care-i șuieraseră pe la urechi, față în față cu cei mai răi delincvenți din Manchester. De fiecare dată, reușise să-și stăpânească frica, iar acum se sclifosea din cauza unui ac!

Madeline închise ochii. Respirație. Compresă. Retragerea acului. Vată pentru a opri sângerarea.

Se întinse pe pat tremurând. Ca și în acea dimineață la gară, avea impresia că era în pragul morții. Îi era greață, avea crampe la stomac și o migrenă îngrozitoare. Dârdâind, trase cuvertura pe ea. Închise ochii și în minte începură să i se deruleze imaginile cu micuțul Julian, în culoarea sângelui, orașul în flăcări. Apoi, în sens invers, revăzu tabloul mai senin al maternității. Și încet-încet se simți mai bine. Corpul i se dezumflă. Cum nu reușea să adoarmă, se ridică și se spălă cu apă rece pe față. Îi era chiar foame. Mirosuri îmbietoare de risotto cu trufe urcau până în atelier.

Atunci lăsă la o parte mândria și coborî în salon, la Gaspard.

— Ia zi, Coutances, mai e valabilă invitația la cină? O să te convingi dacă sunt consumatoare de quinoa...

3.

Contrar oricărei aşteptări, masa fu veselă şi plăcută. Cu doi ani în urmă, Madeline văzuse pe Broadway o reprezentaţie a piesei *Ghost Town* a lui Gaspard, care se jucase timp de două luni la Barrymore Theatre, cu Jeff Daniels şi Rachel Weisz. Nu fusese prea impresionată: dialoguri minunate, dar o viziune cinică asupra lumii care o făcuse să se simtă prost.

Din fericire, Coutances nu era personajul persiflant şi sarcastic din scrierile lui. La drept vorbind, era un ciudat: un soi de gentleman mizantrop şi pesimist, dar care, pe durata unei cine, putea să fie totuşi un companion agreabil. Aproape în mod natural, conversaţia lor se axă pe Sean Lorenz. Îşi împărtăşiră entuziasmul pentru pictura lui şi analizară mai bine informaţiile şi anecdotele pe care fiecare le auzise în acea după-amiază. Mâncară cu poftă până la ultima înghiţitură de risotto şi terminară cu o sticlă de Saint-Julien.

După masă, discuţia continuă în salon. Gaspard alese se un vechi disc al lui Oscar Peterson, aprinse focul în şemineu şi descoperise o sticlă de Pappy van Winkle vechi de douăzeci de ani. Madeline îşi scoase botinele, îşi întinse picioarele pe canapea, îşi puse un pled pe umeri şi scoase din buzunar o ţigară rulată care nu conţinea doar tabac. Amestecul de iarbă şi whisky le moleşi trupurile şi destinse şi mai mult atmosfera. Conversaţia ajunse astfel să capete o turnură mai personală.

— Ai copii, Coutances?

Răspunsul veni instantaneu:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, nu! Şi n-o să am niciodată.

— De ce?

— Refuz să impun cuiva nebunia lumii în care suntem obligaţi să trăim.

Madeline trase un fum din ţigară.

— Nu îţi faci prea multe griji?

— Nu mi se pare.

— Unele lucruri merg prost, recunosc, dar...

— Unele lucruri merg prost? Dar deschide ochii, fir-ar să fie! Planeta este în derivă şi viitorul va fi îngrozitor: şi mai violent, şi mai irespirabil, şi mai îngrijorător. Trebuie să fii al naibii de egoist ca să obligi pe cineva să trăiască într-o asemenea lume.

Madeline încercă să-i răspundă, dar Gaspard se dezlănţuise. Timp de un sfert de oră, cu ochi furibunzi, duhnind a alcool, debită o argumentaţie de un pesimism profund în privinţa viitorului umanităţii, descriind o societate apocaliptică aservită tehnologiei, consumerismului, gândirii mediocre. O societate prădătoare care, pretându-se la exterminarea metodică a naturii, îşi luase un bilet fără retur către neant.

Ea aşteptă să fie sigură că dramaturgul îşi terminase diatriba, apoi constată:

— De fapt, tu nu-i deteşti doar pe idioţi, tu deteşti specia umană în ansamblul ei.

Gaspard nu încercă să nege:

— Ştii ce zicea Shakespeare: „Până şi animalul cel mai feroce dă dovadă de milă". Dar omul nu cunoaşte mila.

Omul este cel mai rău dintre prădători. Omul este un parazit care, sub pretextul unei spoieli de civilizație, nu se simte bine decât dominând și umilind. O specie megalomaniacă și suicidară care își urăște semenii pentru că se detestă pe sine însăși.

— Și tu, Coutances, tu ești diferit, bineînțeles, nu?

— Nu, dimpotrivă. Poți să mă incluzi și pe mine în lot, dacă asta îți face plăcere, zise el luând ultima înghițitură de whisky.

Madeline își stinse țigara într-o farfurioară care ținea loc de scrumieră.

— Trebuie să fii tare nefericit ca să gândești așa.

El respinse ideea fluturând din mână, în timp ce ea se ducea să ia o sticlă de apă din frigider.

— Sunt doar lucid. Au apărut o mulțime de studii științifice și mai pesimiste decât ceea ce spun eu. Ecosistemele terestre dispar în mod inevitabil. Am depășit deja limita, nu mai e cale de întoarcere...

Ea îl provocă:

— Atunci, de ce nu-ți tragi un glonț în cap imediat?

— Nu asta-i problema, se apără el. M-ai întrebat de ce nu vreau să am copii. Ți-am răspuns: pentru că nu vreau să-i văd crescând în haos și violență.

El îndreptă spre ea un deget acuzator, care tremura atât din cauza alcoolului, cât și a furiei.

— Nu voi sili niciodată un copil să trăiască în această lume crudă! Dacă ai de gând să faci altă alegere, e problema ta, dar nu-mi cere s-o susțin!

— Mii se rupe de susținerea ta, zise ea așezându-se la loc, dar mă întreb totuși de ce nu te lupți ca să schimbi toate astea? Apără cauzele la care ții. Angajează-te într-o asociație, militează într-un...

El făcu o figură dezgustată.

— Lupta colectivă? E prea puțin pentru mine. Disprețuiesc partidele politice, sindicatele, grupurile de presiune. Cred ca și Brassens că, „de îndată ce ne strângem mai mulți de patru, suntem o gașcă de idioți". Și apoi bătălia este deja pierdută, chiar dacă oamenii sunt prea lași ca s-o recunoască.

— Știi care-i problema ta? Faptul că n-ai dus o luptă *adevărată*. Când ai un copil, ești obligat să lupți. Lupți pentru viitor. Cel care a existat mereu și care va exista mereu.

El o privi suspicios.

— Dar tu, Madeline, tu ai copii?

— Poate că voi avea într-o bună zi.

— Doar pentru plăcerea ta personală, nu-i așa? rânji el. Ca să te simți „împlinită", „realizată", „satisfăcută"? Ca să faci ceea ce au făcut și prietenele tale? Ca să scapi de întrebările stânjenitoare puse de tati și mami care te fac să te simți vinovată?

Simțind că i se urcă sângele la cap, Madeline se ridică și îi aruncă un jet de apă rece în față pentru a-l face să tacă. Apoi ezită o clipă și, în cele din urmă, aruncă în el chiar cu sticla de plastic.

— Ești într-adevăr un mare idiot! țipă ea fugind spre scară.

Urcă treptele două câte două și trânti ușa de la camera ei.

Rămas singur, Gaspard scoase un oftat adânc. Desigur, nu era prima oară când alcoolul îl făcea să spună tâmpenii, dar era prima dată când regreta atât de repede.

Bosumflat ca un copil, își mai turnă un pahar de whisky și stinse luminile, după care se întinse într-un *lounge chair* cu un mormăit vinovat.

Refăcu filmul disputei în mintea lui încețoșată de alcool. Argumentele lui, cele ale lui Madeline. Poate că fusese nepoliticos la sfârșit, dar fusese sincer. Cel mult, regreta brutalitatea cu care îi spusese toate acele lucruri, dar nu și ceea ce-i spusese. Acum, că se gândea din nou la acest subiect, își dădu seama că exista totuși un lucru evident pe care nu-l menționase: oamenii care vor copii se simt fără îndoială în stare să-i protejeze.

Or, el, Gaspard, nu avea să fie niciodată în stare să facă asta.

Și asta îl îngrozea.

Pictorul nebun

Miercuri, 21 decembrie

5
Lupta cu destinul

Viața nu ne face cadouri.
Jacques BREL

1.

Capul îi vâjâia. Inima îi bătea cu putere.

Zgomotul ușii de la intrare trântite îl făcu pe Gaspard să tresară și să se trezească din somnul zbuciumat. Îi trebui ceva ca să se dezmeticească. Mai întâi, nu știu unde se află, apoi își dădu seama de trista realitate: adormise ghemuit în vechiul fotoliu Eames a lui Sean Lorenz. Tricoul, leoarcă de transpirație, i se lipise de pielea scaunului, iar fața îi era turtită de brațul fotoliului. Se ridică anevoie în picioare, frecându-se la ochi, fricționându-și ceafa și coastele. Avea o mahmureală cumplită: durere de cap, gust de ciment în gură, greață, articulații anchilozate. Scena obișnuită după care se jura de fiecare dată că n-o să mai pună gura pe nicio picătură de alcool. Știa însă că nu avea să-și respecte această hotărâre, că nici nu va trece bine de prânz și va avea chef de un pahar.

Se uită la ceas: era opt dimineața. Privi pe geam: cerul era mohorât, dar nu căzuse nicio picătură de ploaie încă. Se gândise că Madeline deja plecase și îi era rușine gândindu-se că-l văzuse în starea asta. Se târî până în baie și stătu vreun sfert de oră sub duș, bând cam vreun jumătate de litru de apă direct din capul de duș. Apoi înșfăcă un prosop pe care și-l puse în jurul taliei și ieși din baie masându-și tâmplele.

Migrena i se agrava, devenea din ce în ce mai îngrozitoare. Avea nevoie urgentă de două pastile de ibuprofen. Scotoci în geanta de voiaj, dar nu găsi nimic. După o scurtă ezitare, urcă la etaj, unde se instalase Madeline, îi reperă trusa de toaletă și puse mâna pe ceea ce căuta. Slavă Domnului că unii erau mai organizați!

După ce înghiți două drajeuri de Advil, se întoarse în camera lui unde se îmbrăcă cu hainele din ziua trecută, apoi se duse în bucătărie ca să-și facă o cafea tare. Exista o cafetieră, dar degeaba. Deschise toate dulapurile, nu găsi niciun pachet de cafea și, în cele din urmă, resemnat, se mulțumi un bol cu supă de pui instant pe care o mâncă pe terasă. Inițial, aerul rece îi făcu bine, dar apoi îl făcu să bată în retragere și să se întoarcă la căldura din salon. Acolo exploră discoteca și găsi discurile despre care îi vorbise Pauline cu o zi în urmă. Cele pe care le asculta fără întrerupere Sean Lorenz în zilele de dinaintea morții sale.

Primul vinil era un *must-have* al oricărei discoteci clasice: *Simfonia a V-a* de Beethoven, dirijată de Carlos Kleiber. Pe spatele copertei, un muzicolog amintea de dorința care-l animase pe compozitor toată viața, aceea de „a cere socoteală

destinului". De fapt, *Simfonia a V-a* era în întregime axată pe confruntarea omului cu destinul său. „Așa că destinul a bătut la ușă", zicea Beethoven pentru a explica efectul celor patru note cu care începea simfonia.

A doua înregistrare avea parfumul anilor 1980: un ansamblu de două viniluri Deutsch Grammophon cu *Simfonia nr. 2* de Gustav Mahler, dirijată de Leonard Bernstein, având-o ca *guests stars* pe Barbara Hendricks și Christa Ludwig. Cunoscută sub numele de „Învierea", a doua simfonie a compozitorului austriac nu-i era familiară lui Gaspard. Citind livretul, află că era vorba despre o operă religioasă, întrucât Mahler se convertise cu puțin timp înainte la creștinism. Ea proslăvea tema vieții eterne și a învierii trupului. În încheiere, era un citat din Leonard Berstein: „Muzica lui Mahler exprimă foarte sincer incertitudinile noastre cu privire la viață și la moarte. Această muzică este foarte reală, ea spune lucruri care te înspăimântă când le auzi".

Lucruri care te înspăimântă când le auzi...

Gaspard se scărpină în cap. De ce Lorenz, mare amator de jazz și de muzică minimalistă, era pasionat la sfârșitul vieții de două simfonii monumentale?

Aruncă în chiuvetă restul de supă călduță și, după ce-și luă caietul cu spirale și stiloul, se așeză la masa din salon pentru a reflecta la piesa de teatru pe care trebuia s-o scrie. Îi era însă greu să se concentreze. Petrecuse o noapte ciudată, cu vise în care simțise cum plutea prin mijlocul unor peisaje psihedelice tatuate pe corpul legat cu frânghii al frumoasei lui vecine. O viziune nu violentă, ci tulburătoare.

Timp de vreo douăzeci de minute, reuși să se mintă singur că avea să lucreze, dar iluzia nu dură prea mult. Avea mereu impresia că portretul mare al lui Lorenz îl privea, îl chema, îl judeca.

La un moment dat, nemairezistând, Gaspard se ridică și se fixă din nou în fața peretelui plin de fotografii. Înțelese atunci că nu fotografia pictorului îl deranja, ci pozele copilului.

Copilul care murise... și care era totuși atât de plin de bucurie și de energie în acele instantanee.

Ei drăcie! Din cauza acestei Madeline Greene, care îi mărturisise cât era de tulburată de moartea băiatului, începuse și el să se simtă incomod.

Se lăsă să cadă pe canapea oftând. Sticla de whisky de pe măsuța joasă din fața lui îi făcea deja cu ochiul, dar rezistă tentației. Timp de câteva minute, fixă cu privirea un instantaneu în care era micuțul Julian, ținându-se mândru de bara unui căluț antic de lemn pe care stătea. În fața caruselului, se distingea figura binevoitoare a lui Sean Lorenz, cu ochii ațintiți la progenitura lui. Gaspard se scotoci în buzunarul de la blugi pentru a-și scoate portofelul. Într-unul din compartimentele acestuia, găsi o poză veche, decolorată, la care nu se mai uitase de ani buni: el la trei ani, împreună cu tatăl său, pe unul din animalele manejului Garnier din Grădina Luxembourg. Fotografia data din 1977. Aproape patruzeci de ani despărțeau cele două fotografii. Nu era aceeași epocă, dar era același carusel; aceeași lumină în ochii copiilor și aceeași mândrie în privirea taților.

2.

Madeline își parcă scuterul la intersecția dintre bulevardul Montparnasse și strada Sèvres. Nu era încă ora nouă și totuși atmosfera era încărcată de umiditate, o umiditate care-i dădea senzația că pielea îi era lipicioasă. Scoțându-și mănușile și fularul, constată că transpira.

Și când te gândești că e iarnă...

Dar în acea dimineață ceva era și mai alarmant decât încălzirea vremii: cartierul era de nerecunoscut. Manifestarea din ziua precedentă distrusese și devastase totul, stațiile de autobuz, vitrinele magazinelor, indicatoarele rutiere. Pe trotuare și pe șosea, nenumărate cioburi de sticlă, pavele sparte și bucăți de asfalt smulse. Un peisaj de război, suprarealist, pe care n-ar fi crezut niciodată că avea să-l vadă la Paris. Și, peste tot, sute de tag-uri furioase care denaturau totul: *Toată lumea urăște poliția/Gândesc, deci distrug/În cenușă, totul devine posibil*[1]*/Moarte capitalismului/Victorie prin haos/Facem ceva pe legile voastre.*

Atitudinea trecătorilor o tulbură. Unii erau, ca și ea, uluiți, alții indiferenți, iar alții, zâmbitori și zeflemitori, se opreau să-și facă selfie-uri. Până și zidul de la intrarea în Institutul Național al Tinerilor Nevăzători era deteriorat și mâzgălit cu inscripții dușmănoase. Văzând aceste imagini dezolante, îi veni să plângă. Ceva se petrecea în această țară pe care ea n-o mai înțelegea.

---

[1] Parafrazare a sloganului „Împreună, totul devine posibil", folosit de Nicolas Sarkozy în campania electorală din 2007.

Ajungând în fața centrului medical în care avea programare, Madeline descoperi că și geamurile acestuia erau făcute țăndări. Un muncitor tocmai dădea la o parte un palet din lemn care servise drept proiectil pentru a sparge vitrina. În timp ce ea ezita, neștiind dacă să se întoarcă din drum, bărbatul îi înțelese tulburarea și îi arătă o pancartă improvizată care preciza că instituția rămânea deschisă în ciuda incidentelor.

Intră în hol și își spuse numele la recepție. Întrucât ajunsese mai devreme pentru recoltarea de sânge, nici nu mai trebui să stea în sala de așteptare, iar totul dură doar trei minute: ac, eprubetă care se face roșie, plasture și gata. Apoi i se ceru să ia liftul până la etajul al doilea, la secția de radiologie și imagistică.

În timp ce i se făcea ecografia, se gândi iarăși la conversația aprinsă pe care o avusese în seara anterioară cu Gaspard Coutances. Chiar dacă dramaturgul avea dreptate în privința situației existente, greșea resemnându-se și fiind nihilist. Căci vor exista întotdeauna oameni care să reziste, să lupte împotriva violenței sociale, oameni care să nu se dea bătuți în fața catastrofelor naturale. Iar copilul ei avea să facă parte dintre ei.

În fine, era prematur s-o spună, căci nu rămăsese încă însărcinată.

Dar, în urmă cu patru luni, în timp ce se afla în vacanță în Spania, făcuse pasul decisiv și se dusese la o clinică de fertilizare din Madrid. Avea să împlinească în curând patruzeci de ani și nicio relație serioasă nu se ivea la orizont. Chiar dacă ravagiile vârstei ar fi putut fi și mai rele, trupul ei

îmbătrânea, era inevitabil. Și mai ales inima ei nu mai avea puterea să iubească.

Dacă voia să aibă într-o bună zi un copil, nu mai avea decât o carte de jucat. Completase așadar un dosar, mersese la un medic și făcuse analize pentru a începe fecundarea *in vitro*. Concret, asta însemna că urma să i se extragă ovulele care aveau să fie fecundate cu sperma unui donator anonim. Nu era tocmai ceea ce visase, dar se agățase de acest proiect cu toată forța și cu tot entuziasmul de care era capabilă. Pentru a avea un copil, îndura zilnic un adevărat calvar. Mai întâi, un tratament hormonal neplăcut: în fiecare seară, își injecta în abdomen o doză de hormoni foliculo-stimulanți. Apoi, o dată la două zile, suporta o recoltare de sânge urmată de o ecografie pentru a verifica evoluția numărului și a mărimii foliculilor. Rezultate pe care trebuia să le comunice ea însăși prin telefon personalului de la clinica spaniolă.

Tratamentul ăsta o epuiza. Pântecul i se umfla, pieptul i se întărea, picioarele îi cântăreau o tonă, iar migrena și stările de iritabilitate nu îi dădeau pace.

Începerea era întunecată. În timp ce medicul mișca sonda ecografului pe burta ei, Madeline închise ochii. Se convinse că luase o decizie bună. Urma să aibă un copil pentru a se ancora în viață. În meseria ei anchetase prea mult timp cazuri de omucidere, iar morții te trag în tenebrele lor. Apoi dăduse totul pentru iubirea unui bărbat. Dar iubirea bărbaților este nestatornică, fragilă și capricioasă. Pentru a prinde curaj, își reaminti cuvintele de adio ale unui bărbat care contase pentru ea: Danny Doyle, prima ei iubire din liceu care,

devenind unul dintre nașii mafiei din Manchester, o luase pe un drum opus celui urmat de ea. Danny Doyle cu care se confruntase când devenise polițistă, dar care nu încetase niciodată să vegheze, de departe, asupra ei.

Știu că ți-e teamă. Știu că nopțile tale sunt zbuciumate, pline de fantome, cadavre și demoni. Îți cunosc determinarea, dar și această parte întunecată și autodistructivă a ta. O aveai deja din liceu, de când ne-am cunoscut, și cursul lucrurilor n-a făcut decât s-o amplifice. Trece viața pe lângă tine, Maddie. Trebuie să ieși din această spirală înainte de a cădea într-un hău din care nu te vei mai întoarce. Nu vreau să ai o astfel de viață. Nu vreau s-apuci pe drumul care pe mine m-a dus la pierzanie: cel care se afundă în întuneric, violență, suferință și moarte...

Viața nu îți oferă o a doua șansă. Dacă ai pierdut o ocazie, ai pierdut-o pentru totdeauna. Viața nu ne oferă cadouri. Viața este un tăvălug, un despot care-și stăpânește regatul, făcând să domnească teroarea prin forța sa armată: timpul. Și timpul câștigă întotdeauna la sfârșit. Timpul este cel mai mare exterminator al istoriei. Cel pe care niciun polițist nu va reuși niciodată să-l întemnițeze.

3.

Gaspard se ridică de pe canapea. Un telefon mobil – uitat fără îndoială de Madeline – tocmai începuse să vibreze pe barul din bucătărie. Întrucât refuzase întotdeauna să aibă unul, îl privi pentru o clipă cu neîncredere, dar se hotărî

totuși să răspundă. Era Madeline. Începu să vorbească, dar întrerupse din neatenție conversația, atingând ușor ecranul și apăsând aiurea pe vreo comandă.

Trase o înjurătură și bagă telefonul în buzunar.

Oftă. Migrena îl lăsase, dar mintea îi era încă încețoșată. N-avea rost s-o mai tărăgăneze: avea nevoie de cafea! Și nu doar de o ceașcă.

Luă una dintre sticlele de vin pe care le cumpărase cu o zi în urmă și ieși din casă pentru a-și vizita vecina preferată.

De data asta, Pauline Delatour răspunse de la primul clopoțel. Ca și cum era primăvară, purta din nou o ținută lejeră: niște blugi scurți franjurați și o cămașă militară kaki descheiată peste un maiou.

— Un pinot noir contra un expresso dublu? propuse el agitând sticla.

Ea zâmbi și îi făcu semn cu mâna să poftească înăuntru.

4.

După examinările medicale, Madeline se refugiase pe strada Faufourg-Saint-Honoré, în confortul restaurantului italian Caravella, unde fusese împreună cu Bernard Benedick. Întrucât recoltarea de sânge se făcea pe nemâncate, nu pusese nimic în gură din seara trecută și începuse s-o ia amețeala. Comandă o cafea cu lapte și niște *biscotti* și se pregătea să sune la clinica de fertilitate când își dădu seama că-și uitase telefonul în casa de pe strada Cherche-Midi.

Asta mai lipsea! se enervă ea lovind cu palma în masă.

— Probleme? întrebă chelnerul aducându-i micul dejun.

Ea îl recunoscu pe Grégory, tânărul patron pe care i-l prezentase galeristul cu o zi înainte.

— Mi-am uitat mobilul și am de dat un telefon important.

— Vreți să vi-l împrumut pe-al meu? propuse el scoțând din buzunar un telefon cu husă în culorile echipei AC Milan.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil!

Ea sună la Madrid și ceru să vorbească cu Louisa. Când apelase la serviciile clinicii, îi plăcuse de această infirmieră, al cărei frate era polițist. Îi cunoștea programul și, la nevoie, o suna direct pe mobil pentru a evita ca jumătate din locuitorii Castiliei să fie la curent cu mărimea ovarelor ei. Louisa notă rezultatele pe care urma să le transmită unui medic care să evalueze reacția ovariană și, dacă era cazul, să modifice doza hormonală pe care trebuia să și-o injecteze. Cu siguranță, era ceva mult mai evoluat decât medicina de familie. Era o versiune 2.0[1], mondializată, un pic *low cost* și cam tristă. Dar, dacă trebuia să treacă prin toate astea ca să aibă un copil, era gata s-o facă.

Madeline profită de telefonul lui Grégory pentru a forma propriul număr. Din fericire, Coutances îi răspunse:

— Gaspard, unde ești? Poți să-mi aduci telefonul?

---

[1] Conceptul de web 2.0 exploatează componenta interactivă a internetului. În cazul medicinei, ea presupune comunicarea online cu pacientul, informații medicale, suport etc.

Dramaturgul mormăi ceva de neînțeles, apoi comunicarea se întrerupse brusc. Înțelegând că n-ar câștiga nimic dacă ar insista, Madeline preferă să-i scrie un SMS: Poți să-mi aduci telefonul? Dacă îți convine, ne întâlnim la prânz, la restaurantul Grand Café de pe strada Delambre. Îți mulțumesc. Maddie.

Cum cafeaua i se răcise, comandă alta pe care o bău pe nerăsuflate. Dormise foarte prost. Visase picturile captivante ale lui Lorenz. Toată noaptea călătorise în vis prin orizonturi în culori intense, prin păduri senzuale pline de liane însuflețite, pe faleze amețitoare, prin orașe măturate de un vânt fierbinte. Când s-a trezit, n-ar fi fost în stare să spună dacă această lungă rătăcire fusese un vis sau un coșmar. Dar începea să înțeleagă că exact această ambivalență constituia cheia operei lui Sean Lorenz.

Pe cealaltă parte a trotuarului, îl zări pe Bernard Benedick ridicând oblonul de fier de la vitrina galeriei lui. Madeline ciocăni în geamul cafenelei pentru a-și semnala prezența și, așa cum spera, nu peste mult timp, galeristul i se alătură.

— Eram sigur că o să vă revăd! zise el triumfător așezându-se pe scaun în fața ei. Nimeni nu poate să reziste picturii lui Sean Lorenz, nu-i așa?

Madeline îi răspunse printr-un reproș:

— Nu mi-ați spus că fiul lui Lorenz a fost asasinat.

— Așa este, recunoscu el cu vocea pierită, dar n-am făcut-o pentru că nu-mi place să vorbesc despre asta. Julian era finul meu. Drama aceasta ne-a devastat pe toți.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— Toată povestea e în presă, zise el.

— Tocmai. Ceea ce relatează presa rar se întâmplă să fie adevărul.

Benedick o aprobă, încuviințând din cap.

— Ca să înțelegeți ce s-a întâmplat, oftă el, trebuie să ne întoarcem cu mult timp în urmă. Cu foarte mult timp chiar...

El ridică brațul pentru a-și comanda la rându-i o cafea și pentru a-și face curaj.

— V-am explicat deja: de când l-am cunoscut pe Sean, mi-am folosit toate relațiile pentru a-i face cunoscută opera și pentru a i-o pune în valoare. Sean era ambițios și dornic să cunoască oameni importanți. L-am pus în contact cu diferite persoane din Londra, Berlin, Hong Kong... Dar într-un singur loc nu voia niciodată să pună piciorul: New York.

— Nu înțeleg.

— De câte ori îi propuneam întâlniri cu colecționarii din Manhattan, bătea în retragere, explică Benedick. Oricât de incredibil ar părea, din 1992 și până în acel funest an 2014, Sean Lorenz nu s-a reîntors niciodată în orașul său natal.

— Mai trăia cineva din familia lui?

— Doar mama, dar o adusese la Paris încă de la sfârșitul anilor 1990. Era deja foarte bolnavă pe atunci și a murit la puțin timp după aceea.

Benedick înmuie un *crostino* în cafea.

— La un moment dat, fiindcă tot insistam, Sean n-a avut încotro și mi-a spus câte ceva.

— Avea legătură cu împrejurările plecării lui? întrebă Madeline.

Galeristul încuviință din cap.

— În toamna lui 1992, după „vara de iubire" cu Pénélope, Sean se trezise singur la New York. Era deprimat și n-avea alt țel decât să se ducă după ea la Paris. Problema era că n-avea niciun sfanț în buzunar. Ca să-și poată cumpăra bilet de avion, a început să comită mici furturi, având-o drept complice pe *LadyBird*.

— Fata din *Artificierii*, își aminti Madeline.

— Pe numele ei adevărat, Beatriz Muñoz. Era fiica unor imigranți chilieni care munceau din greu în uzinele din North Bronx. O femeie ciudată, închisă în ea, sălbatică, aproape autistă, prizonieră într-un fizic de luptător de wrestling. Fără nicio îndoială, era îndrăgostită de Sean și s-ar fi aruncat și pe fereastră dacă i-ar fi cerut-o.

— Credeți că el a profitat de asta?

— Sincer, chiar nu știu ce să cred. Sean era un geniu, deci prin definiție o pacoste, un tip greu de suportat, dar, în niciun caz, un ticălos. Era impulsiv, coleric, maniac, dar nu l-am văzut niciodată disprețuitor față de cei mai slabi. Cred că, de-a lungul anilor, ca să nu o facă să sufere, Sean n-a respins-o pe Beatriz.

— Dar Pénélope a dat totul peste cap.

— Cu siguranță. Muñoz trebuie să fi fost disperată când a aflat de planul lui de a pleca în Franța, dar l-a ajutat să facă rost de bani dând spargeri în prăvăliile din cartier.

Polițista din Madeline se trezi brusc.

— Adică ceea ce numiți „mici furturi"? Pentru mine, astea sunt jafuri armate.

— Încetați! Singurele lor arme erau niște pistoale cu apă și niște măști din cauciuc cu chipul lui Mario și Luigi!

Madeline nu renunță:

— Arme false sau nu, un atac armat rămâne un atac armat și, din experiență, știu că așa ceva se termină rareori cu bine.

— Să spui că ăsta nu s-a terminat foarte bine este un eufemism, recunoscu Benedick. Într-o seară, în Chinatown, patronul unui minimarket n-a vrut să se lase jefuit. A scos o pușcă de după tejghea și a deschis focul. În timp ce Sean reușea să fugă cu banii, Beatriz a încasat în glonț în spate și s-a prăbușit în magazin.

Madeline se lăsă pe spate surprinsă. Benedick continuă cu o voce resemnată:

— Când polițiștii au arestat-o pe chiliană, aveau împotriva ei un dosar gros precum brațul meu.

— Înregistrările camerelor de supraveghere de la jafurile precedente, ghici fosta anchetatoare.

— Da. Era al patrulea magazin pe care îl prădau într-o lună. Măștile lor de instalatori mustăcioși erau ușor de recunoscut pe toate înregistrările. Tocmai asta i-a trădat, în loc să le protejeze identitatea. Din nefericire pentru ea, Beatriz Muñoz fusese deja arestată de mai multe ori din cauza tag-urilor ei. Avea un cazier judiciar stufos. Pentru polițiști și procuror, era potul cel mare și le-a făcut plăcere

o înfunde. Ăsta-i sistemul judiciar american: dur cu cei slabi, slab cu cei puternici.

Nu l-a turnat pe Sean în timpul interogatoriilor?

Niciodată. Nefericita a luat opt ani de închisoare și a mai ispășit încă patru suplimentari pentru tentativă de evadare și violențe repetate față de ceilalți deținuți.

Iar Sean nu s-a autodenunțat niciodată?

Benedick râse nervos.

- A doua zi după arestarea lui Beatriz, era deja în avion spre Paris, pentru a se reîntâlni cu Pénélope. Punctul de vedere al lui Sean era simplu: nu se simțea dator față de Beatriz, fiindcă el nu-i ceruse niciodată nimic. Ea îl acoperise, dar fusese alegerea ei.

– Deci a rupt toate relațiile cu prietenii lui din copilărie?

– Complet.

– Și credeți că din acest motiv n-a mai vrut niciodată să se întoarcă la New York?

- Pare evident, nu? Simțea că acest oraș reprezenta un pericol. Și avea dreptate. Când a ieșit din închisoare, în 2004, Beatriz Muñoz era o ființă distrusă. Fizic și psihic. A muncit pe ici, pe colo, slujbe temporare, și a încercat să se apuce de pictat, dar n-avea relații, n-avea galerist și nici cotă. Ca să fiu sincer, fără să vorbesc cu Sean, i-am cumpărat câteva picturi prin intermediul unui centru social din Harlem. Dacă vreți, o să vă arăt tablourile. În pictura ei post încarcerare nu mai era pic de viață, era înspăimântătoare.

— Știa ce devenise Sean?

Benedick ridică din umeri.

— Cum să nu? Astăzi, este suficient să-i tastezi numele pe internet pentru a afla o bună parte din viața lui. Beatriz cunoștea versiunea „glossy" a lui Lorenz: pictorul de succes, milionar, căsătorit cu un top-model și tatăl unui băiețel adorabil. Iar această imagine a scos-o din minți.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— În 2013, cei de la MoMA l-au contactat pe Sean. Voiau să organizeze în anul următor prima mare retrospectivă americană din cariera lui. Sean nu voia să se întoarcă la New York, dar era vorba despre MoMA – așa ceva nu se refuză. Așadar, în decembrie 2014, a zburat spre New York împreună cu soția și fiul său pentru a inaugura expoziția și pentru a da câteva interviuri. N-avea de gând să stea mai mult de o săptămână, dar atunci s-a întâmplat nenorocirea.

5.

Pauline Delatour era ea singură un spectacol în sine – într-atât se străduia să-și pună în valoare senzualitatea prin fiecare gest: felul în care își așeza o șuviță de păr după ureche, modul în care își încrucișa picioarele, o scurtă mișcare a limbii pentru a linge o picătură de cafea rămasă la comisura buzelor. Dar nimic din ce făcea nu era cu adevărat provocator sau ispititor. Apărătoare a bunului-gust, avea o manieră veselă de a trezi dorința în ceilalți – era un soi de celebrare a vieții și a tinereții ei triumfătoare. Gaspard nu trebuise

Dacă eforturi prea mari ca să răspundă la glumele ei, dar, după două cești de cafea, orientase conversația spre singurul lucru care îl interesa cu adevărat: Sean Lorenz. Și îi era tot mai greu să-și înfrâneze curiozitatea acum, că Pauline îi mărturisise că fusese bonă pentru familia Lorenz în timpul șederii lor la New York în iarna lui 2014.

Am trăit drama din interior și, deși au trecut doi ani de atunci, tot mai am coșmaruri, declară ea. În perioada aceea, stăteam cu Julian aproape toată ziua. Sean era ocupat de dimineață până seara cu retrospectiva lui la MoMA. Iar despre Pénélope, nu avea nicio grijă: shopping, manichiură, saună...

– Unde erau cazați?

– Într-un apartament de la Bridge Club, un hotel luxos din TriBeCa.

Pauline deschise fereastra bucătăriei și se așeză pe pervaz pentru a-și aprinde o țigară.

— În ziua în care s-a întâmplat totul, Pénélope plănuise să meargă la cumpărături la Dean & DeLuca, apoi să ia masa de prânz la ABC Kitchen, un restaurant din apropiere de Union Square. Trebuia să-și ia fiul cu ea pentru a-i cumpăra haine, dar, în ultimul moment, m-a întrebat dacă puteam să stau cu Julian.

Pauline trase un fum din țigară. În câteva secunde, veselia ei lăsase locul unei furii pe care nici măcar nu încerca să și-o ascundă.

— Era ziua mea liberă. Fiindcă îmi făcusem deja planuri, am refuzat propunerea. Ea mi-a răspuns că nu-i nicio

problemă și că va ieși în oraș cu Julian. Dar adevărul este că nu s-a dus nici în Greenwich Village, nici în Union Square. S-a dus la întâlnire cu amantul ei în celălalt capăt al orașului, în nordul cartierului Upper West Side, într-un hotel de pe Amsterdam Avenue.

— Cine era amantul ăsta?

— Philippe Careya, un dezvoltator imobiliar din Nisa care încheia niște afaceri între Coasta de Azur și Miami. Un tip cam afemeiat, care fusese primul iubit al lui Pénélope în liceu.

— Ce căuta la New York?

— Pénélope îl convinsese s-o urmeze. Pe atunci se simțea neglijată de Sean.

— Lorenz știa că nevastă-sa îl înșală?

Pauline oftă.

— Sinceră să fiu, habar n-am. Știi, erau precum cuplul acela din *La Chanson des vieux amants*[1]. Genul de relație care are nevoie de conflict și de scânteie pentru a evolua. N-am înțeles niciodată cu adevărat natura legăturii dintre ei. Cine era șeful, cine domina pe cine, cine era sclavul cui...

— Faptul că aveau un copil nu-i liniștise?

Ea ridică din umeri.

— Un copil împacă rareori cuplurile.

— Dar Sean, el își înșela soția?

— Nu știu.

Gaspard reluă întrebarea într-un mod mai precis:

---

[1] Cântec din repertoriul lui Jacques Brel.

Sean își înșela soția *cu tine*?

Pauline îl puse imediat la punct:

- Tipul care și-o trage cu bona este un scenariu de film porno prost, nu-i așa?

Un moment de tăcere, apoi, contrar oricărei așteptări, Pauline miză pe cartea sincerității:

– La drept vorbind, a încercat și el, dar nu.

Gaspard se ridică și, cu permisiunea gazdei sale, își mai turnă o ceașcă de cafea.

— Așadar, ce s-a petrecut la New York în acea zi?

— Spre seară, văzând că Pénélope nu se întorsese și că nu dădea niciun semn, Sean a început să se îngrijoreze, dar n-a anunțat imediat poliția. Nu putea lua legătura cu soția lui pentru simplul motiv că aceasta își uitase telefonul mobil la hotel. După câteva ore, îngrijorarea a crescut și mai mult. La unsprezece seara, Sean s-a decis să contacteze serviciul de securitate al hotelului, care a sunat direct la NYPD. Polițiștii au luat imediat problema în serios din cauza dispariției copilului și a notorietății lui Sean. Toată noaptea au transmis semnalmente diferitelor patrule și au început să vizioneze înregistrările camerelor de supraveghere din apropierea locurilor în care se presupunea că mersese Pénélope. Bineînțeles că n-au găsit nimic.

Pauline își stinse țigara în farfuriuța ceștii de cafea. Fața îi era lividă.

— La șapte dimineața, un curier a livrat la hotel o cutie de carton în care era un degețel de copil însoțit de o cerere de răscumpărare pătată de sânge. Era monstruos. În acest

moment, au intrat în joc cei de la FBI. Ei au lărgit perimetrul căutărilor, au lansat alerta de răpire și au pus în mișcare tot arsenalul criminaliștilor... Până la urmă, o cameră de supraveghere de pe Amsterdam Avenue filmase răpirea lui Pénélope și a fiului ei.

Pauline se frecă la ochi suspinând:

— În perioada aceea, am putut să văd imaginile. De data asta, nu mai erai într-un film porno, ci într-unul de groază. Se vedea cum un soi de monstru forțos ca un taur îi împingea pe Pénélope și pe Julian într-o furgonetă paradită.

— Cum adică un soi de monstru?

— Un apaș cocoșat, lat în spate și cu brațe puternice.

Gaspard o privi suspicios. Pauline continuă:

— Amprentele prelevate de pe cutie se aflau în baza de date. Îi aparțineau lui Beatriz Muñoz, o fostă delincventă, cunoscută și sub numele de *LadyBird*, care făcuse parte din gașca lui Sean în tinerețe.

Auzind acest nume, Gaspard își aminti de fotografiile pe care le văzuse cu o zi înainte în monografia pictorului, cele ale tinerilor *Artificieri* care desenau graffitiuri pe vagoanele de metrou la începutul anilor 1990: Sean, în geaca lui prea mare, *NightShift*, latinoamericanul arogant cu urechi clăpăuge, și *LadyBird*, indianca atât de puțin aeriană, în pofida pseudonimului, ale cărei plete de abanos erau încinse cu o bandană ca a celebrului Geronimo[1].

[1] Geronimo (1829 – 1909) – vraci și lider al apașilor, renumit pentru lupta împotriva expansiunii mexicane și americane pe teritoriile amerindienilor.

Din momentul în care FBI a preluat cazul, lucrurile au mers mult mai repede. Înainte de prânz, localizaseră deja clădirea abandonată în care Beatriz Muñoz își dusese victimele. Un hangar al unei foste zone industriale din Queens. Dar, când au dat asaltul, era prea târziu: Julian era deja mort.

6.

— Și răscumpărarea asta ce însemna? întrebă Madeline.

Bernard Benedick miji ochii.

— Vă referiți la valoarea ei, 4 290 000 de dolari?

— Da.

— Era prețul suferinței: numărul zilelor pe care Beatriz Muñoz le petrecuse în închisoare, înmulțit cu o mie. Unsprezece ani și nouă luni de infern, adică 4 290 de zile. Prezentată așa, suma ar putea părea aproape derizorie.

— Îmi închipui că Lorenz a încercat să strângă banii.

— Bineînțeles, dar Muñoz n-a vrut niciodată banii.

— Ce voia atunci? Răzbunare?

— Da, acea „justiție sălbatică" despre care vorbește Francis Bacon. Voia să-i distrugă viața lui Sean, să-i provoace aceeași suferință atroce pe care o trăise ea.

— Totuși, i-a cruțat viața soției lui Lorenz.

— Foarte puțin a lipsit să nu moară și ea. FBI-ul a găsit-o pe Pénélope legată cu sârmă ghimpată de un scaun. Mai are și astăzi cicatricile. Dar cel mai oribil lucru este că Beatriz l-a înjunghiat pe Julian sub privirea mamei lui.

Madeline simți cum îi îngheață sângele în vine. Se gândi iar la expresia prietenului ei Danny: drumul *tenebrelor, al suferinței și al morții.* Oriunde mergea, orice făcea, toate drumurile o aduceau mereu la această răscruce și la cortegiul ei de cadavre.

— Beatriz Muñoz este astăzi în închisoare?

— Nu, reușise să părăsească ascunzătoarea înainte de asaltul polițiștilor. S-a aruncat în fața unui tren în apropiere de gara din Harlem, pe 125th Street, o gară în care ea și Sean obișnuiau să deseneze graffitiuri pe vagoane.

Fatalist, Benedick lăsă să-i scape un oftat de mâhnire.

Madeline căută în buzunarul gecii un medicament pentru arsurile de stomac.

— Am o întrebare pe care mi-o pun de ieri, reluă ea după ce-și înghițise comprimatul. Sean Lorenz era la New York când a murit acum un an, nu-i așa?

— Exact, a murit de o criză cardiacă în plină stradă.

— Ce făcea acolo? De ce se întorsese în acel oraș încărcat cu atâtea amintiri funeste?

— Avea programare la un cardiolog, de fapt. În orice caz, asta mi-a explicat la telefon și am motive să cred că aceasta era adevărul.

— Ce motive?

Benedick deschise servieta din piele Venezia pe care o pusese pe scaun, lângă el.

— Întrucât știam că o să vă întoarceți să mă vedeți, am adus ăsta cu mine, zise el scoțând un carnet maro-deschis pe care i-l întinse lui Madeline.

El îl examină cu atenție. Era vorba, de fapt, despre o mică agendă, marca Smythson, din piele imprimată.

Eram la Paris când am aflat de moartea lui Sean. Am luat primul avion spre New York pentru a mă ocupa de repatrierea trupului său. Eu i-am luat lucrurile de la hotelul la care a stat. Nu avea decât o valiză mică în care se aflau câteva haine și această agendă.

Madeline o frunzări. Un lucru era sigur: programul lui Sean Lorenz în anul de dinaintea dispariției sale se rezuma la consultații medicale. În ziua morții, 23 decembrie 2015, scrisese: *Programare Dr. Stockhausen, ora 10.*

— De ce anume suferea mai exact?

— Avusese repetate infarcte. În ultimul an din viață, Sean suferise mai multe operații de angioplastie și de bypass coronarian. Vă amintiți de cântecul lui Léo Ferré: „Inima când nu mai bate, n-are rost să cauți mai departe..."?

— Pot să păstrez agenda asta?

Benedick ezită, dar încuviință din cap în cele din urmă.

— Aceste ultime trei tablouri, chiar credeți că există?

— Sunt *sigur*, răspunse galeristul țintuind-o cu privirea. Tot așa cum sunt sigur că o să le găsiți.

Madeline se arătă prudentă.

— Pentru asta am nevoie să-mi spuneți unde să fac săpături. Care sunt persoanele la care m-aș putea duce.

Benedick se gândi un moment.

— Treceți pe la Diane Raphaël. Este o psihiatră competentă și foarte simpatică. Una dintre puținele persoane față de care Sean manifesta respect. L-a cunoscut la câteva luni

după sosirea lui în Franța, în perioada Spitalului Efemer. Pe vremea aceea, Diane conducea o mică echipă itinerantă care acorda ajutor toxicomanilor. Era interesată de noile forme de artă și a fost una dintre primele persoane care i-au cumpărat două tablouri. Sean o considera un înger păzitor.

Madeline reținu aceste informații, amintindu-și că Gaspard îi menționase deja acest nume cu o seară în urmă.

— Cine altcineva?

— Poate Jean-Michel Fayol, un comerciant de culori pentru pictură. Are un mic magazin care dă spre chei. Sean îi cerea adesea sfatul când picta.

— Pénélope Lorenz mai locuiește la Paris?

Benedick încuviință din cap.

— Îmi puteți da adresa ei?

Galeristul scoase un stilou din buzunar și rupse o pagină din agendă.

— O să vă notez adresa și telefonul, dar n-o să scoateți nimic de la ea. Întâlnirea cu Pénélope a fost marea șansă, dar, în același timp, și cea mai mare nenorocire a lui Sean. Scânteia care i-a dezvăluit geniul, pentru ca mai târziu să aprindă incendiul care i-a distrus viața.

Îi întinse hârtia împăturită lui Madeline, apoi, pironindu-și ochii în gol, se întrebă cu voce tare:

— În definitiv, există ceva mai trist decât să-ți vezi sufletul-pereche devenind sufletul tău damnat?

6
O sumă de distrugeri

Un tablou era o sumă de adaosuri.
La mine, un tablou este o sumă de distrugeri.
Pablo PICASSO

1.

Bulevardul Saint-Germain se întindea sub un soare palid. Platani desfrunziți, imobile din piatră cioplită, cafenele-muzeu, buticuri de lux liniștite.

Madeline depăși o mașinuță electrică și semnaliză pentru a o coti pe strada Saint-Guillaume. După vreo douăzeci de metri, își parcă scuterul perpendicular între un Smart cu tabla îndoită și un SUV roșu-aprins. La adresa pe care i-o dăduse Bernard Benedick descoperi unul dintre cele mai frumoase imobile de pe stradă: avea o fațadă mare cu niște bosaje recent zugrăvite. Sună la interfonul unei porți monumentale din lemn lăcuit.

— Da? se auzi o voce.

— Domna Lorenz?

Niciun răspuns. Madeline miză pe ambiguitate:

— Bună ziua, doamnă, sunt ofițer de poliție. Anchetez dispariția ultimelor tablouri pictate de fostul dumneavoastră soț. Mi-ați putea acorda câteva minute pentru...

— Cară-te, ziaristă nenorocită!

Madeline se dădu un pas înapoi, surprinsă de virulența insultei. Era inutil să insiste. Dacă Pénélope Lorenz era într-o asemenea dispoziție, nu avea să obțină nimic.

Urcă din nou pe scuterul ei Vespa cu o altă idee în cap. Străbătu strada Universității, strada Bac, bulevardul Raspail până în Montparnasse. Pe strada Odessa, Madeline găsi cafeneaua cu internet pe care o căuta, pitită între o patiserie și un sex-shop. În timp ce intră, își jură în gând că nu avea să plece de-acolo până nu avea să-și atingă scopul.

2.

Gaspard ajunse mai devreme la restaurant. Situat alături de un mic magazin de pește, Grand Café era o braserie de cartier, cu elemente de decor cam învechite, dar îmbietoare: lambriuri, scaune Baumann din lemn curbat, măsuțe de bistrou, oglindă mare, pardoseală în tablă de șah. O tușă mediteraneeană completa tabloul cu o viță-de-vie falsă care se agăța de plafon, formând o boltă de verdeață.

La douăsprezece și jumătate, sala era pe trei sferturi goală, dar începea să se umple. Gaspard ceru o masă pentru două persoane și, fără să se așeze, lăsă pe ea telefonul care

a deforma buzunarul, după care își puse haina pe spătarul scaunului. Înaintă apoi spre bar, comandă un pahar de spumoy și întrebă dacă putea să dea un telefon. Chelnerul îl privi cu un aer uimit, ba chiar suspicios, și arătă spre telefonul abandonat pe masă:

Este stricat?

Gaspard nici măcar nu se întoarse:

- Nu, dar nu știu cum să-l utilizez. Deci îl pot folosi pe al dumneavoastră?

Chelnerul încuviință și îi întinse un telefon fix retro. Gaspard își puse ochelarii pentru a descifra numărul notat de Pauline.

Avu noroc: Diane Raphaël răspunse încă de la a treia sonerie, scuzându-se imediat pentru calitatea proastă a semnalului. Psihiatra nu era la Paris, ci într-un TGV cu destinația Marsilia unde trebuia să vadă un pacient de la spitalul Sainte-Marguerite. Gaspard se prezentă și preciză ca suna din partea lui Pauline Delatour. Diane Raphaël, care petrecea mult timp la New York, îi mărturisi că văzuse *Asylium*, una dintre piesele lui cele mai negre, o critică a devierilor psihanalizei. Cu textul acela, Gaspard își câștigase dușmani în comunitatea psihanaliștilor, dar Diane nu era ranchiunoasă și îl asigură că i se păruse „foarte amuzant".

Cum nu știa să mintă, Gaspard dădu cărțile pe față. Îi spuse că închiriase fosta casă a lui Sean Lorenz și că ajuta o prietenă polițistă care își pusese în cap să găsească ultimele trei tablouri ale pictorului.

— Dacă există, aș fi curioasă să le văd!

— Pauline mi-a zis că ați avut mult grijă de Sean în ultimul an din viața lui.

— În ultimele două decenii, vreți să spuneți! Am fost prietena și psihiatra lui mai bine de douăzeci de ani!

— Credeam că cele două statute sunt incompatibile!

— Nu-mi plac dogmele. Am încercat să-l ajut cum am putut, dar există fără îndoială o fatalitate a geniilor.

— Ce înțelegeți prin asta?

— Vechiul principiu al *distrugerii creatoare*. Pentru a construi o operă ca a lui, poate că era inevitabil ca Sean să se autodistrugă și să-i distrugă și pe ceilalți.

În pofida semnalului slab care făcea comunicarea dificilă, Gaspard era sedus de vocea lui Diane Raphaël: melodioasă, profundă, cu intonații amicale.

— Pauline zice că Lorenz se simțea pierdut după dispariția fiului său...

— Ăsta nu este un secret pentru nimeni, i-o tăie psihiatra. Sean a murit aproape în același timp cu Julian. Nemaiavând nimic de care să se agațe, nici măcar nu se mai obosea să dea impresia că trăia. În plus, era distrus fizic. S-a aflat de mai multe ori în pragul morții și a fost reanimat. Dar îndura această suferință ca pe o penitență.

— Pictura nu-i era de niciun ajutor?

— Nu poți face față morții unui copil prin pictură.

Gaspard închise pentru o clipă ochii și înghiți ultima gură de vin alb din pahar, făcându-i imediat semn barmanului să-i mai aducă unul.

Nu toți părinții care pierd un copil se sinucid, remarcă el.

Aveți dreptate, admise ea. Fiecare individ reacționează în felul lui. N-o să vă vorbesc despre dosarul medical al lui Sean, dar la el totul era amplificat. A avut mereu tulburări de dispoziție care îi influențau creativitatea.

– Era bipolar?

– Să zicem că reacțiile și stările lui erau exacerbate, ca la mulți artiști. Dădea dovadă de o poftă de a trăi incredibilă în perioada de euforie, dar putea să coboare în infern când era frământat de gânduri negre.

Gaspard își descheie un nasture de la cămașă. De ce era căldura asta ciudată în toiul lunii decembrie?

— Lorenz era toxicoman?

De data asta, Diane se irită:

— Puneți multe întrebări, domnule Coutances.

— Așa este, aveți dreptate, se scuză el.

La celălalt capăt al liniei auzea vocea operatorului de la compania de căi ferate care anunța că trenul urma să intre în gara Saint-Charles.

— Tot ce voia Sean era să se anestezieze și să uite, reluă psihiatra. Suferința lui era imensă, pe măsura iubirii pentru fiul său, și nu voia nici să fie salvat, nici să fie vindecat. Așa că toate expedientele erau bune: somnifere, calmante și tot tacâmul. Chiar eu i le prescriam, fiindcă știam că le-ar fi luat oricum. Cel puțin, în felul acesta, știam ce lua.

Semnalul devenea tot mai slab. Gaspard riscă totuși să mai pună o ultimă întrebare:

— Credeți în ipoteza asta a tablourilor ascunse?

Din păcate, răspunsul psihiatrei se pierdu în hărmălaia feroviară.

El închise și își goli din nou paharul. Când se întoarse, o zări pe Madeline care tocmai intrase în restaurant.

3.

— Un aperitiv? propuse chelnerul după ce adusese lângă masa lor tabla mare de ardezie pe care era scris meniul zilei.

Madeline comandă o sticlă de apă minerală și Gaspard, un al treilea pahar de vin.

Apoi, cu un zâmbet, dramaturgul împinse spre Madeline telefonul mobil pe care ea îl uitase când plecase din casă.

— Mulțumesc că mi l-ai adus, zise ea luându-l.

Gaspard se gândi că era indicat să-și ceară iertare:

— Scuză-mă pentru aseară. Mi-am pierdut cumpătul.

— E OK, las-o baltă.

— Nu știam că încerci să ai un copil.

Madeline se făcu stacojie la față.

— De ce spui asta?

— Așa... așa am dedus, bolborosi el dându-și seama că făcuse o gafă. Ai primit azi-dimineață un SMS de la o clinică din Madrid care confirma primirea rezultatelor tale la...

— Vezi-ți naibii de treaba ta! Crezi că am chef să discut despre asta cu tine, la masă?

— Îmi pare rău, l-am citit fără să vreau.

— Fără să vrei?! se înfurie ea.

Nu mai schimbară niciun cuvânt și nicio privire până li se aduseră băuturile și până când patronul veni să le ia comanda. Madeline profită de prezența acestuia și scoase cutia de chibrituri cu numele restaurantului pe care i-o dăduse Benedick.

— Sean Lorenz era un client obișnuit al localului dumneavoastră, nu-i așa?

— Era mult mai mult decât un client, era un prieten al casei! răspunse patronul cu mândrie.

Era un omuleț volubil, ras în cap, care purta un costum prea mare pentru el și o cravată cu picățele negre. Mișcările expresive ale feței îți dădeau impresia falsă că semăna cu Louis de Funès.

— Ani buni, domnul Lorenz a venit să ia masa de prânz la noi aproape în fiecare zi.

Dintr-odată, sclipirea din ochii patronului se risipi.

— Desigur, l-am văzut mai puțin după moartea fiului său. Într-o seară, după serviciu, chiar l-am întâlnit întâmplător; era beat mort, prăbușit pe o bancă. L-am dus acasă, pe strada Cherche-Midi. Chestia asta m-a întristat nespus.

Ca și cum nu voia să spună mai multe despre acea amintire dureroasă, bărbatul plescăi din limbă și se grăbi să adauge:

— În ultimele două, trei luni de viață, se simțea mai bine. A revenit de mai multe ori în restaurant și...

— Credeți că se reapucase de pictat? îl întrerupse Gaspard.

— Cu siguranță! În timp ce mânca, înnegrea din nou paginile carnetului său de crochiuri. Un semn clar!

— Știți la ce lucra?

De Funès zâmbi cu subînțeles.

— Fiind curios, când îi aduceam felurile de mâncare, profitam întotdeauna și aruncam o privire pe deasupra umărului său. Desena labirinturi.

— Labirinturi?

— Da, labirinturi kafkiene, fără intrare și fără ieșire. Dedaluri cu ramificații infinite care-ți dădeau amețeli.

Madeline și Gaspard se uitară unul la altul neîncrezători, dar interlocutorul lor păstrase un as în mânecă.

— Cu câteva zile înainte să moară, domnul Lorenz ne-a făcut un cadou absolut for-mi-dabil: a pus un mozaic în restaurant.

— Aici? se miră Gaspard.

— Exact, confirmă el cu mândrie, în fundul celei de-a doua săli. Este unul dintre puținele mozaicuri ale lui Sean Lorenz și, în orice caz, cel mai mare pe care l-a realizat. Amatorii de artă vin în pelerinaj aici pentru a-l vedea. Mai ales asiatici.

Patronul restaurantului nu se lăsă rugat și-i conduse imediat în fundul sălii unde o frescă multicoloră tapisa peretele.

— Domnul Lorenz a vrut să ilustreze *Crocodilul uriaș*, basmul lui Roald Dahl. Era povestea preferată a fiului său. Cea pe care voia s-o asculte în fiecare seară înainte de a adormi. Un omagiu frumos, nu-i așa?

Panoul era realizat din sute de pătrățele strălucitoare care aminteau oarecum de pixelii mari ai unor jocuri video din anii 1980. Mijind ochii, Madeline recunoscu personajele

poveștii din copilăria ei: un crocodil, o maimuță, un elefant și o zebră în savană.

Opera i se părea splendidă și amuzantă, chiar dacă rămânea anecdotică. Madeline ceru permisiunea să o fotografieze, apoi se întoarse la masă însoțită de Gaspard.

4.

— Pare să-ți placă micuța Pauline.

Așa cum făcuseră și cu o zi înainte, își împărtășiră informațiile culese de fiecare dintre ei.

— Este agreabilă și nu e agasantă.

— La mine te referi?

Gaspard întoarse capul pentru a evita privirea lui Madeline.

— Hai să vorbim despre altceva.

Ea propuse o împărțire a sarcinilor:

— Azi după-amiază, am intenția să mă duc să-l interoghez pe Jean-Michel Fayol, comerciantul care-i vindea culori lui Sean. În acest timp, aș vrea să treci pe la Pénélope Lorenz.

Gaspard își scărpină barba cu un aer sceptic:

— De ce aș intra în gura lupului? Tocmai mi-ai explicat că ți-a trântit fără menajamente ușa în nas.

— Cu tine se va purta altfel.

— Ce te face să crezi asta?

— În primul rând, pentru că ești bărbat. Și apoi pentru că am avut o idee genială.

Cu un zâmbet satisfăcut, Madeline îi explică planul pe care-l urzise pentru a se apropia de soția lui Sean.

Se dusese într-o cafenea cu internet și crease un cont de e-mail pe numele lui Gaspard, de pe care îi trimisese lui Pénélope o cerere de împrumut – sau mai degrabă de închiriere – pentru *Naked*, un tablou al soțului aflat acum în posesia ei.

— Nu înțeleg nimic, bombăni Gaspard. De ce aș vrea să închiriez un tablou? N-are sens.

Madeline dădu la o parte farfuria și puse pe masă un articol din *Daily Telegraph* care anunța a treizecea reprezentație, la Londra, în primăvara anului viitor, a unei piese de teatru, *Jurământul lui Hipocrat*, semnate de... Gaspard Coutances.

— O să închiriezi acest tablou ca să facă parte din decorul piesei tale în seara premierei.

— E ridicol.

Madeline continuă fără a se lăsa intimidată:

— În e-mailul meu i-am propus lui Pénélope suma de douăzeci de mii de euro. Benedick m-a asigurat că tipa are nevoie de bani și că vrea să vândă tabloul la licitație. Dacă i se oferă ocazia să mediatizeze tabloul înainte de a-l vinde, poți fi sigur că n-o s-o piardă.

Furios, Gaspard se încruntă.

— Mi-ai uzurpat identitatea!

— Relaxează-te, am făcut-o pentru o cauză bună.

— Marile principii sunt mereu pentru ceilalți, nu-i așa? Detest oamenii ca tine.

— Oamenii ca mine? Adică?

Știu eu ce zic.

Ei bine, ești singurul.

Încă furios, el ridică din umeri.

În orice caz, madame Lorenz n-o să creadă niciodată asemenea inepții.

Te înșeli, ripostă Madeline triumfătoare. Închipuie-ți că mi-a răspuns *deja* și că te așteaptă la ea într-o jumătate de oră ca să discutați despre asta.

Gaspard dădu să protesteze, dar scoase doar un oftat de resemnare. Madeline profită de avantajul ei:

– După întâlnirea cu Fayol, trebuie să mă văd cu o veche prietenă care face escală la Paris. Când ai terminat cu Penélope, ne vedem la Sémaphore ca să facem bilanțul.

– La Sémaphore? Ce-i asta?

– E o cafenea micuță la intersecția dintre strada Jacob și strada Seine.

Era atât de cald, încât restaurantul își deschisese ferestrele. Întrucât Madeline voia să fumeze, se duseră pe terasă pentru a-și bea cafeaua. Preocupată, Madeline își rulă în liniște o țigară, în timp ce Gaspard, cufundat în gânduri, sorbea din paharul de coniac oferit de patron.

Chiar dacă nu îndrăzneau s-o spună cu voce tare, erau nevoiți să admită că acum formau un surprinzător cuplu de anchetatori.

Opera magnetică a lui Lorenz îi adusese împreună. Ea exercita asupra lor o influență inexplicabilă. Tot ceea ce, într-un fel sau altul, avea legătură cu pictorul – sensul picturii lui, zonele de umbră din viața sa – căpăta pentru ei o

aură de mister și promisiunea irațională că, odată deslușite, secretele lui Lorenz urmau să devină *secretele* lor. Fără să și-o mărturisească, Madeline și Gaspard se agățau amândoi de convingerea absurdă că aceste secrete aveau să le dezvăluie un adevăr, căci, încercând să dea de urma acelor tablouri, ei căutau în același timp o parte pierdută din ei înșiși.

7
Cei mistuiți de foc...

Arta este ca un incendiu, se naște din ceea ce mistuie.
Jean-Luc GODARD

1.

Fostul palat în care locuia Pénélope Lorenz avea atemporalitatea și eleganța austeră a frumoaselor imobile din cartierul format în jurul bisericii Saint-Thomas-d'Aquin: fațadă sobră din piatră cioplită de culoare deschisă, scară cu trepte din marmură lucioasă, un plafon gigantic foarte înalt, parchet în spic unguresc care scârțâia sub picioare.

Interiorul casei era totuși în opoziție cu austeritatea clădirii. Era chiar domnia stridenței. Ca și cum un soi de discipol al lui Philippe Starck[1] ar fi supervizat decorarea ei, respectând cu strictețe un *check-list* al prostului-gust. Niște fotolii capitonate roz-bonbon, acoperite cu perne din imitație

[1] Celebru designer de mobilier, renumit pentru creațiile lui originale care îmbină de multe ori stilul retro cu cel foarte modern.

de blamă, o masă mare din plexiglas, cu o lustră uriașă în stil baroc și cu o adunătură de bibelouri și lămpi fanteziste.

Bărbatul care îi deschise ușa lui Gaspard avea un aer bănuitor și se prezentă în silă ca fiind Philippe Careya. Gaspard își amintea că Pauline îi vorbise despre el, fusese primul iubit al lui Pénélope. Așadar, trăia în continuare cu el. Omul de afaceri din Nisa era mic de statură și avea burtă, fiind total diferit de amantul pe care dramaturgul și-l imaginase: avea chelie, barbă lungă, pungi sub ochi și purta o cămașă mare descheiată, lăsând să se vadă părul grizonant de pe piept și dintele de rechin agățat de un lanț de aur. Era greu să înțelegi ce anume putuse să o atragă la el pe tânăra aflată atunci la apogeul frumuseții ei. Poate că el arăta altfel pe vremea aceea? Poate că avea alte atuuri? Sau, mai degrabă, poate că atracția dintre două persoane este întotdeauna irațională.

Bărbatul din Nisa îl conduse într-un salon micuț care dădea spre o curte interioară și se întoarse la laptopul său auriu, analizând niște anunțuri imobiliare. Gaspard așteptă vreo zece minute până apăru stăpâna casei. Când fostul top-model intră în încăpere, el își ascunse cu greu uimirea.

Pénélope Lorenz era de nerecunoscut. Desfigurată de chirurgia estetică, ea nu mai era decât o caricatură diformă a femeii care fusese. Fața inexpresivă, netedă ca ceara, părea gata să se topească. Gura deformată te ducea cu gândul la o bășică pe punctul de a se sparge. Pleoapele umflate și pomeții exagerat de înalți îi îngustaseră ochii. Buhăită și răvășită, figura ei contrasta cu silueta, aproape scheletică, cu excepția sânilor umflați cu heliu.

– Bună ziua, domnule Coutances, mulțumesc pentru vizită, îl întâmpină ea gâfâind și cu o voce nazală, așezându-se în fața lui.

Avea privirea unui animal sălbatic care știa că era hăituit, conștientă de fizicul ei și de efectul pe care-l producea asupra celorlalți.

Cum ajunsese în halul ăla? Cum se putea explica o asemenea metamorfoză? Gaspard își amintea niște fotografii ale top-modelului din perioada în care apărea pe coperta revistelor. Semeață, zveltă, atletică, radioasă. De ce își administrase acea supradoză de lifting și de injecții cu Botox? Ce chirurg se jucase de-a pictorul amator și urâțise frumoasele trăsături ale chipului ei? Gaspard o privi, căutând ceva în ea, un vestigiu al frumuseții pierdute, și îl găsi în ochii ei. Se concentră atunci asupra irișilor de un verde-albăstrui, cu striații castaniu-aurii. Cărbunele incandescent care aprinsese probabil inima lui Sean în vara lui 1992.

Gaspard o salută, dar, în momentul în care deschise gura, renunță la planul pe care-l pusese la cale împreună cu Madeline. N-avea ce face. Niciodată nu va fi în stare să mintă. În primul rând, din rațiuni etice, dar mai ales deoarece știa că era un actor prost, incapabil să păstreze distanța între disimulare și adevăr. Hotărî așadar să nu se mai învârtă în jurul cozii.

— O să fiu sincer, doamnă Lorenz, nu mă aflu aici din motivul pe care credeți că-l știți. Sunt într-adevăr Gaspard Coutances și am scris o piesă de teatru care va fi jucată la Londra, în primăvară, dar contractul legat de închirierea

tabloului dumneavoastră nu este decât o stratagemă a unei colege pentru a vă întâlni.

— Ce collegă?

— Cea pe care ați dat-o afară azi-dimineață, când a sunat la interfon.

Atmosfera deveni tensionată. Gaspard intui că Pénélope era cât pe ce să-l cheme pe Careya în ajutor. Printr-un gest liniștitor al mâinii, el încercă s-o descurajeze să strige.

— Acordați-mi trei minute pentru a vă explica situația. După aceea, dacă decideți să nu-mi răspundeți la întrebări, voi pleca fără să vă creez probleme și n-o să vă mai deranjez niciodată..

Cum ea stătea nemișcată, el continuă încurajat:

— Suntem în căutarea a trei tablouri pictate de Sean Lorenz în săptămânile de dinaintea morții lui. Este...

Pénélope îl opri:

— Până a murit, Sean nu mai pusese mâna pe o pensulă de ani buni.

— Avem totuși motive întemeiate să credem că aceste tablouri există.

Ea ridică din umeri.

— Dacă este așa, ele au fost pictate după divorțul nostru, ceea ce înseamnă că eu nu am niciun drept asupra lor. Așadar, de ce m-ar interesa?

Înțelegând că această femeie ursuză nu avea să spună nimic, Gaspard improviză:

— Pentru că mă aflu aici pentru a vă propune un târg.

— Ce târg?

— Dacă îmi răspundeți la întrebări și ne ajutați să găsim tablourile, unul va fi al dumneavoastră.

— Ei drăcia dracului! Dacă vi se pare că tablourile lui Sean nu m-au distrus deja destul...

Reticența ei se transformase acum în furie. Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre un mic frigider încastrat în bibliotecă asemenea minibarurilor din hoteluri. Scoase două sticluțe de votcă și o goli pe prima dând-o direct pe gât. Gaspard se gândi la cuvintele lui Bukowski: „Find what you love and let it kill you". Otrava lui Pénélope se numea Grey Goose. Ea vărsă a doua sticluță într-un *tumbler* din cristal pe care îl puse pe o măsuță din sticlă și fier forjat de lângă ea.

— Știți ceva? Sean Lorenz n-ar exista fără mine. *Eu* i-am descătușat creativitatea și am rupt zăgazurile talentului său. Înaintea de *mine* era un graffer jalnic din Harlem care-și petrecea zilele frecând menta și fumând jointuri. Și, timp de mai bine de zece ani, în toți anii în care nu reușea să vândă niciun tablou, eu l-am întreținut. Datorită frumuseții mele, a fotografiilor mele, a reclamelor mele publicitare, a coperților de revistă pe care am apărut, a putut el să devină un pictor renumit.

Ascultându-i monologul, Gaspard se gândi la personajul actriței decăzute interpretate de Gloria Swanson în *Sunset Boulevard*. Aceeași adorație a femeii care fusese, aceeași justificare patetică.

— Ani buni am fost focul care îi alimenta creația. *Kryptonite Girl*. Așa mă numea, fiindcă era convins că nu putea să picteze ceva extraordinar fără ca eu să-i fiu alături.

— Nu greșea, recunoscu Gaspard. Portretele pe care le-a pictat folosindu-vă ca model sunt nemaipomenite.

— Vă referiți la „Cele 21 de Pénélope", nu-i așa? Să vă spun ceva: la început, e adevărat, eram flatată de aceste picturi. Apoi chestia asta a devenit apăsătoare.

— Din ce motiv?

— Din cauza felului în care mă priveau ceilalți: sursa majorității nenorocirilor noastre. Vedeam bine cum mă studiau unii oameni din cap până-n picioare și, mai ales, mi se părea că le auzeam gândurile. Își spuneau că eram frumoasă, dar nu la fel de fascinantă ca femeia din tablou. Știți care este secretul picturilor lui Sean Lorenz, domnule Coutances?

— Nu, spuneți-mi.

2.

— Era incitant să lucrezi cu Sean Lorenz, fiindcă era un maestru al culorii.

Dumnezeu știe de ce, când Bernard Benedick îi vorbise despre Jean-Michel Fayol, Madeline își imaginase un domn bătrân în halat cenușiu și cu părul alb, trecut de mult de vârsta pensionării. În realitate, bărbatul care-o primise în magazinul său de pe cheiul Voltaire era un negru mai tânăr decât ea, o namilă de om, cu dreaduri și inele de argint pe fiecare deget care alcătuiau o ciudată menajerie mefistofelică: șarpe, păianjen, craniu mexican, cap de țap. Purta niște tenișii uzați, niște jeanși slim și o vestă din fâș pe sub care

se vedea un tricou mulat. Deschis și amabil, Fayol îi oferise o cafea și niște biscuiți pe care îi pusese pe tejgheaua masivă din lemn de stejar plină de pete. Cu pereții săi din piatră aparentă, cu bolțile și plafonul jos, magazinul semăna cu o prăvălie din Evul Mediu. Impresie întărită de rafturile din lemn lăcuit care se înălțau de la pământ până în tavan, încărcate cu fiole de culori. Pasionat de subiect, Fayol părea dispus să răspundă la întrebările lui Madeline fără ca măcar să știe cine era ea cu adevărat.

— Cunosc mulți artiști, continuă el. Majoritatea sunt tipi egoiști și megalomani care se cred reîncarnarea lui Picasso sau a lui Basquiat doar pentru că mâzgălesc un tablou și găsesc niște galeriști lacomi care să-i expună și un public îngăduitor care să le aplaude rahaturile.

Fayol scoase un biscuit Petit Écolier dintr-o cutie metalică.

— În pofida succesului său, Sean nu era așa. Ba era mai degrabă umil și, cu toate că era obsedat de pictura lui, asta nu-l făcea să nu-i mai pese de ceilalți.

Mușcă din biscuitul crocant și îl mestecă îndelung, dând impresia că medita la ceva ce-și amintise.

— De exemplu, când a aflat că munceam din greu ca să pot achita costurile pentru azilul de bătrâni în care se afla mama mea, mi-a semnat un cec și nu mi-a cerut niciodată să-i dau banii înapoi.

— Deci, era mai mult un prieten decât un client obișnuit, remarcă Madeline.

Fayol o privi ca și când tocmai afirmase că pământul era plat.

— Adevăraţii artişti n-au prieteni, declară el. De-aia au şi devenit artişti. Îl ajutam pe Sean cum puteam, încercând să-i găsesc culorile pe care le căuta. Îi mai făceam şi câteva servicii. Mă ocupam mai ales de înrămarea picturilor lui. Era foarte exigent în privinţa asta: nu voia decât rame americane confecţionate dintr-un lemn de nuc foarte rar, deschis la culoare, care nu se găseşte decât în Iran.

— De ce spuneţi că era un maestru al culorii?

— Pentru că era! Şi asta în condiţiile în care a avut mult de recuperat. Deşi şi-a petrecut tinereţea desenând graffitiuri cu spray-uri pe garduri şi pe vagoane, Sean a suferit o transformare radicală la începutul anilor 2000. Era dornic să înveţe şi a devenit un adevărat specialist în istoria pigmenţilor. Şi mai ales un adevărat purist. Era amuzant să vezi un fost graffer refuzând culori sintetice!

Madeline îşi luă inima în dinţi şi puse o întrebare:

— De fapt, care este diferenţa fundamentală între vopseaua sintetică şi pigmenţii naturali?

Bărbatul cu dreaduri îi aruncă din nou o privire piezişă.

— Aceeaşi diferenţă ca între a face sex şi a face dragoste, ca între sunetul unui fişier mp3 şi cel al unui disc de vinil, ca între un vin californian şi un bourgogne... *You got it?*

— Vreţi să spuneţi că pigmenţii naturali sunt mai autentici?

— Ei dau culori mai profunde, mai intense şi, mai ales, sunt unici, întrucât adesea datează de mii de ani.

Dintr-un salt, Fayol se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fundul magazinului.

— Acești pigmenți sunt printre cei mai rari și mai prețioși din lume, se înflăcără el arătând pe unul dintre rafturi niște flacoane mici din sticlă conținând pudră colorată.

De mărimi și forme neregulate, minusculele fiole transparente formau o impresionantă paletă de culori – de la nuanțe deschise și pastel până la nuanțe mult mai întunecate.

La prima vedere, Madeline nu sesiză diferența față de celelalte borcane din jur, dar se abținu să-și exprime uimirea. Jean-Michel Fayol luă unul și îl agită sub nasul ei.

— Iată, de exemplu, acest lapis-lazuli, cunoscut și sub numele de peruzea: albastrul mitic folosit de Fra Angelico, Leonardo da Vinci și Michelangelo. Extras dintr-o rocă importată din Afganistan, pigmentul era atât de rar, încât în epoca Renașterii prețul său era mai mare decât al aurului.

Madeline își aminti că citise în romanul *Fata cu cercel de perlă* că Vermeer îl utilizase pentru a picta turbanul personajului din celebrul său tablou.

Fayol puse flaconul la loc și luă imediat un altul: o pudră violetă care strălucea cu putere.

— Purpura de Tyr, culoarea pe care o avea toga împăraților romani. Închipuiți-vă că, pentru a strânge un singur gram, trebuia să se extragă sucul din glandele a zece mii de moluște *Murex brandaris*. Vă las să vă imaginați carnajul...

Tot mai însuflețit, el continuă.

— Acest galben indian este obținut prin distilarea urinei unor vaci hrănite numai cu frunze de manghier. Fabricarea lui este bineînțeles interzisă astăzi.

Bărbatul își scutură dreadurile și trecu la un alt eșantion roșu-aprins.

— Sângele dragonului, cunoscut încă din Antichitate. Legenda spune că această culoare s-a născut din amestecul sângelui unui dragon cu cel al unui elefant, după o bătălie homerică în care cele două creaturi și-ar fi pierdut viețile.

Fayol era inepuizabil. Ca și cum ar fi fost posedat de culorile lui, își continuă cursul magistral ținut în fața noii sale eleve:

— Probabil culoarea mea preferată! anunță el luând o nouă fiolă care conținea un pigment sfărâmițat, având o nuanță de ocru spre coniac. În orice caz, este cel mai fabulos.

Madeline se aplecă pentru a descifra eticheta:

— *Mummy brown*?

— Da, brun egiptean. Un pigment care se obținea sfărâmând mumiile pentru a recolta rășina prezentă pe fâșiile de pânză folosite la îmbălsămarea corpurilor. Mai bine să nu ne gândim la numărul de situri arheologice care trebuie să fi fost jefuite pentru producerea acestor pigmenți satanici! De altfel...

Madeline îi tăie elanul bărbatului ca să revină la subiectul care o interesa:

— Ultimele dăți în care v-ați întâlnit cu Sean Lorenz, ce gen de culori căuta?

3.

— De fiecare dată când Sean te pictează, îți fură ceva ce nu-ți dă niciodată înapoi, zise Pénélope luând o nouă gură de votcă.

Așezat în fața ei, Gaspard rămânea circumspect.

— Îți smulge frumusețea pentru a o pune în tablourile lui, insistă ea. Vă amintiți de povestea din *Portretul lui Dorian Gray*?

— Portretul care îmbătrânea în locul modelului său.

— Ei bine, cu Sean era exact invers. Pictura lui era canibală. Se hrănea cu viața și cu strălucirea ta. Și te ucidea pentru a putea să existe.

Timp de câteva minute, Pénélope continuă să dezvolte această idee cu o oarecare înverșunare. Gaspard n-o mai asculta. Se gândea la celebrul citat din Serge Gainsbourg: „Urâțenia este superioară frumuseții prin faptul că ea nu dispare odată cu trecerea timpului". Din nou îl măcina aceeași întrebare: prin ce concurs de împrejurări ajunsese această femeie să arate așa? Madeline îi spusese că Sean o cunoscuse în Manhattan în 1992 și că, pe atunci, Pénélope avea doar optsprezece ani. Făcu rapid un calcul mintal. Interlocutoarea lui avea astăzi patruzeci și doi de ani. Aceeași vârstă ca el. În casa de pe strada Cherche-Midi, erau puține fotografii cu Pénélope, dar Gaspard își amintea cu exactitate de una, datând de la nașterea lui Julian. Contemplând fotografia, i se păruse că Pénélope arăta splendid. Ravagiile chirurgiei estetice erau așadar recente.

— După câțiva ani, Sean a ajuns totuși să înțeleagă că geniul său nu era tributar persoanei mele neînsemnate. Atunci mi-a fost teamă că o să-l pierd, bineînțeles. Propria mea carieră era pe cale să se sfârșească. Pentru a scăpa de depresie, am început să consum alcool și droguri fără măsură: jointuri, cocaină, heroină, pastile... Era un mod de a-l obliga pe Sean să se ocupe de mine. De zece ori m-a dus la dezintoxicare. Trebuie să vă spun că Sean avea un mare defect. O slăbiciune, de fapt: era un tip cumsecade.

— Nu văd de ce ar fi o slăbiciune.

— Și totuși este, dar asta e o altă discuție. Pe scurt, n-a avut niciodată curajul să mă abandoneze. Pentru că el credea că are față de mine o datorie eternă. Sean era cam țicnit. Sau, mai degrabă, avea propria lui logică.

Gaspard nu se mai uita la chipul lui Pénélope. Privirea i se opri asupra unei cicatrici în formă de stea care îi zgâria partea dreaptă a gâtului. Apoi își dădu seama că mai avea o a doua cicatrice aproape simetrică sub urechea stângă. Și încă una, a treia, deasupra pieptului. Într-o clipă, înțelese: aceste cicatrici nu erau semne lăsate de operații medicale, ci sechele ale agresiunii cu sârmă ghimpată a cărei victimă fusese în timpul răpirii. Din acel moment, o convingere i se fixă în minte. Abia după moartea fiului său, Pénélope intrase în cercul vicios al chirurgiei estetice. Mai întâi, probabil, pentru a ascunde leziunile provocate de agresiune, după care, fără îndoială, devenise un soi de penitență. Sean nu era singurul care străbătuse Drumul Crucii. Soția lui îl însoțise pe calea autodistrugerii. Voise să sufere în frumusețea ei, fiindcă prin ea păcătuise.

- Nașterea fiului vostru nu v-a apropiat din nou?

- Acest copil a fost un miracol. Promisiunea unui nou început. Inițial, am vrut să cred în asta, dar era o iluzie.

- De ce?

- Tocmai pentru că nimic altceva nu mai exista în ochii lui Sean. Nici pictura, nici eu. Numai Julian conta...

La evocarea fiului său, Pénélope păru să cadă într-o letargie hipnotică. Gaspard încercă s-o rețină.

– Dacă îmi mai permiteți o ultimă întrebare...

— Plecați!

— Doamnă, doar o...

— Valea! strigă ea ca și cum s-ar fi trezit brusc.

– Când ați vorbit cu soțul dumneavoastră ultima oară?

Ea oftă. Privirea i se pierdu din nou în gol, în căutarea amintirilor.

— Ultima oară a fost... în ziua morții lui. Cu doar câteva minute înainte de a muri. Sean se afla la New York. M-a sunat dintr-o cabină telefonică din Upper East Side. Vorbea incoerent. Din cauza decalajului orar, m-a trezit în toiul nopții.

— De ce vă suna?

— Nu-mi mai amintesc.

Era trasă la față și plângea.

El insistă:

— Vă rog, faceți un efort! Ce v-a zis?

— LĂSAȚI-MĂ ÎN PACE!

Strigătul o făcu să se cufunde iarăși în ceață. Apatică, stând neclintită pe canapeaua ei albă, Pénélope pierduse

contactul cu realitatea. Avea o privire piezișă. Părea distrusă.

Conștientizând situația, Gaspard fu cuprins de o rușine fără margini. Ce căuta el acolo, de ce o tortura pe femeia aceea cu care n-avea nimic de-a face? Ce sens avea ceea ce făcea?

Se făcu nevăzut în tăcere.

În lift, își zise că Godard avea dreptate: „Arta este ca un incendiu, se naște din ceea ce mistuie". Povestea funestă a lui Lorenz era marcată de cadavre, de fantome, de morți vii. De destine secerate, arse, carbonizate de focul pasiunii și al creației.

Arta este un incendiu care se naște din *cei* mistuiți de focul ei.

4.

Jean-Michel Fayol nu trebui să se gândească prea mult.

— După o lungă absență, Sean a reînceput să vină frecvent la magazin în ultimele două luni de viață. Se întâmpla acum mai bine de-un an. În noiembrie 2015. Era în faza de căutare.

— Ce căuta? întrebă Madeline, un pic nedumerită.

— Culorile, bineînțeles.

— Așadar, credeți că se reapucase de pictat?

Fayol rânji.

— Mi se pare evident! Și ce n-aș da să știu ce-avea în minte!

— De ce?

— Mai întâi, fiindcă era obsedat de alb.

— De culoarea albă?

— Da, culoarea spectrelor și a fantomelor. Cea a luminii primordiale, orbitoare. Cea a purității zăpezii, a inocenței, a virginității. Culoarea totală care, ea singură, simbolizează atât viața, cât și moartea.

— Ce tip de alb căuta?

— Tocmai, la început, tatona terenul și cererile lui erau contradictorii: voia când alb mat, când strălucitor. Când lucios, când granulos. Când asemenea cretei, când cu reflexii metalice. Nu mai înțelegeam nimic.

— Era sub efectul drogurilor?

Vânzătorul de culori se încruntă.

— Aș zice mai degrabă că era exaltat. Ca și cum ar fi fost bulversat de ceva.

Se întorseseră lângă tejghea. Pe geam se vedeau câteva picături de ploaie prelingându-se.

— Sean îmi vorbea tot timpul despre pigmenți minerali albi, dar aceștia au defectul de a se degrada și de a deveni transparenți imediat ce sunt amestecați cu un liant. Îmi părea rău că nu-l puteam ajuta. În cele cin urmă, i-am propus să încerce un Gofun Shirayuki.

— Un alb japonez? se încumetă ea să spună.

— Da, un pigment alb, sidefat, culoarea perlei, care este obținut din cochilii de stridii. Sean a încercat să lucreze cu el, dar s-a întors după un timp, spunându-mi că nu era ceea ce căuta. Și că nu cu această culoare va reuși să „reprezinte" ceea ce are în minte. De altfel, acest cuvânt m-a surprins.

— De ce?

— Artiștii ca Sean nu caută să *reprezinte*, ci *prezintă*. Ei nu *descriu*, ci *pictează*[1], pentru a relua o expresie a lui Pierre Soulages. Totuși, de data asta, aveam senzația că Sean se gândea la ceva precis, numai că acest ceva pur și simplu nu exista în realitate.

— Nu v-a zis ce?

Fayol făcu o grimasă. Madeline nu se descurajă și continuă cu întrebările:

— Și, până la urmă, ați reușit să-i găsiți culoarea?

— Bineînțeles, răspunse el zâmbind larg. I-am făcut un pigment folosind un extract de ghips atipic care nu se găsește decât într-un singur loc.

— Unde?

Foarte mândru de sine, Fayol o făcu pe misteriosul.

— White Sands vă spune ceva?

Madeline se gândi câteva clipe și deodată o imagine îi trecu prin minte: dune albe, scânteietoare, argintii, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Unul dintre cele mai frumoase parcuri naționale americane.

— Deșertul din New Mexico?

Bărbatul cu dreaduri încuviință din cap.

— Acolo unde este amplasată o bază militară în care armata testează arme și tehnologii secrete. Pe acele terenuri se află o carieră de ghips foarte rară. E vorba despre un minereu

[1] Joc de cuvinte în original între *dépeindre* (a descrie, a zugrăvi) și *peindre* (a picta).

dierat din care se poate extrage un pigment destul de rezistent: un soi de alb-cenușiu cu reflexii roz.

Dacă piatra se afla pe teritoriul unei baze militare, cum ați reușit să aveți acces la ea?

- Ăsta este micul meu secret.

- Aveți un eșantion?

Fayol se întoarse spre rafturile lui și luă un flacon din sticlă suflată. Madeline îi studie conținutul mai întâi cu exaltare, apoi cu oarecare decepție. Pigmenții semănau cu un banal praf de cretă.

– Concret, pentru a picta, se amestecă asta cu ulei?

– Da, cu ulei sau cu orice alt liant.

Uluită, Madeline își luă casca de pe tejghea și îi mulțumi lui Fayol pentru ajutorul dat.

În timp ce mergea înaintea ei ca să-i deschidă ușa, bărbatul cu dreaduri făcu o pauză, dând impresia că-și amintea ceva.

— Sean mi-a mai cerut să-i găsesc niște pigmenți fosforescenți de foarte bună calitate. Ceea ce m-a uimit, fiindcă, de fapt, chestiile astea sunt niște fleacuri.

— Ce sunt, mai exact? Niște pigmenți care absorb lumină?

— Da, și pe care o emană în întuneric. Altădată, industriașii foloseau radiu pentru a produce acest tip de vopsea utilizată mai ales în cazul panourilor de bord ale avioanelor.

— Bun venit, radioactivitate!

Fayol aprobă.

— Mai târziu, s-a folosit sulfură de zinc, dar nu prea era eficientă și se deteriora rapid.

— Și astăzi?

— Acum se folosesc cristale de aluminat de stronțiu nonradioactiv și nontoxic.

— Asta căuta Lorenz.

— Da, dar și de data asta mi-a respins toți pigmenții. Întrucât nu înțelegeam ce voia, l-am pus în relație cu o firmă elvețiană care fabrica o pastă luminoasă utilizată în orologeria de lux pentru ceasurile de scufundări. Băieții au fost receptivi, dar nu știu dacă Sean a încheiat afacerea cu ei.

Madeline notă pentru orice eventualitate numele societății elvețiene și îi mulțumi din nou „coloristului".

Când ieși pe cheiul Voltaire, era aproape noapte. Ploaia se înteți și niște nori groși ca niște coloane de fum negru se scuturau peste apele umflate ale Senei și peste Luvru. Vârtejuri de praf ridicate de șarja trupelor de cavalerie ostile.

Madeline urcă pe scuterul ei Vespa și se îndreptă spre Pont Royal ca să ajungă în Saint-Germain, unde se întâlnea cu prietena ei. Bubuitul tunetului o făcu să tresară. Pe cerul brăzdat de fulgere i se păru că vede figura lunguiață a lui Sean Lorenz. O față tristă, aproape cristianică, traversată de o lumină albă.

Gaspard

Saint-Germain-des-Prés.

Cer plumburiu. Imobile creionate cu grafit. Siluetele minerale ale platanilor. Senzația că merg în gol. Că sunt înghițit, sufocat de mișcare, de poluare și de vacarmul surd al bulevardului.

Imaginea lui Pénélope Lorenz nu-mi dă pace. Frumusețea ei furată, vocea ei răgușită, amintirea prospețimii ei pierdute mă duc cu gândul la propria mea istovire, la propriul meu dezgust, la propria-mi cădere.

Aș avea nevoie de aer curat, de cer senin, de o adiere de vânt salvatoare, de soarele insulei mele grecești sau de puritatea înghețată a piscurilor înzăpezite din Montana. În lipsa aerului proaspăt al munților, mă năpustesc în primul bistrou care-mi iese în cale, o cafenea la intersecția dintre bulevardul Saint-Germain și strada Saints-Pères.

Locul întreține imaginea învechită a unei capitale care place străinilor, dar care nu mai există de mult: banchete din moleschin, tuburi de neon, mese din plastic, scrumiere Ricard din ceramică, un tonomat vechi Scopitone Cameca. Sub cupola de sticlă, turiști și studenți de la școlile

din apropiere își termină sandviciurile cu șuncă și unt sau pe cele croque-monsieur. Îmi croiesc drum până la tejghea. Fără a încerca să-mi ascund în vreun fel tulburarea, comand două cocktailuri *old fashion* pe care le dau pe gât unul după altul, după care plec imediat.

Alcoolul pe care l-am băut la prânz mi-a amorțit deja mintea și știu că whisky-ul va prelungi această stare. Mai vreau. În braseria următoare, care este foarte șic, îmi mai iau două scotch-uri. Și mă întorc apoi spre Saint-Germain.

Plouă. În jurul meu, totul devine neclar. Culorile au dispărut din peisaj. Nu mai sunt decât forme cenușii care se risipesc în spatele lentilelor ochelarilor mei, pe care cad picături de ploaie. Mă târăsc până pe strada Bonaparte. Pășesc cu greu, ca și cum aș fi un elefant de circ, obligat să merg în echilibru pe sârmă. În plus, cineva tocmai a dat sonorul mai tare la urechile mele, amplificând zgomotul dureros al orașului.

Palpitații, frisoane, nevoia de a urina. Gâfâi din greu. Mă clatin, dârdâi de frig și mă sufoc. Ploaia mă pătrunde până la gât, amestecându-se cu transpirația. Am mâncărimi pe piept și pe brațe, îmi vine să-mi smulg pielea. Nu încerc nici măcar să înțeleg cauza depresiei mele. Îi cunosc resorturile intime. Știu că în trupul meu se ascund demoni care nu hibernează niciodată prea mult timp. Știu, de asemenea, că pofta de alcool mă cuprinde din nou cu o brutalitate pe care rar am simțit-o.

Pe strada Abbaye reperez un restaurant, deci un posibil bistrou. Fațadă din faianță, draperii mici în carouri roșii.

Plouat ca un câine, intru în bistrou clătinându-mă. Nu se mai servește nimic, chelnerii curăță sala și pregătesc deja mesele pentru cină. Ud leoarcă, întreb dacă pot „să beau un pahar", dar, după ce mă examinează din cap până-n picioare, băieții refuză să mă servească. Îi înjur și flutur niște bani note înspre ei, ca și când banii pot cumpăra orice. Ei mă iau drept ceea ce sunt și mă dau afară.

În timp ce ploaia se întețește, realizez că pașii mă duc pe strada Furstenberg. Un alt clișeu al Parisului etern. O piață micuță, cu arbori Paulownia uriași și cu un lampadar cu cinci globuri.

Cunoșteam acest loc bineînțeles, dar nu mai călcasem pe-acolo de o veșnicie. Sub efectul alcoolului, peisajul se deformează, se dilată în timp ce corpul meu pare să se umfle și să se dedubleze. Un sunet strident îmi sparge timpanele. Îmi pun mâinile la urechi. Liniște. Apoi, pe neașteptate, o voce:

— Tată?

Mă întorc.

Cine mă strigă?

— Mi-e frică, tată.

Nu pe mine mă strigă. Eu sunt cel care vorbesc. Dintr-odată, am șase ani. Stau pe o bancă în această piață împreună cu tatăl meu. Piață pe care bineînțeles că o cunosc. E ca și cum am fi la noi acasă. Tatăl meu e îmbrăcat la fel ca în fotografia pe care n-o scot niciodată din portofel: pantaloni deschiși din pânză, cămașă albă, jachetă de lucru din bumbac și pantofi de lac. În buzunarul gecii am

mașinuța Majorette și pixul cu patru culori. În spate, port ghiozdanul Tann's cu numele meu scris de mână pe o etichetă plastifiată.

Pe vremea aceea, sunt în clasa întâi la școala primară de pe strada Saint-Benoît. În timpul săptămânii, tata vine să mă ia de la școală o dată la două zile. Astăzi este miercuri după-amiază. Tocmai am ieșit de la cinematograful din strada Christine unde am văzut *Regele și pasărea cântătoare*. Sunt trist, dar nu din cauza filmului. La un moment dat, nu mai reușesc să mă stăpânesc și izbucnesc în lacrimi. Tata scoate din buzunar una dintre acele batiste de pânză pe care le are mereu la el. Mă șterge la ochi, la nas și mă asigură că totul va fi bine. Că va găsi o soluție. El își ține mereu promisiunile, dar simt că, de data asta, situația este mai complicată.

Ploaia scurtă mă trezește la realitate. Ochelarii îmi sunt plini de picături de apă. Nu mai văd nimic și timpanele sunt cât pe ce să-mi explodeze. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. De ce am făcut greșeala să mă întorc aici? Cum de-am putut să fiu atât de imprudent? Din neatenție? Din cauza extenuării? A nevoii inconștiente de confruntare? Dar cu cine?

Cu tine, idiotule.

— Mi-e frică, tată! repet.

— *Nu-ți face griji, puiule. N-o să fim niciodată despărțiți pentru mult timp, îți jur.*

Nici în jurământul ăsta nu crezusem deloc atunci. Și viitorul îmi dăduse dreptate.

Acum plâng, mă umflu de plâns ca un balon. Aceleași lacrimi ca în copilăria mea.

Mă clatin pe picioare. Aș vrea să stau jos, dar băncile publice de altădată au fost scoase. Așa e în ziua de azi: nu mai sunt tolerate momentele de oboseală și nu se mai oferă adăpost celor răniți. Închid ochii cu senzația că n-o să i mai deschid niciodată. Pentru o clipă, cred că o să-mi pierd cunoștința, dar rămân în picioare, nemișcat, șiroind de ploaie. Timpul se oprește în loc.

Cât timp trece până deschid din nou ochii? Cinci minute, zece, o jumătate de oră? Când ies din transă, nu mai plouă. Sunt înghețat. Îmi șterg ochelarii și, pentru o clipă, chiar cred că a trecut criza și că apa căzută din cer m-a purificat. Aproape hotărât să uit acest episod, pornesc din nou la drum, ajung pe strada Jacob și o iau apoi pe strada Senei.

Dar, deodată, încremenesc. Tocmai mi-am văzut imaginea reflectată în vitrina unei galerii de sculptură. Mă opresc brusc. Un lucru mi se pare evident: nu-mi mai pot continua viața așa. Problema nu e nici măcar că nu merg nicăieri. Ci mai ales că singurul loc în care vreau să merg este „oriunde în afara lumii"[1].

Imaginea mea neîngrijită și obosită reflectată în vitrină. Insuportabil. Simt că-mi pierd cumpătul, mânat de dorința ca totul să înceteze. Acum.

Strâng pumnii și explodez. Lovesc în vitrină cu o furie oarbă. Directă de dreapta, croșeu, upercut. Mă defulez.

---

[1] Titlul unui poem de Charles Baudelaire.

Trecătorii s-au speriat și s-au întors din drum. Directă de dreapta, croșeu, upercut. Cioburi de sticlă. Am pumnii plini de sânge. Inima îmi bate cu putere, corpul mi se lasă pe spate. Lovesc fără încetare până îmi pierd echilibrul. Mă prăbușesc pe trotuar.

Un chip încadrat de șuvițe blonde se apleacă asupra mea.

Madeline.

8

Minciuna și adevărul

Arta este o minciună care ne face
să înțelegem adevărul.
Pablo PICASSO

1.

— Îmi datorezi o explicație!

— Nu-ți datorez nimic!

Se făcuse noapte. Pe platoul de la intrarea în spitalul Pompidou, Madeline și Gaspard așteptau taxiul pe care tocmai îl comandaseră. Două siluete sumbre și febrile care se detașau în fața pachebotului ancorat pe Sena. Gaspard avea o figură gravă și capul greu. O mână îi era bandajată, iar cealaltă, prinsă într-o atelă.

— Îți atrag atenția că datorită mie proprietarul magazinului n-a depus plângere împotriva ta! adăugă Madeline exasperată.

— Mai degrabă datorită ceculuí exorbitant pe care i l-am semnat, constată el.

— Dar, fir-ar să fie, ce te-a apucat să ataci vitrina aia care nu-ți făcuse nimic!

Gluma nu-i descreți fruntea lui Gaspard.

Taxiul, un Mercedes alb, semnalizã și opri în fața lor. Văzând că unul dintre pasageri e rănit, șoferul coborî pentru a le deschide portiera.

Mașina demară, merse de-a lungul cheiului Grenelle și traversă arondismentul 15 prin strada Convention. În timp ce așteptau la semafor, Gaspard deveni mai vorbăreț. Cu nasul lipit de geam, făcu o mărturisire ciudată:

— Știi că m-am născut la trei străzi de-aici? La maternitatea Sainte-Félicité, în 1974.

Madeline se arătă surprinsă:

— Întotdeauna am crezut că ești american.

— Mama era americancă, preciză el în timp ce Mercedesul pornea din nou. Pe atunci, după ce-și luase diploma la Yale, obținuse un job la Paris la Coleman & Wexler, un mare cabinet de avocatură newyorkez care tocmai își deschisese birouri în capitala franceză.

— Și tatăl tău?

— Se numea Jacques Coutances și era originar din Calvados. Avea un certificat de calificare în zidărie și se mutase la Paris pentru a munci ca șef de șantier în cadrul unei firme de lucrări publice.

— O combinație bizară...

— Ăsta este un eufemism. Taică-meu și maică-mea n-aveau absolut nimic în comun. Sincer să fiu, mi-e chiar greu să-mi imaginez cum am putut să fiu conceput. Mama a simțit fără îndoială ceva când s-a cuplat cu un bărbat din popor. Pe scurt, relația lor a fost meteorică: câteva zile în vara lui 1973.

— Mama ta te-a crescut?

— Încă de când m-am născut, a încercat să-l dea la o parte pe tata, mergând chiar până la a-i oferi bani ca să nu mă recunoască, dar el nu s-a lăsat cumpărat. Mai târziu, ea a recurs la toate stratagemele și minciunile posibile pentru a-i reduce la minimum dreptul de vizită. În general, aveam dreptul să-l văd două ore pe săptămână, sâmbăta după-amiază.

— Mi se pare destul de josnic.

— Într-adevăr, cred că se poate spune așa. Din fericire, în majoritatea timpului, eram păzit de o bonă formidabilă. O algeriană pe nume Djamila care fusese impresionată de suferința tatălui meu.

Taximetristul trase de volan și îi înjură pe cei doi turiști pe biciclete – vizibil dezorientați – care mergeau chiar pe mijlocul străzii.

— Cum mama stătea destul de puțin pe-acasă, continuă Gaspard, Djamila îl lăsa pe tata să mă vadă pe ascuns seara, după școală, și miercurea după-amiază. Erau momentele noastre fericite. Ne duceam în parc să jucăm fotbal, la cinema să vedem filme. Mă punea chiar să-mi repet lecțiile prin cafenele sau pe băncile din piața Furstenberg.

— Dar cum de n-a putut mama ta să-și dea seama?

— Pentru că tatăl meu și Djamila erau foarte prudenți. Eu eram mic, dar am reușit să păstrez secretul până...

Vocea lui Coutances deveni șovăielnică. Taxiul încetini și urmă indicațiile unui agent în uniformă care dirija circulația în fața comisariatului central al arondismentului 15 unde

mai multe mașini de poliție așteptau pe două rânduri, cu motoarele pornite și girofarurile aprinse.

— Era în duminica de după ziua mea de naștere, împlinisem șase ani, reluă el. Deși se tot împotrivise, mama s-a răzgândit brusc și a cedat unei rugăminți pe care i-o făcusem în urmă cu trei săptămâni: să mergem să vedem *Imperiul contraatacă* la Grand Rex. *L-am văzut deja cu tata!* Cuvintele mi-au ieșit din gură ca un strigăt de bucurie. Am regretat imediat, dar răul era făcut. În trei secunde, semnasem condamnarea la moarte a tatălui meu.

— Cum așa, condamnarea la moarte? se interesă Madeline nedumerită.

— Mama și-a început ancheta și a hărțuit-o pe Djamila care a fost silită să mărturisească. Aflând adevărul, s-a înfuriat îngrozitor, a concediat-o pe bonă și l-a dat în judecată pe tata pentru răpirea propriului copil. O judecătoare i-a dat tatălui meu un ordin de restricție, interzicându-i orice contact cu mine. Cum nu suporta această nedreptate, el a avut inițiativa naivă de a merge acasă la judecătoare pentru a încerca să-și pledeze cauza.

— Proastă idee, zise Madeline.

— Tatăl meu făcuse greșeala să creadă în justiție. Judecătoarea nu i-a făcut niciun bine. În loc să-l asculte, a anunțat poliția, pretinzând că a primit amenințări și că nu se simte în siguranță. Tata a fost arestat și închis. În aceeași noapte, s-a spânzurat în celula lui.

Madeline îl privi consternată. Refuzând să-și plângă de milă, Gaspard nu aștepta să se aștearnă liniștea.

— Mi s-a ascuns acest lucru, bineînțeles. N-am aflat ce s-a întâmplat decât după ani buni. Aveam treisprezece ani pe atunci și locuiam la internat în Boston. Din ziua aceea, n-am mai vorbit cu mama.

Se simțea uimitor de calm acum. Aproape ușurat. Liniștit că spusese cuiva crâmpeie din povestea lui. Erau niște avantaje să te confesezi unei necunoscute: vorbeai mai liber, fără să te cenzurezi și fără să-ți fie teamă că vei fi judecat.

— Nu în vitrină ai vrut să lovești mai înainte, nu-i așa?

El schiță un zâmbet trist.

— Nu, bineînțeles, eram furios pe mine.

În timp ce ajungeau la intersecția dintre bulevardul Montparnasse și strada Cherche-Midi, zări o cupă a Higeei a cărei sclipire de culoarea siropului de mentă electriza noaptea. Ceru taximetristului să oprească în fața farmaciei pentru a-și cumpăra calmantele prescrise la spital.

Madeline coborî cu el. În timp ce stăteau la coadă în farmacie, ea se gândea cum să mai destindă atmosfera și, în cele din urmă, îi zise în glumă:

— Cam aiurea că te-ai accidentat. Înseamnă că nu mai poți să gătești.

El o privi, încercând să înțeleagă ce-i zisese.

— E chiar păcat, fiindcă mi-e o foame de lup. Aș mai fi mâncat un risotto din ăla de-al tău.

— Dacă vrei, te invit la restaurant. Ți-o datorez, recunosc.

— De acord.

— Unde vrei să mergi?

— Ce-ar fi să ne întoarcem la Grand Café?

2.

Luară din nou o cină pe cât de plăcută, pe atât de neașteptată. Fericit la culme să-i revadă, patronul îi lăsă să-și aleagă masa, în fundul restaurantului, în fața mozaicului realizat de Sean Lorenz.

Lui Gaspard îi revenise culoarea în obraji. Povesti despre vizita traumatizantă la Pénélope Lorenz și despre accesul delirant care pe care îl avusese când plecase de la ea. Cu multe anecdote, Madeline povesti și ea în detaliu întâlnirea palpitantă cu Jean-Michel Fayol care îi vorbise despre căutarea obsedantă a lui Lorenz – dorința de a-și găsi niște culori adaptate exigențelor viziunii lui. Sean voia să picteze „ceva ce nu exista în realitate": această formulare a vânzătorului de culori îi rămăsese întipărită în minte. Îi stârnea curiozitatea. Ce anume încercase pictorul să reprezinte în ultimele lui tablouri? Ceva ce văzuse? Un gând? Un produs al imaginației lui?

Louis de Funès intră în sala lor, în versiunea din *Le Grand Restaurant*:

— Porumbel în foietaj, anunță acesta ca și cum se aflau la Septime[1], punând în fața lor două farfurii aburinde.

Întrucât Gaspard avea mâinile bandajate, Madeline se așeză lângă el pentru a-i tăia carnea. Dramaturgul acceptă cu plăcere și Madeline îi recunoscu în sinea ei această calitate de a nu încerca mereu s-o facă pe durul. Așa cum

[1] Celebru restaurant parizian, oferind o gastronomie minimalistă.

era de așteptat, petrecură o bună parte a timpului examinând fresca lui Lorenz. Madeline pusese pe masă, lângă paharul cu apă, cutia de chibrituri cu citatul din Apollinaire, moștenirea lăsată de Lorenz lui Bernard Benedick. Și un ultim mod de a-i da cu tifla: „E timpul să reaprindem stelele". Ce mesaj încercase pictorul să-i transmită prietenului său? Semnificația citatului se găsea în mozaic? Amândoi voiau să creadă asta, dar, cu cât o priveau mai mult, cu atât fresca le vorbea mai puțin. Madeline credea că seamănă cu unele peisaje din jungla lui Douanier Rousseau. Gaspard își amintea foarte bine cartea lui Roald Dahl, ilustrată de Quentin Blake, pe care Djamila i-o citea când era copil. Madeline avea și ea amintiri destul de clare despre *Crocodilul uriaș*[1]. Cuprinși de nostalgie, își puseră în gând să-și reamintească numele diferitelor personaje. Jojo Ștrengărița, maimuța, Pene Înfoiate, pasărea, și Dolofanul, hipopotamul, le veniră imediat în minte.

— Și elefantul...

— ... simplu: Trompețică, zise Gaspard. Dar zebra?

— Zebra, nu mai știu.

— Zebra?

— Nu, zebra nu-mi spune nimic. Nu-mi amintesc nici măcar ce rol avea în poveste.

După câteva minute de discuție, Madeline puse mâna pe telefonul mobil pentru a căuta pe internet zebra asta de

[1] În traducere liberă. *The Enormous Crocodile*, Roald Dahl, ilustrații de Quentin Blake, Jonathan Cape, 1978, Londra, nu a fost tradusă în limba română.

care nu-și aminteau. În timp ce butona, Gaspard se ridică brusc și îi zise, sigur pe el:

— Las-o moartă. Nu e nicio zebră în *Crocodilul uriaș*.

Madeline se ridică și ea, entuziasmată. În cazul ăsta, de ce Lorenz – care cunoștea perfect povestea, din moment ce i-o citea în fiecare seară fiului său – reprezentase o zebră? Nu era încă un moment *Evrica!*, dar aveau în sfârșit o pistă incitantă. Deplasară masa și două scaune ca să observe zebra mai de-aproape.

Era de altfel animalul cel mai puțin reușit al scenei. Mamiferul era înțepenit, surprins pe trei sferturi, fără nicio grație. O aglomerare de pătrățele albe și negre cu latura de doi centimetri. Gaspard numără pătratele, imaginându-și diferite posibilități de criptare: alfabetul morse, note muzicale, mesaje codate ca la cercetași...

— Las-o baltă, îi zise Madeline, nu suntem în *Codul lui Da Vinci*.

Contrariată, ieși să fumeze o țigară afară, pe trotuar. O însoți și el sub copertina care adăpostea vitrina restaurantului. Se pornise iar ploaia. Tot mai deasă și măruntă. Nemiloasă. Iar vântul se dezlănțuise și el.

Gaspard o protejă pe Madeline de rafale, pentru ca ea să-și poată aprinde țigara.

— Cum a fost întâlnirea cu prietena ta? Sper că n-a trebuit s-o scurtezi din cauza mea.

— Închipuie-ți că de-abia ajunsesem când te-am văzut lovind furios cu pumnii în vitrină.

Un pic rușinat, Gaspard plecă privirea.

– Ar fi trebuit să-ți petreci seara cu ea.

– Jul nu făcea decât o scurtă escală la Paris. Trebuia să schimbe avionul pentru a merge să-și petreacă Crăciunul la Marrakech cu iubitul ei. Unii au noroc, nu-i așa?

– Chiar îmi pare rău.

Ea nu încercă să-l învinovățească.

— Nu-ți face griji, doar am lăsat-o pe altă dată. Jul este cea mai veche prietenă a mea și, de fapt, singura. Mi-a salvat deja viața de două ori.

Ferindu-și privirea, Madeline trase un fum zdravăn din țigară. Ezită să continue, dar, în cele din urmă, zise:

— Ultima oară a fost acum opt luni. Într-un fel, mi s-a întâmplat același lucru ca și ție astăzi.

Cu ochii măriți de uimire, Gaspard o privi încercând să înțeleagă ce voia să spună.

— Era într-o sâmbătă dimineață, reluă ea. Mă plimbam printr-o galerie comercială din Londra când am văzut un băiețel zâmbitor. Un îngeraș blond, frumușel foc, cu niște ochelari rotunzi colorați. Îmi tot zâmbea și figura lui mi se părea familiară. Aveam senzația ciudată că-l cunosc, înțelegi?

— Hm!

— Când s-a aruncat în brațele tatălui său, mi-am dat seama de unde venea acea senzație. Era băiețelul unui bărbat pe care-l iubisem în urmă cu câțiva ani. Un bărbat care mă părăsise ca să se întoarcă la soția lui și să mai facă un copil.

— Un flușturatic?

— Nu, tocmai, era un tip OK, exact asta este exasperant. Era o relație serioasă în care crezusem. Îl cheamă Jonathan Lempereur. Poate că ai auzit de el. Este un *chef* francez, unul dintre cei mai renumiți din lume.

Gaspard scoase un mormăit al cărui sens era greu de interpretat.

— Nu știu de ce m-a părăsit. Nu știu ce e în neregulă cu mine. Nu știu ce nu fac bine. Pe scurt, în dimineața aceea, eram decepționată și am cedat nervos, m-am prăbușit. Până am ajuns acasă, eram deja în fundul hăului, dar, în loc să dau cu pumnii într-o vitrină, mi-am tăiat venele în baie. Vezi, pe lângă mine, tu ești doar un amator!

— Și prietena ta e cea care te-a găsit?

Ea dădu din cap inhalând un ultim fum de tabac.

— Aveam întâlnire cu ea în ziua aceea. Văzând că nu mai ajung și constatând că nu răspundeam la telefon, a avut o presimțire rea și s-a hotărât să vină acasă la mine. Dacă portăreasa n-ar fi avut cheile, cred că aș fi dat colțul. A fost cât pe ce. Am stat în spital o săptămână, apoi două luni într-una dintre acele clinici drăguțe de psihiatrie. Ca să-mi limpezesc gândurile, să-mi reiau viața și să regăsesc sensul lucrurilor importante. Urmarea o știi...

Gaspard vru să-i pună o întrebare, dar Madeline nu-i lăsă răgazul s-o facă:

— Hai, fă-mi cinste și cu un desert. Am pus ochii pe tarta lor cu mere. Pare să fie „criminală", cum se zice pe-aici.

3.

Gaspard se întoarse în interiorul zgomotos, dar călduros al restaurantului Grand Café. Înainte de a-l urma, Madeline aruncă chiștocul și îl strivi cu vârful botinei. Telefonul îi vibra în buzunarul gecii. Cum ignorase deja câteva apeluri în ultimele două ore, aruncă o privire pe ecran. Era un SMS de la clinica spaniolă:

Bună seara, Madeline,
Controlul folicular este perfect!
E momentul să vii la clinică!
Te așteptăm mâine la Madrid.
O seară frumoasă.
Sofia

Infirmiera atașase o rețetă scanată necesară cumpărării unui antibiotic și a unui hormon care avea să stimuleze eliberarea ovulelor.

Madeline avu nevoie de un moment pentru a conștientiza cu adevărat ce însemna asta.

Se întoarse înăuntru și, după o clipă de ezitare, îi spuse și lui Gaspard vestea.

— Mă bucur pentru tine.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să-mi iau bilete de avion, zise ea scoțându-și cardul de credit și conectându-se apoi, de pe mobil, la site-ul Air France.

— Bineînțeles.

El făcu o grimasă, scuturându-și mâna dreaptă. Durerea revenise și acum rănile îl făceau să sufere ca un câine. Scoase calmantele din buzunar și înghiți imediat trei comprimate. Pentru a fi împăcat, aruncă totuși o privire pe cutie pentru a verifica modul de administrare.

— Ce naiba-i asta? strigă el deodată aproape surescitat.

Madeline ridică ochii din ecranul telefonului pentru a vedea ce anume îl intriga pe Gaspard: codul de bare în două dimensiuni imprimat pe cutia de medicamente.

Brusc, înțelese și ea:

— Zebra! Este un cod QR!

Ieși imediat de pe motorul de căutare și se conectă la un magazin de aplicații de pe telefonul ei pentru a descărca gratuit un program capabil să citească asemenea coduri de bare.

— Ce este mai exact un cod QR? întrebă Gaspard, complet străin de noile tehnologii.

— După cum îți dai seama, este o imagine compusă din pătrățele negre și albe care, după ce sunt scanate, fac trimitere la un mesaj, la un site sau la niște coordonate geografice.

Gaspard clătină din cap. Așadar, Lorenz avusese ideea să recreeze un cod QR din mozaic și să-l integreze în reprezentarea unei zebre. Nu era o idee rea.

— Știu că tu ești rupt de lume, îl tachină Madeline, dar codul ăsta e ceva foarte comun astăzi. Îl găsești peste tot: pe ambalaje, în muzee, pe carduri sau pe cartelele de transport...

Odată ce aplicația fu descărcată, o deschise și se ridică de la masă pentru a se apropia de frescă. Scană codul și pe ecran se afișă un mesaj:

We are all in the gutter but some of us are looking at the stars.

„Suntem cu toții în mocirlă, dar unii dintre noi privesc spre stele." Celebra frază a lui Oscar Wilde îi dezamăgi un pic. Amândoi speraseră la ceva mai puțin ermetic: o poziție GPS, un video...

— Nu se poate spune că am avansat, bombăni Gaspard.

Madeline rămase tăcută. Trebuia să pună acest mesaj în context. El îi era adresat în mod evident lui Bernard Benedick ca o completare a citatului din Apollinaire: „E timpul să reaprindem stelele". Punctul comun al celor două citate era clar, poate chiar prea clar: referința la stele.

— Steaua este simbolul cel mai vag care există, zise Gaspard. Este prezent în majoritatea religiilor și a credințelor ezoterice. Poate semnifica o grămadă de lucruri: ordinea cosmică, lumina celestă, un punct de reper ca să nu te pierzi...

Madeline fu de acord. Pentru a înțelege mai bine lucrurile, ea îl sună pe Benedick. În pofida orei târzii, galeristul îi răspunse încă de la a doua sonerie. Fără să-i dezvăluie ce descoperiseră, ea îl întrebă dacă nu cumva cuvântul „stele" avea vreun sens special pentru Sean.

— Din câte știu eu, nu. De ce? Ați găsit ceva?

— Lorenz a pictat stele?

— Nu cred. În orice caz, nu în ultimii zece ani. Steaua era un simbol prea „semnificant" pentru el.

— Mulțumesc.

Ea se grăbi să închidă ca să nu apuce să-i pună întrebări. Timp de două minute nesfârșite, fiecare rămase singur cu gândurile lui. Până când mobilul lui Madeline vibră pe masă. Era din nou Benedick. După o clipă de îndoială, ea răspunse și puse pe difuzor.

— Mi-am amintit ceva, zise galeristul. Poate n-are nicio legătură, dar Julian, fiul lui Sean, învăța la Școala Stelelor, în Montparnasse.

Gaspard reacționă imediat. Se dădu înapoi pe scaun și, cu mâinile lui bandajate, îi făcu semn să întrerupă conversația. Când Madeline închise, el îi vorbi despre cele două fotografii din casa lui Lorenz în care acesta apărea pictând alături de copii și îi aminti ceea ce-i spusese Pauline: chiar și după moartea lui Julian, Sean continuase să țină un atelier de pictură la școala fiului său.

Madeline rămăsese cu telefonul în mână. Intră pe Google Map. Școala Stelelor era o instituție privată, cu metode pedagogice moderne, la care copiii puteau fi înscriși încă de la vârsta de doi ani și jumătate. O structură alternativă – gen Montessori și Freinet –, așa cum sunt tot mai multe în Franța anului 2016.

Madeline studie harta. Sediul nu era departe. Logic, familia Lorenz își dăduse odrasla la o școală din apropierea casei lor.

— Mergem acolo! zise ea luându-și geaca și lăsând trei bancnote pe masă.

Plecând valvârtej din restaurant în urma lui Madeline, Gaspard fu cât pe ce să-l răstoarne pe Septime, care venea să le aducă tartele cu mere.

9

Un mijloc de a învinge moartea

Arta îmi pare a fi un mijloc de a învinge moartea.
Hans HARTUNG

1.

Ploua.

Aversa continua, tenace, deasă, mohorâtă. Cu Gaspard după ea, Madeline mergea prin noapte. Acum, că-și revenise complet, credea că aveau să ajungă în sfârșit la capătul căutărilor. Școala Stelelor era într-adevăr la doi pași. Ieșiră de pe strada Huyghens și ajunseră pe bulevard, în fața cimitirului Montparnasse. Locul era aproape pustiu, cu excepția câtorva boschetari care se adăposteau în niște corturi improvizate. După cum o cerea planul Vigipirate[1], se instalaseră niște bariere în fața gardului școlii pentru a împiedica vehiculele să parcheze, dar nu exista o altfel de protecție. Accesul în instituția de învățământ se făcea pe o poartă încadrată de un zid de beton înalt de trei metri.

[1] Plan antiterorism conceput de guvern.

— Ajută-mă să mă cațăr, Coutances.

— Cu ce? Nu mai am mâini! se plânse el arătându-și rănile bandajate.

— În acest caz, apleacă-te! îi ceru ea.

Fără a se lăsa rugat, el se ghemui pe trotuar.

Punând un picior pe coapsa lui Gaspard și celălalt pe umăr, dintr-o singură mișcare ușoară și rapidă, Madeline își luă avânt, reuși să se prindă de zid, se împinse în sus, își restabili echilibrul și se lăsă să alunece de cealaltă parte.

— Ești bine? N-ai pățit nimic?

Madeline nu răspunse. Îngrijorat și derutat, Gaspard așteptă cinci minute bune până când poarta se întredeschise în sfârșit cu un scârțâit strident de fier vechi.

— Vino repede, șușoti ea.

— Fir-ar să fie, unde erai?

— Nu mai bombăni atâta! Chiar și din interior, este imposibil să deschizi fără cheie. Zi mersi c-am găsit-o așa repede.

— Unde era ascunsă?

— În cutia tabloului electric, în încăperea în care sunt depozitate pubelele.

Încercă s-o închidă după el făcând cât mai puțin zgomot posibil, dar poarta de tablă se trânti și spulberă liniștea nopții. Școala era cufundată în beznă. În pofida întunericului, se distingea o curte mică pavată, înconjurată de construcții eteroclite. Madeline, urmată în continuare de Gaspard, aprinse lanterna telefonului mobil și trecu în revistă fiecare clădire. Clădirii istorice – care, potrivit indicatoarelor, adăpostea

astăzi sălile administrative și atelierul informatic – i se adăugaseră niște săli de clasă construite pe sistem modular. Niște prefabricate îmbunătățite care stăteau în picioare grație unor armături metalice viu colorate. Cei doi traversară curtea interioară, trecură de cantină și urcară pe o mică scară exterioară care ducea spre sălile de clasă de la etaj.

2.

Madeline se simțea în largul său în acțiune. Era în gardă, activată, știa că putea să ia instinctiv deciziile bune. Datorită celor zece ani pe care îi petrecuse pe teren, își formase niște reflexe bune.

La capătul unui soi de coridor sub cerul liber, o ușă din PVC împiedica accesul în sălile de clasă. Fără nicio ezitare, ea își înfășură brațul în geaca de piele și lovi cu cotul pentru a sparge geamul cel mai apropiat. Exista probabil o alarmă ieftină, dar fără îndoială ea nu proteja decât clădirile de la parter, acolo unde se aflau calculatoarele și tot ceea ce îi putea interesa în vreun fel pe eventualii spărgători.

Surprins, aproape panicat, Gaspard se sperie și făcu un pas înapoi.

— Chiar crezi că...

— Gura, Coutances, îi ordonă ea trecându-și mâna printre cioburile de sticlă pentru a deschide ușa.

Intră în încăpere și lumină spațiul cu lanterna telefonului. În ciuda reputației progresiste a școlii, era o sală de

clasă CM1-CM2[1], versiunea tradițională, cu pupitre din lemn, o hartă a Franței plastifiată și o friză istorică de tipul „strămoșii noștri, galii".

În fundul încăperii, o altă ușă ducea la un culoar – de o parte și de alta a acestuia, se aflau sălile celorlalte clase primare. Ultima sală, cea mai mare, era destinată grupelor de grădiniță. Cea pe care o frecventase, cel mai probabil, micuțul Julian.

Fasciculul lanternei spintecă noaptea de cerneală până dădu de întrerupător. Fără a mai ține seama de prudență Madeline apăsă pe buton și aprinse lumina.

— Ești complet inconștientă! se alarmă Gaspard intrând și el în încăpere.

Cu degetul întins, Madeline îi arătă trei tablouri agățate pe perete.

La prima vedere, era vorba despre desene de copii destul de banale: figuri de oameni reprezentați printr-un cerc și câteva linii, castele fără perspectivă, prinți și prințese disproporționate într-un decor pictat în culori vii cu vopselele care se preling. Dar Madeline recunoscu ramele americane din lemn de nuc despre care îi vorbise Fayol.

Se uitară unul la altul, înțelegând amândoi că găsiseră ceea ce căutau. Madeline se gândi imediat la acele *pentimenti*, urme ascunse pe care numai razele infraroșii le puteau scoate la iveală. Își aminti că citise undeva că multe dintre picturile lui Van Gogh ascundeau sub stratul lor

[1] Corespunzătoare claselor a III-a și a IV-a din învățământul românesc.

de pigmenți alte opere, pictate mai înainte de maestrul flamand. Gaspard se gândi și el la *Originea lumii*, celebrul tablou al lui Courbet, care, pentru a nu-i șoca pe gentlemenii burghezi, fusese timp de decenii întregi mascat printr-un panou de lemn pivotant reprezentând un banal peisaj de iarnă.

El găsi un cutter în sertarul metalic al biroului educatoarei. Cu inima bătându-i, făcu o tăietură pe marginea exterioară a uneia dintre picturi și descoperi o folie de plastic la fel de groasă ca o pânză cerată. Un soi de învelitoare care proteja o altă pictură. *Adevăratul* tablou.

Madeline făcu același lucru cu vârful unei lame de foarfecă.

Avură nevoie de zece minute bune pentru a „despacheta" tablourile camuflate. Odată această operațiune terminată, se dădură câțiva pași înapoi și, așezați unul lângă altul pe planul înclinat al unui pupitru, contemplară obiectul căutării lor.

3.

Ultimele trei tablouri pictate de Sean Lorenz erau sublime, mai fascinante și mai tulburătoare decât tot ce își putuseră imagina Madeline și Gaspard.

În pofida singurului bec gălbui din încăpere, ele păreau să emane propria lor lumină.

Primul tablou reprezenta un labirint negru pe un fond antracit. Te ducea cu gândul la unele lucrări ale lui Pierre

Soulages. Deși era de un negru profund, pictura părea să se șteargă pentru a lăsa lumina să țâșnească. Printr-o alchimie misterioasă, suprafața neagră reflecta lumina artificială slabă din încăpere pentru a o transforma în reflexii argintate, în sclipiri magnetice și fascinante.

În al doilea, negrul făcea loc unor tușe blânde: un alb de cretă cu reflexii roșii-cenușii care devenea din ce în ce mai intens și mai luminos pe măsură ce se apropia de centru. Jocurile de lumină păreau să deseneze un pasaj, un tunel, o cărare strălucitoare printr-o pădure de umbre albe.

Al treilea tablou era cel mai frumos, cel mai grozav, cel mai neașteptat. O pânză aproape goală care dădea impresia că este lichidă sau că se scaldă în mercur. O pictură surprinzătoare, aproape un tablou monocrom, alb, care lăsa loc tuturor interpretărilor. Gaspard desluși în ea razele unui imens soare de iarnă reflectându-se asupra unui peisaj cu zăpadă care se întindea cât vedeai cu ochii. O natură purificată, eternă, lipsită de răul oamenilor, în care nu mai exista linie de demarcație între cer și pământ.

Madeline se gândi la o spirală mare, albă, la un câmp luminos care-ți provoca amețeală, care te devora, te absorbea, care pătrundea până în adâncurile tainice ale ființei tale.

Rămaseră mai multe minute nemișcați, înmărmuriți. Ca doi iepuri prinși în lumina farurilor. O lumină schimbătoare care te hipnotiza și care îți dădea impresia că, în cele din urmă, va înghiți totul.

Urletul unei sirene de poliție se auzi din stradă și îi scoase din transă.

Speriat, Gaspard se repezi să apese pe întrerupător. Rămase înțepenit și aruncă o privire prudentă pe fereastră. Jos, mașina de poliție trecu în viteză și dispăru la intersecția cu bulevardul Raspail.

— Alertă falsă, zise el întorcându-se spre Madeline.

Tânăra nici nu se mișcase. Stătea tot în fața celui de-al treilea tablou care începuse să strălucească în noapte. Știam acum ce voia să facă Lorenz cu pigmenții fosforescenți de care pomenise Fayol. În întuneric, pictura căpăta o cu totul altă dimensiune. Monocromul alb era de fapt o minuțioasă lucrare de caligrafie. Sute de litere luminescente se conturau în beznă. Madeline se apropie de tablou. Când Gaspard se duse lângă ea, înțelese că literele formau un mesaj care se repeta la nesfârșit.

JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ...

Chemarea luminii

Joi, 22 decembrie

10

Dincolo de lumină

Negrul nu este o culoare.
Georges CLEMENCEAU

1.

Sunt pe drum. Ajung în 10 minute.

Diane Raphaël

Madeline văzu SMS-ul de la psihiatra lui Lorenz când ajunse în fața celor două fleșe ale bazilicii Sainte-Clotilde. Era opt jumătate. Aerul era mai rece și mai uscat decât în ajun. Fără scuterul ei, pe care nu-l recuperase încă de pe strada Seine, venise cu pași mărunți și grăbiți de pe strada Cherche-Midi. Un jogging binevenit pentru a se înviora.

Adormise la trei dimineața și se trezise la șase. Ultimele ore fuseseră dificile. În primul rând fizic, fiindcă trebuise să ducă discret tablourile de la școală până acasă. Și apoi intelectual și emoțional. Punându-și aceeași întrebare la care, deocamdată, nu găsise niciun răspuns: de ce, cu câteva zile înainte de a muri, Sean Lorenz era convins că fiul său era încă în viață?

Cu palmele sprijinite pe genunchi, Madeline își trase sufletul gândindu-se la Gaspard. De când scoseseră la iveală mesajul pictorului, scris cu litere luminescente, dramaturgul nu mai avea stare. El, care nu știa nimic despre internet, își petrecuse o bună parte a nopții citind site-urile web ale marilor publicații americane. Ceea ce descoperise îl șocase: mai multe articole apărute în zilele imediat următoare dramei menționau într-adevăr că trupul micuțului Julian nu fusese găsit în depozitul în care fusese sechestrată Pénélope.

Reconstituind traseul lui Beatriz Muñoz, anchetatorii ajunseseră la concluzia că chiliana aruncase cadavrul copilului în estuarul Newtown Creek, în sudul cartierului Queens. Polițiștii recuperaseră cățelușul de pluș pătat de sânge al puștiului de pe unul dintre malurile apei. Fuseseră trimiși acolo câțiva scafandri, dar locul – unul dintre cele mai poluate din New York – era greu accesibil și, la acel nivel al fluviului, curentul era prea puternic pentru a exista vreo speranță de a găsi un corp atât de mic.

În pofida acestui lucru, versiunea lui Pénélope Lorenz – care afirmase tot timpul că fiul său fusese înjunghiat sub ochii ei – nu fusese niciodată repusă în discuție. Iar Madeline n-avea în mod obiectiv niciun motiv s-o facă. Potrivit articolelor pe care le citise, totul dădea de înțeles că Muñoz acționase singură, fără complicitatea nimănui. Moartea băiatului nu lăsa loc de îndoială. Sângele lui fusese găsit peste tot: în camioneta folosită pentru răpirea lui, în depozitul din Queens, pe malurile estuarului Newtown Creek.

Madeline se hotărî s-o aștepte pe psihiatră pe terasa încălzită a cafenelei care dădea spre grădinile bazilicii. Solicitase această întâlnire la biroul lui Diane Raphaël cu o oră mai înainte, trimițându-i mai multe fotografii ale tablourilor lui Sean Lorenz. Ea se așeză sub un brasero și comandă un espresso dublu. Pe ecranul telefonului, un e-mail de la Air France îi amintea că trebuia să-și facă check-in pentru zborul spre Madrid. Plecare la 11.30 de pe Charles-de-Gaulle, sosire în capitala spaniolă două ore mai târziu. Madeline efectuă formalitățile online, dădu pe gât cafeaua prea scurtă care tocmai i se adusese și mai comandă la fel de sec una, pe care o bău gândindu-se din nou la expediția lor din seara anterioară.

Spre deosebire de Gaspard, ceea ce o tulburase cel mai mult nu era mesajul cu litere fosforescente – care i se părea excentric –, ci... tot restul. În special, călătoria cvasispirituală descrisă de Lorenz prin tripticul său. O călătorie pe care o cunoștea cu atât mai bine, cu cât o făcuse ea însăși cu câteva luni mai înainte.

Când își tăiase venele de la încheieturi în cadă, Madeline plutise în derivă înainte de a-și pierde cunoștința. Se golise încet de o parte din sânge, apoi aburii fierbinți din cadă o amețiseră. Se cufundase într-un peisaj încețoșat pe care-l străbătuse orbește. Și era sigură că exact aceeași derivă încercase Sean Lorenz să reprezinte în ultimele lui picturi.

Mai întâi NEGRUL. Întrerupătorul care se rotește și care-ți taie legătura cu lumea, lăsându-te imediat pradă

chinurilor tale. Labirintul propriei tale disperări. Temnița care a devenit viața ta.

Apoi traversarea unui tunel lung și întunecos care ajunge la o lumină caldă, blândă, difuză. Acea senzație nemaipomenită că plutești într-o muselină de sidef. Că străbați un *no man's land* pufos. Că te lași purtată de zefirul unei nopți de vară, călăuzită de mii de candele cu strălucire de perlă.

După aceea, Madeline avusese senzația tulburătoare că se detașează de propriul ei trup, putând să-i observe pe cei din echipajul de prim-ajutor, aplecați asupra ei, care încercau s-o reanimeze înainte de a o urca în ambulanță. Ea rămăsese un moment cu ei și cu Jul pe drumul spre spital.

Apoi regăsise lumina. O spirală strălucitoare care o înghițise, aruncând-o într-un șuvoi năvalnic și opalin – atunci fusese cuprinsă de vertijul panoramic al filmului vieții sale. Văzuse silueta și chipul tatălui său, al surorii sale, Sarah, al unchiului său, Andrew. I-ar fi plăcut să se oprească pentru a le vorbi, dar nu putea stăvili curentul care o ducea cu el.

Un curent cald, învăluitor și tandru. Mai puternic decât orice. Îi ajungea la urechi un șușotit foarte blând care semăna cu niște cânturi celeste și care îți tăia orice dorință de a reveni la realitate.

Totuși, Madeline nu ajunsese la capătul tunelului. Aproape că atinsese cu degetul granița. Cea care nu poate fi trecută decât într-un singur sens. Dar ceva o chemase înapoi. Intuiția că povestea vieții ei merita poate un alt epilog.

Când deschisese ochii, era într-un salon de spital. Intubată, înconjurată de perfuzii și bandaje.

Madeline știa foarte bine că experiența asta nu avea nimic extraordinar în sine. Existau zeci de mii de povești asemănătoare cu a ei. „Experiențele de moarte iminentă" erau descrise în cultura populară prin intermediul a numeroase romane și filme. Bineînțeles, ieșise schimbată din această călătorie. Nu neapărat mai înclinată să creadă în viața de apoi, ci cu dorința de a trăi din plin timpul pe care-l mai avea. De a se debarasa de tot ce nu era important. De a da un alt sens vieții ei. Și deci de a avea un copil.

Amintirea acelei experiențe de moarte iminentă era încă perfect întipărită în memoria ei. Ca și cum o trăise cu o zi înainte. Nimic nu se estompase. Dimpotrivă, senzațiile erau chiar mai fine, imaginile mai precise. Serenitatea „călătoriei", chemarea persistentă a luminii. Acea lumină pe care Lorenz reușise s-o picteze. În toate nuanțele ei, în toată intensitatea ei. Lumina aia nenorocită care, în mod inexplicabil, strălucea precum soarele înșelător al unei iubiri radioase.

— Sunteți Madeline Greene?

Întrebarea o smulse din visare. O femeie zâmbitoare stătea pe terasă, sub brasero. Avea în jur de patruzeci de ani, era îmbrăcată cu o geacă de piele bej și purta niște ochelari de soare cu rame de culoarea mierii.

— Sunt Diane Raphaël, zise ea întinzându-i mâna.

2.

De data asta, Coutances nu fusese nevoit să insiste prea mult pentru a fi primit de Pénélope. Se prezentase în fața imobilului de pe strada Saint-Guillaume dis-de-dimineață, cu un tablou greu sub braț. Când se anunțase la interfon, fosta soție a lui Lorenz îi deschisese fără să știe nici măcar ce voia.

Gaspard ieși din lift gâfâind. Philippe Careya nu era acolo pentru a asigura comitetul de primire, probabil că nu se trezise. Ușa era descuiată. Gaspard pătrunse în holul de la intrare târând pe parchet tabloul cu ramă din lemn de nuc pe care îl înfășurase într-o pătură.

Pénélope îl aștepta, așezată pe o canapea din salon, în lumina rece a dimineții. Lumina naturală, albăstrie, marmoreeană, avea dublul merit de a lăsa în semiîntuneric decorația țipătoare și de a nu arăta din văduva Lorenz decât o siluetă în clarobscur, ceea ce o avantaja mai mult decât o lumină prea crudă.

— Promisiunea făcută e datorie curată, anunță el punând pe canapeaua din piele granulată tabloul protejat în continuare de pledul din lână groasă.

— Cafea? îi propuse ea invitându-l să ia loc pe o sofa.

Îmbrăcată cu niște blugi gri prespălați și cu un tricou vechi Poivre Blanc, Pénélope părea desprinsă din anii nouăzeci. Văzând-o a doua oară, Gaspard o găsi mai puțin monstruoasă. Fața ei plastifiată nu mai părea atât de rigidă ca ultima dată când o văzuse. Buzele ei țuguiate ca un cioc de

față nu mai dădeau impresia c-o să se rupă ori de câte ori pronunța un cuvânt.

Omul se obișnuiește cu toate, gândi el luând o cafetieră Moka pusă pe măsuța joasă.

— Așadar, ați găsit ceea ce căutați, constată ea arătând spre tablou.

Vocea totuși nu i se schimbase: surdă, stinsă, răgușită, ca și cum niște pui mici de pisică se cuibăriseră în gâtul ei.

— Am pus mâna pe tablouri și este unul pe care trebuie să-l vedeți.

Ea oftă.

— Nu este un portret al lui Julian, sper.

— Nu chiar.

— N-aș fi suportat să-l văd.

Gaspard se ridică în picioare și, fără gesturi emfatice, trase pătura pentru a-i arăta lui Pénélope ultimul tablou al fostului ei soț.

Așezat în apropierea a două ferestre înalte, pânza se dezvăluia în toată splendoarea ei. Gaspard avea chiar impresia că o redescoperea. O lumină încântătoare și fascinantă părea să iasă din ea și să danseze *în fața* picturii.

— Artiștii au privilegiul de a continua să trăiască prin operele lor, constată Pénélope.

Încet, Gaspard trase cele patru draperii pentru a cufunda încăperea în întuneric.

— Ce faceți? se îngrijoră ea.

Apoi zări literele luminescente și misteriosul lor mesaj:

JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ.

— Ajunge! Trageți draperiile la loc! ordonă ea.

O cuprinsese o adevărată furie, care o făcuse să se înroșească, deformându-i fața, scoțându-i în evidență sprâncenele prea înalte, nasul prea fin și obrajii prea mici, ca de hamster.

— De ce Sean era convins că fiul dumneavoastră este în viață? întrebă Gaspard nemilos.

— Nu știu absolut nimic! strigă Pénélope care sărise în sus de pe canapea și se întorsese cu spatele la tablou.

Îi trebui mai mult de-un minut ca să se calmeze și să se uite din nou la el.

— Când m-ați întrebat ieri, am pretins că nu-mi amintesc ce-mi spusese Sean atunci când a sunat din New York, cu câteva minute înainte de a muri.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să rostesc aceste cuvinte, dar...

— Da?

— Exact asta mi-a spus: „Copilul nostru este în viață, Pénélope!"

— Cum ați reacționat?

— L-am insultat și am închis. Nu te joci cu moartea copiilor!

— N-ați încercat să aflați ce...

— Ce să aflu? Mi-am văzut fiul înjunghiat cu un cuțit. L-am văzut masacrat de diavolul în persoană, înțelegeți? L-am văzut. L-am VĂZUT! L-AM VĂZUT!

Gaspard o privi în ochi și își dădu seama că spunea adevărul.

Pénélope suspină, dar refuză să se dea în spectacol. Se grăbi să-şi stăpânească plânsul şi ţinu să precizeze:

— Relaţia mea cu Sean nu mai avea nicio şansă, nu exista nicio ieşire. Îmi reproşa fără încetare că sunt responsabilă de moartea lui Julian.

— Fiindcă aţi mințit în privinţa locului în care vă aflaţi în ziua în care a fost răpit?

Ea încuviinţă.

— Poate că, dacă poliţiştii şi-ar fi început căutările în acea zonă, ar fi ajuns la timp pentru a-l salva. În orice caz, asta credea Sean şi mult timp eu am purtat povara acestei vinovăţii. Dar, dacă ar fi să ne gândim logic, Sean e cel care a greşit primul.

Gaspard înţelese că Pénélope relua un meci pe care îl retrăise probabil de mii de ori în ultimii doi ani.

— Dacă n-ar fi incitat-o pe Muñoz să participe la jafurile lui, ea n-ar mai fi avut aceste resentimente criminale!

— El nu era de acord cu asta?

— Nu! Fiindcă pretindea că o făcuse *pentru mine*. Pentru a face rost de bani să vină la Paris. V-am zis, era o situaţie fără ieşire. Totul se întâmplase din vina mea.

Gaspard fu la rându-i cuprins de o tristeţe ciudată. Se ridică şi îşi luă rămas-bun de la Pénélope.

— Mi-am dat seama imediat că sunteţi un om onest, domnule Coutances.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că nu vă folosiţi de pretexte ca să obţineţi ceva.

Oarecum fără legătură cu cele spuse, Pénélope adăugă:

— În viață, există băieții buni și ceilalți. Linia de demarcație este clară. Dumneavoastră sunteți unul dintre băieții buni. Ca Sean.

Gaspard profită de acest lucru. Deși era deja cu mâna pe clanța ușii, se răzgândi și se reîntoarse spre Pénélope.

— Știu că vă este foarte greu să vorbiți despre acest lucru, dar aș vrea să știu ce s-a petrecut *de fapt* în ziua răpirii lui Julian.

Ea scoase un oftat de oboseală.

— S-a scris în zeci de articole de ziare.

— Știu, dar aș vrea s-o aud din gura dumneavoastră.

3.

Biroul lui Diane Raphaël era o încăpere mare și lungă, cu vedere pe ambele părți, oferind priveliști rare asupra Parisului. De o parte, biserica Sainte-Clotilde, de cealaltă, biserica Saint-Sulpice, Panteonul și Montmartre.

— Aici, am impresia că sunt într-un post de observație de pe catargul unei corăbii de pirați: privirea bate atât de departe, încât vezi cum se formează furtunile, vijeliile, depresiunile atmosferice. Este practic pentru o psihiatră.

Doctorița zâmbi la propria-i metaforă ca și cum o inventase chiar atunci. Ca și în timpul vizitei la Fayol, Madeline își zise că se înșelase complet. Își imaginase un soi de profesoară cu ochelari și coc grizonant. În realitate, Diane Raphaël era o femeie mică de statură, cu privire jucăușă, păr scurt

și șuvițe rebele. Cu geaca ei de piele bej, cu blugii strâmți și adidașii modelul Gazelle, care trădau o oarecare cochetărie, îți lăsa impresia că încă se credea o studentă boemă.

Lăsase lângă ușa de la intrare o valiză cu rotile protejată de o husă argintie.

— Plecați în vacanță? întrebă Madeline.

— La New York, răspunse psihiatra. Acolo îmi petrec jumătate din timp.

Ea arătă spre mai multe fotografii de pe pereți. Niște fotografii aeriene ale unei clădiri de sticlă situate între pădure și ocean.

— Este vorba despre Lorenz Children Center, un centru medical pentru copii pe care l-am fondat grație lui Sean. Se află la Larchmont, în nordul statului New York, în comitatul Westchester.

— Lorenz e cel care a finanțat în mod direct acest spital?

— În mod direct și indirect, precizează Diane. O parte din fonduri provin din vânzarea a două tablouri mari pe care i le-am cumpărat pe un preț de nimic în 1993 și pe care le-am revândut când reputația lui a început să crească. Apoi Sean a auzit de proiectul meu și mi-a donat alte trei tablouri, permițându-mi să le vând la licitație. Era foarte mândru că pictura lui servea la ceva concret: la îngrijirea copiilor săraci.

Madeline o asculta atentă, în timp ce psihiatra se așeza la birou. Diane schimbă subiectul.

— Așadar, ați găsit ultimele trei tablouri ale lui Sean. Felicitări. Și mulțumesc pentru fotografiile trimise. Tablourile

par magnifice. Quintesența lui Lorenz! zise ea invitând-o pe Madeline să ia loc în fața ei pe un scaun Wassily.

Toată încăperea era mobilată în stil Bauhaus: scaune din tuburi curbate de oțel, fotoliu Cube, scaun Barcelona, pat de zi capitonat, măsuță cromată din lemn stratificat.

— Știți ce reprezintă aceste tablouri? întrebă Madeline instalându-se comod într-un fotoliu.

— Pictura lui Sean nu reprezintă, ea...

— ... prezintă, știu, am auzit deja acest discurs. Dar în afară de asta?

Psihiatra se simți ofensată. Dar, apoi amuzată, capitulă:

— Prin tablourile sale, Sean a vrut să explice cele două EMI – experiențe de moarte iminentă – pe care le-a trăit.

— Deci știați?

— De tablouri, nu, dar nu mă miră. Sean era pacientul meu de douăzeci de ani! După cum i-am spus deja și domnului Coutances, în 2015, Sean a suferit două atacuri de cord foarte grave la interval de câteva luni. Două infarcte din cauza cărora a intrat în comă înainte să poată fi reanimat. Al doilea stop cardiac a fost însoțit de un șoc septic...

— O septicemie?

— Da, o infecție bacteriană foarte gravă care a fost cât pe ce să-l răpună. Chiar a fost declarat mort din punct de vedere clinic, dar și-a revenit miraculos.

— După aceste două infarcte a început să picteze ceea ce trăise?

— Așa cred. Era foarte exaltat de această experiență. Trecerea aceea de la tenebre la lumină îl marcase. Fusese ca

un flash orbitor, ca o renaștere. De unde dorința de a regăsi o ca senzație prin picturile sale.

- Asta vă surprinde?

Ea ridică din umeri.

- Am lucrat cincisprezece ani în spital. Știți, chestia asta cu pacienți reanimați care afirmă că au trecut printr-un tunel de lumină după o comă e ceva banal. Experiențele de moarte iminentă sunt fenomene care există încă din Antichitate.

— Sean rămăsese cu sechele fizice de pe urma operațiilor?

— Evident: avea probleme de memorie, o stare de oboseală puternică, dificultăți în a-și coordona gesturile...

Diane se opri în mijlocul frazei. Ochii ei începură să sclipească.

— Nu mi-ați spus tot, nu-i așa? întrebă ea și în ochii ei se putea citi malițiozitatea.

Madeline rămase împietrită, așteptând ca psihiatra să continue.

— Dacă ați insistat atâta să mă vedeți, înseamnă că ați găsit altceva... Poate un alt tablou?

Madeline scoase telefonul și îi arătă, în întuneric, fotografia cu ultimul tablou, alături de mesajul scris cu litere luminoase: JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ.

— Așadar, asta era...

— Nu pare să vă mire.

Diane își sprijini coatele de birou și își împreună palmele ca și când s-ar fi pregătit să se roage.

— Știți de ce Sean era tulburat de cele două călătorii făcute la frontierele morții? Mai întâi pentru că, în faimosul

tunel de lumină, văzuse toate persoanele importante din viața lui care muriseră: mama lui, prietenii lui din Harlem decedați în anii 1990 din cauza unor supradoze sau pentru că fuseseră victime ale răfuielilor dintre bande. A văzut-o chiar și pe Beatriz Muñoz.

— E ceva obișnuit în cazul experiențelor de moarte iminentă, remarcă Madeline. Îți revezi toată viața, îi vezi din nou pe toți cei care au fost importanți pentru tine, dar au murit.

— S-ar părea că vorbiți din proprie experiență.

— Să rămânem la Lorenz, dacă binevoiți. Eu nu sunt pacienta dumneavoastră.

Psihiatra nu insistă.

— Există o persoană pe care Sean n-a văzut-o în tunel... zise ea.

Madeline încremeni. Înțelesese în sfârșit.

— Fiul lui.

Diane dădu din cap.

— Totul a pornit de aici, într-adevăr. Sean a început să dezvolte o teorie delirantă cum că, dacă nu-l văzuse pe Julian, însemna că el era încă în viață.

— Și dumneavoastră nu credeți?

— Eu cred în explicațiile raționale ale fenomenului. Oxigenarea foarte scăzută a creierului perturbează cortexul vizual, iar efectul medicamentelor alterează conștiința. În cazul lui Sean, era evident: din cauza septicemiei, i s-au injectat doze mari de dopamină, o substanță care provoacă halucinații.

— N-ați încercat să-l aduceți pe calea rațiunii?

El făcu un gest de neputință.

— Nu e om mai surd decât cel care nu vrea să audă. Sean avea *nevoie* să creadă că fiul său este încă în viață. Nu poți face nimic pentru cineva care nu este dispus să te asculte.

— Și la ce concluzie a ajuns?

— Cred că ar fi vrut să reia ancheta despre răpirea lui Julian, dar moartea l-a împiedicat s-o facă.

— Pentru dumneavoastră, nu există nicio șansă ca puștiul să fie în viață?

— Nu, Julian e mort, din păcate. Nu mi-e simpatică Pénélope, dar nu există niciun motiv pentru care să nu fi spus adevărul. Restul nu este decât delirul unui om care era prietenul meu, dar care era zdrobit de durere și năucit de medicamente.

4.

„Îmbarcarea pentru zborul AF118 cu destinația Madrid va începe la poarta 14. Familiile cu copii mici și pasagerii cu locuri de la 20 la 34 sunt invitați să se prezinte primii."

Madeline își verifică numărul locului pe biletul pe care tocmai îl scosese de la un automat Air France. Peste două zile era Crăciunul. Se înregistrau o groază de întârzieri și terminalul E al aeroportului Charles-de-Gaulle era plin.

— Îți mulțumesc că m-ai condus, Gaspard. Știu că nu-ți plac aeroporturile...

El ignoră înțepătura.

— Așadar, pleci așa, pur și simplu?

Ea îl privi fără să înțeleagă unde voia să ajungă.

— Ce altceva vrei să fac?

— Consideri că ți-ai terminat treaba doar fiindcă ai găsit tablourile?

— Da.

— Și continuarea anchetei?

— Ce anchetă?

— Ancheta despre moartea lui Julian.

Ea clătină din cap.

— Nu suntem polițiști, Coutances, nici eu, nici tu. Iar ancheta este închisă de mult.

Ea încercă să meargă în zona de îmbarcare, dar el se opuse.

— Nu-mi vorbi de parc-aș fi tâmpit.

— Of, încetează!

— Mai sunt o mulțime de aspecte care au rămas neclarificate.

— La ce te gândești?

— Doar la un detaliu, zise el ironic. Trupul copilului n-a fost găsit niciodată.

— E normal, a fost dus de curenți în East River. Pe bune, mai ai vreo îndoială în privința morții lui?

Cum el nu zise nimic, ea insistă:

— Crezi că Pénélope Lorenz te-a mințit?

— Nu, recunoscu el.

— În cazul ăsta, nu-ți mai stoarce creierii de pomană. Puștiul a murit acum doi ani. Este o dramă, dar nu ne

privește pe noi. Întoarce-te la piesele tale de teatru, la asta ești cel mai priceput.

Fără să-i răspundă, el o însoți până la controlul de securitate. Madeline își scoase cureaua pe care o puse într-o tavă, apoi geaca și telefonul.

— Hai, la revedere, Gaspard. Ai toată casa la dispoziție. Nu mai sunt acolo ca să te bat la cap. Poți să scrii în liniște!

El se gândi la conceptul grecesc de *kairos* – momentul crucial. Și la arta de a ști să prinzi acel moment. La capacitatea de a nu rata șansa atunci când ea apare și îți poate da viața peste cap într-un sens sau în altul. Genul de cotitură pe care nu știuse niciodată să o controleze în viața lui. Gaspard mai încercă să spună ceva ca s-o convingă pe Madeline să nu plece, apoi renunță. Cu ce drept? De ce să fi făcut-o? Avea viața ei, un proiect foarte important pentru care se luptase. Îi fu chiar ciudă că avusese această idee și îi ură noroc.

— Baftă, Madeline. O să-mi dai de veste?

— Cum aș putea, Gaspard? Nici măcar n-ai telefon.

El se gândi că, vreme de secole, oamenii corespondaseră fără să aibă telefon, dar se abținu să facă această remarcă.

— Lasă-mi numărul tău, o să te sun eu.

După figura ei, înțelese că nu ținea neapărat, dar până la urmă cedă, iar Gaspard se grăbi să-i întindă încheietura mâinii bandajate, pentru ca ea să-și noteze numărul acolo, pe fugă, ca și cum ar fi avut paisprezece ani.

Apoi Madeline trecu de poarta de securitate, îi făcu pentru ultima dată cu mâna și plecă fără să se mai uite înapoi. El o urmări cu privirea cât putu de mult. Era ciudat să

o părăsească așa. Era ciudat să-și spună că totul se terminase și că n-avea s-o mai vadă. Nu petrecuseră decât două zile împreună, dar avea impresia că o cunoștea de mult mai mult timp.

Când ea dispăru, Gaspard rămase câteva minute bune nemișcat, părea năucit. Ce putea să facă acum? Era tentant să profite de faptul că se afla la aeroport ca să intre într-o agenție Air France și să cumpere un bilet pentru Atena. Preț de câteva secunde, cochetă cu ideea de a fugi din infernul parizian, din această civilizație pe care o detesta și care nu-l voia. Dacă lua un avion atunci, ajungea chiar în acea seară pe insula lui din Grecia. O viață solitară, departe de tot ceea ce îl putea răni: femeile, bărbații, tehnologia, poluarea, sentimentele, speranța. Ezită îndelung, dar până la urmă renunță la acest plan. Ceva îl reținea la Paris, deși nu știa exact ce anume.

Ieși din terminal, apoi stătu la coadă ca să ia un taxi. Așteptarea nu fu atât de lungă cum se temuse. Îi ceru șoferului să-l ducă în arondismentul 6. Apoi se auzi formulând o frază pe care n-ar fi crezut niciodată c-o s-o rostească.

— Ați putea să mă lăsați în fața unui magazin Orange? Am nevoie să-mi cumpăr un telefon mobil.

Tot drumul se adânci în gânduri și, cu inima grea, medită la povestea teribilă pe care i-o spusese Pénélope Lorenz.

O poveste plină de cadavre, de lacrimi și de sânge.

Pénélope

1.

— Julian! Grăbește-te, te rog!

Manhattan. Upper West Side. 12 decembrie 2014. Ora zece dimineața.

Mă numesc Pénélope Kurkowski, sunt soția lui Lorenz. Dacă ești femeie, m-ai văzut fără îndoială deja, acum câțiva ani, pe coperta revistelor *Vogue, Elle* sau *Harper's Bazaar*. Și m-ai detestat. Pentru că eram mai înaltă, mai subțirică și mai tânără decât tine. Pentru că aveam mai multă clasă, mai mulți bani, mai multă distincție. Dacă ești bărbat, poate că m-ai întâlnit pe stradă și ai întors capul după mine. Și, indiferent de educația ta sau de respectul pe care, în teorie, pretinzi că-l arăți femeilor, undeva în adâncul creierului tău de nemernic, ai gândit ceva de la „E o bunăciune" până la „Măiculiță, ce i-aș trage-o".

— Julian, hai!

Taxiul ne-a lăsat la intersecția dintre Central Park West și Strada 71. Nu sunt nici măcar două sute de metri de mers pentru a ajunge la hotelul la care mă așteaptă Philippe, dar bolovanul de fi-miu nu se mișcă.

Întorc capul. Înfofolit în geaca de fâș, Julian s-a așezat pe treptele de piatră ale uneia dintre frumoasele case *brownstones* din gresie roșie care mărginesc strada. Cu aerul său visător, se minunează de aburul care, de cum deschide gura, se condensează în aerul înghețat. Are zâmbetul lui nătâng care lasă să i se vadă strungărețea și târăște ca întotdeauna după el cățelușul de pluș care miroase urât și e cât pe ce să se rupă.

— Gata, ajunge!

Mă întorc și-l trag de mână pentru a-l forța să se ridice. Izbucnește în lacrimi imediat ce-l ating. Mereu același circ, aceleași smiorcăieli.

— Încetează!

Puștiul ăsta mă scoate din sărite! Toată lumea se extaziază în fața lui și se pare că nimeni nu-și dă seama cum e să stai zi de zi cu el. Când lent și visător, când agresiv și plângăcios. Îngrozitor de egoist. Niciodată nu este recunoscător pentru ceea ce-i faci.

Tocmai când sunt pe punctul de a-l amenința că o să-i iau câinele, o camionetă albă se izbește de trotuar și se oprește chiar în spatele nostru. Șoferul țâșnește din vehicul și totul se petrece cu o asemenea viteză, încât nu am nici timpul, nici prezența de spirit să opun nici cea mai mică rezistență. O umbră se năpustește asupra mea și îmi dă un pumn în față, altul în abdomen și un al treilea în coaste, apoi mă

îmbrânceşte în furgonetă. Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă încovoi de durere, sufăr atât de mult, încât nici măcar nu pot să ţip. Când ridic capul, primesc în plină figură toată greutatea corpului fiului meu care tocmai a fost aruncat în furgonetă. Partea din spate a capului său îmi sparge nasul. O fântână de sânge ţâşneşte pe faţa mea. Simt o durere arzătoare în ochi, ca o arsură. Şi închid ochii involuntar.

2.

Când îmi recapăt cunoştinţa, sunt în semiîntuneric, închisă într-o celulă cu gratii ruginite. O cuşcă pentru animale, îngustă, murdară, oribilă. Julian este pe jumătate culcat pe mine. Plânge şi e plin de sânge. Îl strâng în braţe şi înţeleg că sângele de pe faţa lui este al meu. Îl încălzesc, îl asigur că totul va fi bine, că tati va veni să ne elibereze. Îl îmbrăţişez strâns. Într-o secundă, regret toţi nervii pe care mi i-am vărsat adesea asupra lui. Şi presimt că ceea ce ni se întâmplă este poate consecinţa rătăcirilor mele.

Mijesc ochii şi scrutez întunericul care ne înconjoară. Două lămpi de şantier agăţate de nişte grinzi subţiri din metal răspândesc o lumină slabă, dându-mi de înţeles că ne aflăm într-un soi de depozit al unei grădini zoologice, al unui circ sau al unei menajerii. Mai văd alte cuşti, nişte suluri de plasă de sârmă, scaune din fier stivuite, stânci false, paleţi din lemn putreziţi, arbuşti din plastic.

— Mami, am făcut pipi, scâncește Julian.

— Nu-i nimic, puiule.

Îngenunchez lângă el, pe betonul tare și rece. Miroase a mucegai – mirosul înțepător al fricii. Iau câinele de pluș care zace pe jos ca să-i distrag atenția.

— Ia uită-te la cățeluș, vrea pupici!

Timp de câteva minute, mă străduiesc să mă joc cu el, încercând să-l protejez de nebunia asta. Arunc o privire la ceasul de mână. Nu e nici măcar 11.30. N-am mers mult cu mașina, deci nu suntem prea departe de Manhattan. Poate în New Jersey, în Bronx, în Queens... Sunt convinsă că cel care ne-a răpit n-a acționat la întâmplare. Și-a asumat riscuri enorme agresându-ne în plin centru al orașului. Așadar, pe *noi* ne căuta. Pe noi voia să ne prindă: membrii familiei Lorenz. Dar din ce motiv? O răscumpărare?

Mă agăț de această idee, fiindcă mă liniștește. Sean va da orice ca să ne scoată de acolo. În fine, poate pe mine nu, dar pe fiul lui sigur. Indiferent de suma cerută, va face rost de ea. Sean are propria fabrică de făcut bani: va fi de-ajuns să dea de trei ori cu pensula pe o pânză și va găsi o turmă de oi gata să-și scoată milioanele de euro din buzunare. Speculanți, traderi, multimilionari, *hedge funders*[1], oligarhi ruși, chinezi proaspăt îmbogățiți. Cu toții vor să aibă un Lorenz în colecția lor. Un Lorenz! Un Lorenz! Un Lorenz e mai bun decât aurul! Mai bun decât un avion privat sau o vilă în Bahamas.

---

[1] Oameni bogați care dețin fonduri de investiții speculative prin care se folosesc de anomaliile de pe piață pentru a înregistra un profit rapid.

— Curvișteană!

Surprinsă, scot un țipăt care îl face pe Julian să plângă.

O femeie s-a apropiat de cușcă fără ca eu să-mi dau seama.

Obeză, cocoșată, cu mers șchiopătat. Pare îmbătrânită prematur: are părul lung, aspru și grizonant, un nas exagerat de încovoiat, ochii înroșiți de furie. Încrețită de riduri, fața ei înspăimântătoare este plină de tatuaje: zigzaguri, cruci, triunghiuri, cercuri, fulgere, precum picturile faciale ale amerindienilor.

— Cine... sunteți?

— Gura, curvișteno! N-ai dreptul să vorbești!

— De ce faceți asta?

— GURA! urlă ea apucându-mă de gât.

Cu o forță de taur mă trage înainte și mă lovește de mai multe ori cu capul de barele de fier. Băiatul meu urlă. Nasul începe să-mi sângereze din nou. Încasez loviturile fără să crâcnesc, dar înțeleg că femeia nu-și dă exact seama de puterea ei fizică.

În cele din urmă, îmi dă drumul. Cu fața plină de sânge, mă prăbușesc la pământ. În timp ce Julian vine și se aruncă la gâtul meu, observ că indianca scotocește într-o cutie veche de unelte, pe jumătate ruginită.

— Vino aici! urlă ea.

Îmi șterg sângele care mi se prelinge pe ochi și îi fac semn lui Julian să se îndepărteze în fundul cuștii.

N-o supăra.

Își continuă inventarul, scoțând rând pe rând din cutie un clește de tăiat sârmă, o rindea, o crivală, un patent.

— Ia asta, strigă ea întinzându-mi un cleşte rusesc.

Întrucât rămân nemişcată, se enervează şi scoate din teaca pe care o poartă la curea un cuţit de vânătoare de treizeci de centimetri, cu lama crestată.

Mă apucă de braţ şi, cu o mişcare rapidă, îmi taie cureaua ceasului. Apoi, îmi flutură cadranul pe sub nas şi îmi arată secundarul.

— Ascultă-mă bine, curviştino. Ai exact *un minut* la dispoziţie ca să-mi aduci un deget de-al lu' fiu-tu. Dacă refuzi, intru în cuşcă, îi tai gâtul şi după aia te omor şi pe tine.

Sunt terorizată. Creierul meu nici măcar nu poate concepe ceea ce îmi cere.

— Doar nu...

— Fă-o! urlă ea aruncându-mi cleştele în faţă.

O să-mi pierd cunoştinţa.

— MAI AI PATRUZECI DE SECUNDE! NU MĂ CREZI? UITĂ-TE BINE!

Intră în cuşcă şi îl înhaţă pe Julian care plânge cu sughiţuri îngrozit. Îl aduce în faţă, ţinând cuţitul cu lama crestată la gâtul fiului meu.

— DOUĂZECI DE SECUNDE!

Mă doare stomacul. Gem:

— Nu voi putea niciodată să fac aşa ceva.

— GRĂBEŞTE-TE!

Înţeleg că o să-şi pună ameninţările în aplicare şi că nu am de ales.

Iau cleştele şi înaintez spre ea şi spre Julian, care începe să urle.

— Nu, mami! Nu, mami! Nu asta! NU ASTA!

Mergând spre fiul meu cu o armă în mână, înțeleg două lucruri.

Infernul este aici.

Infernul durează mult timp.

3.

Iar infernul este mai cumplit decât cel mai cumplit coșmar al tău.

După ce m-a făcut să comit fapta odioasă, monstrul mi-a luat fiul. Ca să-mi potolească furia nebună, indianca m-a lovit în burtă, în gât, în piept până m-a lăsat lată. Când mi-am recăpătat cunoștința, eram așezată pe un scaun metalic și ea îmi înfășura bustul cu sârmă ghimpată, legându-mă foarte strâns.

Au trecut mai multe ore, dar n-aș ști să spun câte. Ciulesc urechile, însă nu-l mai aud pe Julian. Cea mai ușoară respirație mă face să sufăr. Țepii ascuțiți ai sârmei ghimpate îmi sfâșie pielea.

Leșin, mă trezesc, am pierdut noțiunea timpului. Sunt plină de sânge. Zac în rahatul meu, în urina mea, în lacrimile mele, în frica mea.

— Privește, curvișt ino!

Ies din letargie tresărind.

Indianca apare în lumină. Îl duce pe Julian cu o singură mână. În cealaltă ține cuțitul de vânătoare. Nici măcar

n-am timp să țip. Lama se ridică, lucește cu o sclipire vie, apoi se abate asupra fiului meu. O dată, de două ori, de zece ori. Sângele țâșnește. Plâng în hohote. Urlu. Colții de fier îmi străpung carnea, tot corpul. Îmi pierd răsuflarea. Mă sufoc. Vreau să mor.

— CURVIȘTINO!

11

Cursum Perficio

Eul nu este stăpân în propria lui casă.
Sigmund FREUD

1.

Întors în casa de pe strada Cherche-Midi, Gaspard dădu nas în nas cu Sean Lorenz.

Portretul mare al pictorului – poza alb-negru făcută de Jane Bown, un fotograf englez – își impunea prezența severă, încremenea salonul într-o liniște minerală și-ți dădea impresia că nu te scapă din ochi.

Gaspard alese să-l ignore şi se duse în bucătărie ca să pună în priză cafetiera pe care o cumpărase după ce ieșise din magazinul de telefonie mobilă. Pentru a se înviora, își prepară o cafea *ristretto* în stil italian pe care o bău dintr-o înghițitură, apoi una *lungo* care să-i prelungească plăcerea.

Cu ceașca în mână, se întoarse în salon și se lovi din nou de imaginea pictorului. Când o văzuse prima dată, avusese impresia că parcă Sean îi zicea *Hai sictir!* Acum, avea mai

mult sentimentul că, din cauza ochilor lui strălucitori și pătrunzători, îi cerea, de fapt, altceva: *Ajută-mă.*

Rezistă câteva clipe apelului, apoi izbucni:

— Cum vrei să te ajut? Fiul tău e mort, știi foarte bine.

Își dădea seama că era stupid să vorbească cu o fotografie, dar nevoia de a se justifica îl chinuia. Ca și nevoia de a-și aduna gândurile și de a face bilanțul.

— OK, nu i s-a găsit corpul, reluă el, dar asta nu înseamnă că este în viață. Trebuie să recunoști că povestea ta cu experiența de moarte iminentă nu ține.

Chipul sever continua să-l fixeze în tăcere. Din nou Gaspard îi inventă un răspuns:

Dacă murea copilul tău, crezi că...

— N-am copil, obiectă el.

Ajută-mă.

— Mă calci pe nervi.

Ca un ecou, o frază din convorbirile lui Lorenz cu Jacques Chancel îi reveni în minte. La sfârșitul interviului, jurnalistul îl întrebase pe pictor care este scopul ultim al oricărui artist. *Să devină nemuritor*, răspunsese Sean fără să ezite. Ceea ce putea trece drept o butadă de megaloman căpătase un cu totul alt sens atunci când Lorenz își explică afirmația: „Să fii nemuritor îți dă oportunitatea de a veghea cât mai mult timp posibil asupra ființelor care îți sunt dragi".

Tot uitându-se la portret, Gaspard fu cuprins de un soi de amețeală și avu o halucinație: chipul pictorului se suprapuse pentru scurt timp peste trăsăturile propriului său tată și își reiteră rugămintea: *Ajută-mă.* Dramaturgul clipi

pentru a-și alunga imaginea din minte. Vedenia se estompă, apoi dispăru.

Eliberat de dominația celor doi bărbați, se întoarse la parter, se dezbrăcă, își desfăcu pansamentele și intră la duș. Rareori făcea baie în plină după-amiază, dar din cauza evenimentelor agitate din noaptea trecută nu reușise să doarmă. Deși îl cuprinsese o oboseală cumplită de cum se întorsese acasă, apa rece îl mai trezi puțin. În timp ce își usca grijuliu mela, imaginea pe care o văzu în oglinda plină de pete negre il indispuse: prea bărbos, prea pletos, prea păros, prea gras.

Scotocind prin sertarele din baie, Gaspard găsi un pămătuf de bărbierit, un brici și spumă de ras veche. În ciuda mâinilor bandajate, începu să-și taie cu foarfeca barba stufoasă, apoi se bărbieri și își tăie părul. Această toaletare îi dădu impresia că respiră mai bine. Îi tăie totodată orice chef de a-și lua din nou pe el cămașa în carouri și pantalonii din velur.

Îmbrăcat cu o pereche de boxeri și cu un maieu de corp, intră în dressingul de lângă cea mai mare cameră a casei. Precum Steve Jobs sau Mark Zuckerberg, Sean Lorenz era un adept al așa-zisei *capsule wardrobe* – garderoba invariabilă. În cazul de față, o duzină de costume marca Smalto în diverse nuanțe, de la negru la gri-deschis, și cămăși albe din poplin cu guler englezesc și butoni sidefați. În ciuda faptului că era mai corpolent, constituția lui Gaspard nu era foarte diferită de cea a pictorului. Își puse pe el o cămașă și un costum și se simți imediat uimitor de bine, ca și cum tocmai dăduse jos mai multe kilograme.

Într-unul dintre sertare, alături de curele din piele încolăcite, găsi mai multe flacoane cu apă de toaletă. Cinci cutii de carton ușor îngălbenit din *Pour un Homme* de la Caron, dintre care unele erau încă nedesfăcute. Își aminti o anecdotă pe care i-o povestise Pauline pentru a ilustra caracterul obsesional al lui Lorenz. Acest parfum era primul cadou pe care Pénélope i-l făcuse viitorului ei soț la începutul relației lor. Sean nu încetase niciodată să-l poarte, dar, convins că apa de toaletă își schimbase între timp formula, urmărea pe eBay ediția din 1992 și cumpăra sistematic toate flacoanele care apăreau.

Gaspard deschise una dintre cutii și se dădu cu parfum. Mireasma cu note de lavandă și vanilie avea ceva natural și atemporal care nu-i displăcu. În momentul în care părăsi dressingul, își zări imaginea reflectată în oglinda cu picior și avu impresia că se uită la un alt om. O versiune a lui Lorenz mai împlinită și mai liniștită. Pentru a îmbunătăți acest efect își puse ochelarii în sertarul cu parfumuri. Cât se poate de firesc, nu se putu abține să nu se gândească la unul dintre filmele sale preferate – *Vertigo* – și la căutarea nebunească a personajului Scottie, interpretat de James Stewart. Un bărbat care încearcă s-o transforme pe noua lui logodnică pentru a o face să semene cu marea lui iubire pierdută. A încerca să iei locul morților se poate dovedi foarte periculos, ne avertiza Hitchcock prin deznodământul filmului. Dar, în clipa aceea, lui Gaspard nu-i păsa de așa ceva. Își netezi cutele hainei și ieși din încăpere ridicând din umeri.

2.

Încă din prima zi, ceva îl mirase pe Gaspard: de ce Bernard Benedick, moștenitor și executor testamentar al lui Sean, se hotărâse să închirieze casa, lăsând în ea atâtea lucruri personale ale pictorului? Întrebarea îi revenea acum în minte în timp ce se plimba prin fosta cameră a lui Lorenz și a lui Pénélope. Acest lucru îi dădea o senzație ambivalentă. Una agreabilă, aceea de a fi într-un loc familiar, și alta mai tulburătoare, de a se afla fără voia lui în pielea unui voyeur. Gaspard hotărî să nu-și bată capul cu astfel de probleme și își asumă – pentru o cauză bună, se justifică el – statutul de profanator de intimitate. Așa că scotoci de-a fir a păr prin încăpere, deschizând toate dulapurile, trăgând sertarele, cercetând pereții, verificând chiar stinghiile parchetului, în pofida unei oarecare stângăcii din cauza rănilor de la mână. Dar nu descoperi prea multe. Sub biroul din lemn de palisandru găsi totuși o cutie de depozitare pe rotile plină de hârtii și de plicuri.

Examină cu atenție conținutul, descoperind articole printate de pe site-urile presei *mainstream* care făceau referire, mai mult sau mai puțin, la moartea lui Julian. Aceleași articole din *New York Times*, din *Daily News*, din *Post* sau din *Village Voice* pe care Gaspard le citise deja cu o zi înainte pe computerul lui Madeline. Nimic nou în sine, în afară de confirmarea faptului că, înainte de a muri, Lorenz reluase cercetările privind moartea fiului său. Mai surprinzător, cutia din lemn conținea și corespondența pe care pictorul

continuase s-o primească și după moartea lui. Tradiționalele facturi de electricitate și de la Orange, munți de reclame publicitare, scrisori de la Trezorerie care te urmăreau *ad vitam aeternam*...

Lângă camera părinților se afla cea a lui Julian. Stând în pragul ușii, Gaspard ezită un moment înainte de a intra.

Ajută-mă.

Încercă să nu se lase copleșit de emoții și intră în încăpere. Era o cameră drăguță și luminoasă, situată în dreptul grădinii, pătrată, cu parchet șlefuit și mobilier vopsit în culori pastel. Într-o liniște de catedrală, razele soarelui pătrundeau prin ferestre, revărsându-se asupra unui pat de copil acoperit cu o cuvertură bej, făcând să lucească suprafața ceruită a unei biblioteci în care tronau niște cărți ilustrate și niște mașinuțe de colecție. Un veritabil tablou de Norman Rockwell.

Fără a spera să găsească ceva în această încăpere, Gaspard rămase mult timp în picioare, nemișcat, ca și când s-ar fi aflat într-un loc secret. Locul n-avea nimic morbid. Dimpotrivă, camera părea să aștepte întoarcerea puștiului. În curând, copilul avea să vină de la școală, să deschidă dulapurile pentru a-și scoate jocurile Lego, tăblița magică, figurinele cu dinozauri... Această senzație persistă în mintea lui până când zări, pus pe pernă, un cățeluș de pluș plin de sânge.

Gaspard încremeni. Era jucăria pe care o avea cu el Julian în momentul în care fusese răpit? Dacă da, atunci cum ajunsese acolo din moment ce constituia o probă în instanță?

Apucă animalul de pluș cu mâinile lui rănite. Cățelușul avea o figură nostimă și blajină totodată, ceea ce făcea ca

dună de sânge uscat de pe bot să fie atât de frapantă. Gaspard apropie jucăria de fața lui și își dădu seama dintr-odată că nu era sânge, ci fără îndoială ciocolată. Înțelese atunci confuzia: mecheria clasică a părinților, de a avea o jucărie de rezervă. Pe botul câinelui, nici urmă de mirosul înțepător al frigului. Nu era decât urma, blândă și caldă, a copilăriei și, poate, de aceea Lorenz îl păstrase cu sfințenie: avea acel miros de biscuiți scoși din cuptor care te făcea să te gândești la cărți de povești, la spice de grâu uscate, la coaja brună și țepoasă a castanelor, la niște frunze de platan purtate de adierea unui vânt călduț. Instantanee care îi oferiseră lui Gaspard o certitudine absolută: în fața lui se deschidea un drum, iar el avea să-l parcurgă până la capăt, oricare ar fi fost consecințele.

3.

„Nouă luni de iarnă, trei luni de infern." Vechiul dicton castilian era cel mai adesea neadevărat: probabil că, *în realitate*, la Madrid nu ploua decât zece zile pe an. Ghinion, 22 decembrie 2016 era una dintre acele zile și, ajungând în capitala spaniolă, Madeline dăduse peste o vreme și mai rea decât la Paris.

După un zbor îngrozitor – pe Charles-de-Gaulle, tocmai când era pe punctul de a decola, avionul ei fusese oprit din cauza unui pasager care se simțea rău și care trebuise să fie debarcat –, Madeline aterizase la Madrid-Barajas cu aproape două ore întârziere, după care avusese parte de plăcerile

inerente acestui tip de călătorie. Genul de complicații care îl scoteau din minți pe Gaspard: aeroport aglomerat, turiști nervoși, așteptare interminabilă, senzația umilitoare de a fi redus la o turmă. După ce a scăpat de aglomerația neîncăpătoare din autobuz la coborârea din avion, a luat un taxi paradit care mirosea a fum de țigară și a transpirație. O rablă cu geamuri aburite de aerul viciat în care îndurase aproape o oră ambuteiajele ultimei săptămâni de shopping dinaintea Crăciunului, dar și litania nesfârșită a cântecelor de varieteu iberic care se auzeau de la Chérie FM, postul local. Top 50, versiunea Movida[1]: *Mecano, Los Elegantes, Alaska y Dinarama...*

M-am molipsit de la Coutances! se întristă ea ajungând pe Calle Fuencarral, în centrul cartierului Chueca, bastionul comunității gay din Madrid. Simți pericolul. Dar cu niciun chip nu trebuia să cedeze în fața acestei viziuni pesimiste asupra lumii. Dacă începea să vadă viața din perspectiva pesimistă a lui Gaspard Coutances, nu-i mai rămânea decât să-și pună pistolul la tâmplă.

Se forță așadar să adopte o atitudine pozitivă. Taximetristul era execrabil, dar îi lăsă totuși un bacșiș. La hotel, nimeni n-o ajută să-și ducă bagajul, dar își zise că nu avea nevoie. Camera ei, rezervată în ultimul moment, era apăsătoare, cu vedere spre un șantier și o macara lăsată să ruginească, dar ea îi găsi totuși un oarecare farmec. În plus,

[1] Mișcare culturală spaniolă de la începutul anilor 1980, după căderea dictaturii generalului Franco.

după intervenție, avea să se odihnească și să aibă tot timpul să caute un loc mai pitoresc.

Să facă față. Să nu dea greș. Să uite viața haotică pe care o trăise până în prezent, să uite nebunia lui Sean Lorenz, drama fiului său, să nu se arunce cu capul înainte precum Coutances. Să se concentreze pe edificarea viitorului pe care și-l alesese.

4.

Era ora patru după-amiaza. Gaspard mânca în picioare, în bucătărie. O cutie de sardine și pâine feliată – o gustare luată pe fugă. Apoi bău puțină apă Perrier cu aromă de lămâie.

Mai târziu, după cum căpătase de-acum obișnuința, puse la pick-up unul dintre vechile discuri de jazz din colecția lui Sean Lorenz. Apoi luă în salon cutia care conținea corespondența pictorului și începu să studieze acele arhive ciudate.

După mai bine de o oră de căutat, așezat turcește pe parchet, găsi un număr încă nedesfăcut al revistei *Art in America*. Gaspard rupse folia de plastic. Publicația data din ianuarie 2015. După cum dovedea cartea de vizită prinsă cu o agrafă de copertă, însuși directorul redacției i-o trimisese lui Sean, însoțită de câteva cuvinte de mulțumiri și de condoleanțe.

În interior, vreo zece pagini despre inaugurarea expoziției *Sean Lorenz. A life in painting*, care se ținuse la MoMA pe

3 decembrie 2014, cu câteva zile înaintea răpirii lui Julian. Răsfoind revista, Gaspard înțelese că această recepție era mai mult un eveniment monden decât o celebrare a artei. Sponsorizată de o marcă de lux, petrecerea atrăsese o mulțime de invitați prestigioși. În fotografiile din revistă, Gaspard îl recunoscu pe Michael Bloomberg, fostul primar al orașului, dar și pe Andrew Cuomo, guvernatorul statului New York. În alte poze, îi zăreai pe Charles Saatchi și pe Larry Gagosian. Într-o rochie foarte decoltată, Pénélope Lorenz, aflată încă la apogeul frumuseții sale, discuta aprins cu Sarah Jessica Parker și cu Julian Schnabel. În legendele fotografiilor erau menționate totodată o mulțime de manechine și de tinere *socialites* de care Gaspard nu auzise niciodată.

În poze, Sean Lorenz dădea impresia că este absent și oarecum stânjenit. Gaspard bănuia că era așa din cauza frivolității și a fastului petrecerii. Ascetismul și puritatea ultimelor sale picturi erau total opuse acestui gen de recepții la care nu veneai decât pentru a fi văzut. Pe chipul său se citea angoasa, ca și cum era conștient că apogeul carierei lui era totodată, în mod inevitabil, începutul decăderii. Ca și cum zărea deja, în spatele Capitoliului, umbra Stâncii Tarpeiene. Ca și cum moartea lui Julian era deja înscrisă în dulcea decadență a acelei seri.

Dar Sean zâmbea totuși într-o fotografie. O poză cu un polițist în ținuta regulamentară a NYPD: uniformă albastru-închis și caschetă în opt colțuri. O casetă preciza că ofițerul, un oarecare Adriano Sotomayor, era un prieten din copilărie al lui Sean Lorenz și că cei doi bărbați nu se mai

văzuseră de douăzeci și doi de ani. Privind cu atenție fotografia, Gaspard îl recunoscu pe băiatul latino cam arogant care se dădea mare în pozele din tinerețe pe care le văzuse în monografie. Se ridică și se îndreptă spre bibliotecă pentru a verifica informația. Nu era nicio îndoială: Sotomayor era într-adevăr al treilea membru al *Artificierilor*. Cel care își semna graffiturile cu pseudonimul *NightShift*. Odată cu trecerea anilor, fața i se rotunjise și aroganța de altădată lăsase mai mult loc bonomiei, dar trăsăturile lui tot mai păreau „tăiate cu cuțitul", ceea ce îl făcea să semene cu actorul Benicio del Toro.

Gaspard închise revista. Când se ridică pentru a-și face o nouă cafea, nevoia de alcool care-l cruțase mai bine de douăzeci și patru de ore îl cuprinse fulgerător. Din experiență, știa că trebuia să acționeze cu repeziciune dacă voia să aibă o șansă de a-și stăpâni demonii. Ceea ce se și străduí să facă, golind în chiuvetă cele trei sticle de vin și puținul whisky pe care îl mai avea în casă. În timpul unui moment de amețeală, avu mai multe spasme scurte. Fruntea i se umplu de sudoare, apoi simți că valul de angoasă se retrăgea și că reușise să stingă incendiul înainte de a se propaga. Drept recompensă, fură o țigară deja rulată din pachetul cu tutun galben-auriu pe care Madeline îl uitase pe masa din bucătărie. O otravă în schimbul alteia, faimosul „coeficient de adversitate al lucrurilor", cum îl numea Sartre, atât de pregnant încât omului i-ar trebui „ani buni de răbdare pentru a obține cel mai infim rezultat". Avem victoriile pe care le putem obține.

Cu țigara în gură, Gaspard întoarse pe fața B discul de 33 de turații – un vechi Joe Mooney excelent –, apoi se puse din

nou pe treabă, recitind unele articole pe noul său smartphone, după care se ocupă de restul scrisorilor nedeschise încă.

Ajungând la facturi, întârzie asupra extrasului detaliat al convorbirilor telefonice. Lorenz vorbea puțin la telefon, dar aceste documente erau adevărate desfășurătoare care îți permiteau să-i reconstitui programul din zilele de dinaintea morții. Unele numere erau franțuzești, altele, americane. Gaspard începu să-i apeleze pe toți corespondenții, în ordine cronologică. Nimeri rând pe rând la secretariatul secției de cardiologie a spitalului Bichat, la cabinetul doctorului Fitoussi, un cardiolog din arondismentul 7, apoi la o farmacie de pe bulevardul Raspail. Dintre numerele de dincolo de Atlantic, unul îi reținu în mod deosebit atenția, căci Lorenz sunase de două ori fără succes. Insistase în ziua următoare și, de data asta, reușise să vorbească. Gaspard dădu peste robotul telefonic al unui oarecare Cliff Eastman, al cărui mesaj impersonal era transmis de o voce răgușită, dar veselă, de mare fumător sau mare băutor de whisky (sau cel mai probabil amândouă, căci viciile se încurajează reciproc).

Lăsă un mesaj cerând să fie sunat, apoi continuă să studieze arhivele lui Sean, consultând biblioteca, frunzărind toate lucrările, decupând unele articole sau unele fotografii din monografie pentru a le lipi pe un caiet mare cu spirale pe care își propusese să-și scrie piesa de teatru. Între o carte frumoasă a lui Salgado și *Maus* de Spiegelman găsi o hartă veche a New Yorkului – astfel percepu mai bine distanțele și deplasările pictorului, plasând X-uri de culori diferite pentru a marca locurile care aveau legătură cu ancheta: locul în

care fusese răpit Julian, locul în care fusese sechestrat împreună cu mama lui, podul de pe care se presupune că Beatriz Muñoz îl aruncase în fluviu, stația de metrou în care aceasta își pusese capăt zilelor...

Cuprins de elan, Gaspard nici nu simți cum trecuse timpul. Când ridică ochii din documente, era deja noapte. Joe Mooney se oprise de mult din cântat. Se uită la ceas și își aminti că avea o întâlnire.

12
Black Hole

Suntem liberi numai când suntem singuri.
Arthur SCHOPENHAUER

1.

Agenția lui Karen Lieberman își avea sediul pe strada Coutellerie, în arondismentul 1, nu foarte departe de primăria orașului și de Centrul Pompidou.

Gaspard nu mai venise aici decât o singură dată, în urmă cu doisprezece ani, la începuturile colaborării lui cu Karen. În restul timpului, ea era cea care se deplasa. Și Gaspard regreta că nu-i ceruse acest lucru și de data asta: traseul parcurs de pe strada Cherche-Midi îl cufundase din nou în atmosfera agresivă și sinistră a Parisului cenușiu. Avea nervii întinși la maximum, avea impresia că se afla pe un teren ostil, iar senzația de sevraj nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Locul era așa cum și-l amintea: o poartă de intrare cam paradită – acoperită cu o mulțime de plăci de profesii

liberale –, care permitea accesul într-o curte interioară mică și fără personalitate în care se ridica un al doilea imobil, mai puțin somptuos decât cel care dădea spre stradă. De mărimea unui sicriu, ascensorul era de o lentoare dezolantă. Mai mult de-atât, îți lăsa impresia că urma să-și dea sufletul în orice moment. După o clipă de ezitare, Gaspard hotărî să urce cele șase etaje pe scări.

Ajunse gâfâind în fața intrării, sună și așteptă să i se deschidă ușa, apoi pătrunse într-un spațiu de birouri mansardate. Constată cu satisfacție că holul – unde erau dispuse câteva scaune pentru a servi ca sală de așteptare – era gol. Cum Karen avea contracte cu vreo douăzeci de scriitori, dramaturgi și scenariști, Gaspard se temuse să nu dea nas în nas cu vreunul dintre pseudocolegii săi și să trebuiască să suporte cinci minute de vorbărie goală și de politeturi. „Singurătatea are două avantaje: mai întâi, acela de a fi singur cu tine însuți, apoi acela de a nu fi cu ceilalți". Schopenhauer spusese odată o chestie de genul ăsta, gândi el îndreptându-se spre biroul asistentului lui Karen.

Era un tânăr care credea că avea stil – barbă de hipster, tatuaje aparent rebele, tunsoare *undercut*, pantofi Chukka și cămașă de blugi cambrată –, când, de fapt, nu era decât clona tuturor amicilor lui care încercaseră să recreeze atmosfera din cartierele Williamsburg și Kreuzberg în apropiere de canalul Saint-Martin.[1] Lucru și mai grav, tipul îl măsură

[1] Williamsburg (New York) și Kreuzberg (Berlin) – considerate unele dintre cele mai reprezentative cartiere din lume ale stilului *underground*.

din cap până-n picioare, după care, cu un aer neîncrezător, îi ceru să se prezinte. Era chiar culmea, în condițiile în care numai Gaspard singur asigura trei sferturi din cifra de afaceri a agenției.

— Sunt ăla care îți plătește salariul, tâmpitule! se enervă el îndreptându-se cu forța spre biroul lui Karen, sub privirea uluită a asistentului.

— Gaspard? îl întâmpină agentul său.

Alertată de urlete, ea se ridicase de la birou pentru a-i ieși înainte. Cu un corp de liană și păr blond tuns scurt, Karen Lieberman se apropia de patruzeci și cinci de primăveri, dar se îmbrăca la fel ca atunci când era elevă la liceul Janson-de-Sailly: blugi Levi's 501, cămașă albă, pulover anchior și mocasini de culoare roșie, precum vinul Saint-Émilion. Era impresarul lui Gaspard, dar îi era și avocată, contabilă, asistentă, atașat de presă, consilier fiscal și agent imobiliar. În schimbul a 20% din ce câștiga el, Karen era interfața lui cu exteriorul. Scutul care îi permitea să trăiască după bunul său plac și să-i trimită la dracu' pe toți. Ceea ce nu se jena să facă.

— Ce mai face cel mai sălbatic dintre autorii mei?

El o opri sec:

— Eu nu sunt autorul *tău*. Tu ești angajata mea, ceea ce nu-i deloc același lucru.

— Gaspard Coutances în toată splendoarea lui! ripostă ea. Bădăran, morocănos, suspicios...

Karen îl invită să ia loc.

— N-aveam întâlnire la restaurant?

— Aveam nevoie să-mi printezi mai întâi niște documente importante, explică el scoțându-și smartphone-ul din buzunar. Niște articole pe care le-am găsit pe internet.

— Trimite-i-le lui Florent, el...

— Ți-am zis că e ceva important! Vreau s-o faci *tu*, nu gigoloul tău.

— Cum vrei. Ah, am vorbit la telefon cu Bernard Benedick. M-a asigurat că totul e în regulă. Se pare că tipa a plecat. Vei putea profita de asta. Singur.

El clătină din cap.

— Ca și cum eu nu știam! Oricum, n-o să rămân acolo.

— Bineînțeles, ar fi prea simplu, oftă Karen. Te servesc cu un whisky?

— Nu, mersi. Am hotărât s-o las mai moale cu băutura.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Totul e bine, Gaspard?

El anunță pe un ton răspicat.

— N-o să mai scriu nicio piesă anul ăsta.

Uitându-se la Karen, aproape că putea să citească în ochii ei avalanșa de consecințe pe care urma să le aibă decizia lui – rezilierea contractelor, renunțarea la săli, anularea călătoriilor... Totuși, agentului său îi trebui mai puțin de două secunde ca să reacționeze:

— Chiar? De ce? întrebă ea pe un ton neutru.

El ridică din umeri și clătină din cap.

— O piesă de Coutances în plus sau în minus nu cred că va schimba prea mult istoria teatrului...

Cum Karen nu spuse nimic, simți nevoia să se explice.

— Să fim cinstiți, am întors problema pe toate părțile. În ultimii ani, mă cam repet, nu?

De data asta, ea reacționă:

— Pe tema „lumea e nasoală, oamenii sunt idioți", poate. Dar poți încerca să scrii despre altceva.

Gaspard se strâmbă.

— Nu prea văd despre ce.

Se ridică pentru a lua o țigară din pachetul de pe birou și ieși s-o fumeze pe balcon.

— Ești îndrăgostit, nu-i așa? zise Karen alăturându-i-se.

— Nu. Ce tot îndrugi?

— Mă temeam că o să ți se întâmple într-o bună zi, se lamentă ea.

Gaspard se apără:

— Fiindcă nu mai vreau să scriu, ai ajuns la concluzia că sunt îndrăgostit? E un raționament cam bizar.

— Ți-ai cumpărat un telefon mobil. *Tu!* Nu mai bei, te-ai bărbierit, nu mai porți ochelari, te-ai îmbrăcat la costum și miroși a lavandă! Așa că, da, chiar cred că ești îndrăgostit.

Cu un aer absent, Gaspard trase din țigară. Zgomotul orașului vibra în noaptea blândă și jilavă. Sprijinit de balustradă, el fixa cu privirea turnul Saint-Jacques, solitar și incomplet, care strălucea la doi pași de Sena.

— De ce m-ai lăsat în groapa asta? întrebă el deodată.

— Ce groapă?

— Cea în care vegetez de atâția ani.

Ea își aprinse, la rându-i, o țigară.

– Mie mi se pare că tu te-ai băgat singur în ea, Gaspard. Ba chiar ți-ai organizat cu meticulozitate viața ca să fii sigur că n-o să mai ieși din ea.

— Știu foarte bine, dar suntem prieteni, tu...

— Ești dramaturg, Gaspard, singurii tăi prieteni sunt personajele pieselor tale.

El continuă:

— Ai fi putut încerca să faci ceva...

Ea reflectă un moment, apoi zise:

— Vrei adevărul? Te-am lăsat în această groapă pentru că era locul în care puteai să scrii cele mai bune piese. În singurătate, în insatisfacție, în tristețe.

— Nu văd legătura.

— Dimpotrivă, vezi foarte bine legătura. Ai încredere în experiența mea: este plăcut să fii fericit, dar fericirea nu este prea bună pentru creație. Câți artiști fericiți cunoști tu?

Acum, că se pornise, Karen își dezvolta raționamentul cu pasiune, rezemată de pervazul ferestrei:

— Imediat ce unul dintre autorii mei îmi spune că este fericit, încep să-mi fac griji. Amintește-ți ce repeta tot timpul Truffaut: „Arta este mai importantă decât viața". Și avea dreptate, fiindcă, până acum, tu nu iubeai mai nimic în viață, Gaspard. Nu iubești oamenii, nu iubești umanitatea, nu iubești copiii, nu...

În timp ce el ridica mâna ca s-o întrerupă, îi sună telefonul. Privi numărul afișat pe ecran: era un apel din Statele Unite.

— Scuză-mă o clipă!

2.

Madrid. Ora cinci după-amiaza și era aproape noapte.

Înainte de a părăsi hotelul, Madeline ceru cu împrumut o umbrelă, dar nu obținu decât un refuz politicos din partea tipului de la recepție. *Nervermind.* Ieși în ploaie hotărând să ignore vremea urâtă așa cum avea să ignore toate obstacolele. La doi pași găsi o farmacie în care intră cu o rețetă: antibiotice pentru a evita posibile infecții în timpul operației și un nou dozaj de hormoni pentru a stimula eliberarea de ovocite. Un tratament care permitea reducerea cu douăzeci și patru de ore a termenului obișnuit între injectarea de hormoni și prelevarea de ovocite. Ghinion: trebui să meargă la alte trei farmacii pentru a obține ceea ce căuta. La ora șase după-amiaza, Madeline încercă s-o facă pe turista și să hoinărească între Chueca și Malasaña. Teoretic, era un cartier creativ și plin de viață. La sfârșitul verii, îi făcuse plăcere să se plimbe pe străzile lui colorate, să intre în magazinele de haine vechi și în cafenelele cu ambianță festivă. Astăzi era altă poveste. Înecat sub apele potopului, Madridul părea să-și trăiască ultimele ore înainte de apocalipsă. Încă de la începutul după-amiezii, o combinație infernală de ploaie diluviană și rafale de vânt mătura fiecare colț al orașului, semănând dezordine, provocând inundații și ambuteiaje.

Fiindcă îi era foame, își puse în cap să se întoarcă în micuțul restaurant la care mâncase în timpul precedentului sejur, dar nu mai găsi drumul. Norii coborâseră atât de jos, încât amenințau să se zdrelească de cupolele cu tambur

care dominau orașul regal. Din cauza întunericului și a ploii, străzile și bulevardele semănau toate unele cu altele, iar harta pe care o luase de la recepția hotelului era pe cale să se descompună în mâinile ei din cauza ploii. Calle de Fortaleza, calle de Mejia Lequerica, calle Argensola – numele și sonoritățile se amestecau, vederea i se încețoșa. Complet dezorientată, eșuă în cele din urmă într-un local demodat. Tartarul de doradă pe care îl comandă era înecat în maioneză, iar tarta cu mere nu era decât pe jumătate decongelată.

Precedând un bubuit lung de tunet, un fulger puternic despică cerul albastru ca cerneala, fixând pentru o clipă negativul imaginii sale reflectate în geamul biciuit de ploaie. Văzându-și chipul, Madeline fu cuprinsă de o melancolie neașteptată. Singurătatea și descumpănirea îi apărură în toată cruzimea lor. Se gândi din nou la Coutances. La energia și la umorul său, la vivacitatea lui intelectuală. Mizantropul era un Ianus ciudat. Un personaj inclasabil, afectuos, contradictoriu. Prizonier al unei anumite mentalități, el reușea, în pofida pesimismului său, să o liniștească, să-i dea încredere. În acel moment, ar fi avut nevoie de susținerea lui, de căldura și chiar de reaua lui credință. În doi, măcar ar fi putut să se plângă de viața lor insuportabilă.

Madeline își înghiți antibioticele cu o cafea decofeinizată oribilă, apoi se întoarse la hotel. Injecție cu hormoni, baie fierbinte, o sticlă de jumătate de vin Rioja găsită în minibar, care îi alungă aproape instantaneu migrena.

Nu era nici măcar ora zece seara când se ghemui în pat, sub cearșafuri și pături.

A doua zi urma să fie una importantă în viața ei. Poate începutul unei noi existențe. Ca să adoarmă cu un gând pozitiv, încercă să-și imagineze cu cine putea să semene copilul pe care și-l dorea. Dar nicio imagine nu i se formă în minte ca și cum acest proiect nu era tangibil, condamnat să rămână la stadiul de himeră. În timp ce încerca să se opună valului de descurajare și să adoarmă, o imagine clară și puternică îi trecu prin minte. Chipul frumos al lui Julian Lorenz: ochi veseli, nas cârn, bucle blonde, zâmbet irezistibil de băiețel.

Afară, potopul continua.

3.

Gaspard recunoscu imediat vocea aspră de la celălalt capăt al firului: Cliff Eastman, bărbatul pe care Sean îl sunase de două ori cu câteva zile înainte de a muri.

— Bună ziua, domnule Eastman, vă mulțumesc din suflet că m-ați sunat.

Din câteva fraze, Gaspard află că interlocutorul său era un fost bibliotecar care, în mod normal, ducea o viață liniștită de pensionar în Miami cel aglomerat. Dar, cu trei zile înainte de Crăciun, se trezise blocat acasă la nora lui, în statul Washington.

— Optzeci de centimetri de zăpadă! exclamă el. Circulație paralizată, drumuri blocate, până și rețeaua wifi a căzut. În concluzie, mă plictisesc de moarte.

- Citiți o carte bună, se hazardă să-i propună Gaspard pentru a întreține conversația.

- N-am nimic la îndemână și noră-mea citește numai tâmpenii: sex, sex și iar sex! Dar n-am înțeles foarte bine cine sunteți. Un tip de la casa de pensii din Key Biscayne, nu?

— Nu chiar, răspunse dramaturgul. Îl cunoașteți cumva pe un oarecare Sean Lorenz?

— N-am auzit niciodată de el, cine este? se interesă nedumerit acesta.

Bătrânul își puncta fiecare frază cu un plescăit sonor din limbă.

— Un pictor celebru. A încercat să vorbească la telefon cu dumneavoastră, acum aproape un an.

— Se poate, dar nu mai am o memorie așa de bună, la vârsta mea. Ce voia de la mine acest Picasso?

— Tocmai asta aș vrea și eu să aflu.

Noi zgomote de plescăit.

— Poate că nu cu mine încerca să vorbească.

— Nu înțeleg.

— Când am preluat acest număr de telefon, am primit câteva luni apeluri de la persoane care doreau să ia legătura cu precedentul titular.

Gaspard fu străbătut de un fior. Poate că dăduse peste ceva.

— Chiar? Cum îl chema?

I se păru că-l aude pe Eastman scărpinându-se în cap la celălalt capăt al firului.

— Nu prea mai știu, a fost demult. Tipul avea același nume ca un sportiv, cred.

— Un sportiv, asta este destul de vag.

Firul memoriei bătrânului era întins. Nu trebuia nici să-l rupă, nici să-l slăbească.

— Faceți un efort, vă rog.

— Îmi stă pe limbă. Un atlet, cred. Da, un săritor care a participat la jocurile olimpice.

Gaspard scormoni cu greu în propriile amintiri. Sportul nu era tocmai punctul lui forte. Ultima dată când se uitase la jocurile olimpice, probabil că Mitterrand și Reagan încă erau la putere, Platini încă înscria pentru Juventus și *Frankie Goes to Hollywood* urca pe primul loc în Top 50. Zise câteva nume la întâmplare.

— Serghei Bubka, Thierry Vigneron...

— Nu, nu săritori cu prăjina. Un săritor în *înălțime*.

— Dick Fosbury?

Bătrânul intrase în joc:

— Nu, un latino, un cubanez.

O străfulgerare.

— Javier Sotomayor!

— Da, ăsta e: Sotomayor.

Adriano Sotomayor. Cu câteva zile înainte de a muri, convins fiind că fiul său era încă în viață, Sean îi ceruse ajutorul vechiului său prieten din grupul *Artificierilor*, devenit polițist.

Exista așadar cineva în New York care putea să-l ajute. Cineva care reluase poate ancheta privind moartea lui Julian. Cineva care avea poate informații inedite.

În timp ce Gaspard încă vorbea la telefon, Karen Lieberman îl examina prin geamul biroului ei. Când remarcă un cățeluș de pluș ciudat care îi ieșea din buzunar, înțelese că acel Gaspard Coutances pe care-l cunoscuse ea nu mai exista.

Vineri, 23 decembrie

13
Madrid

Diavolul mă urmărește zi și noapte,
fiindcă se teme să fie singur.
Francis PICABIA

1.

Madrid. Ora opt dimineața.

Madeline fu trezită de alarma telefonului. Făcu eforturi să se ridice din pat. *O noapte de rahat.* Încă una. Îi fusese imposibil să închidă ochii până la ora cinci dimineața, apoi un val uriaș de angoasă o făcuse să se scufunde în adâncuri abisale de unde îi era peste putință să iasă la suprafață.

Trase draperiile și constată cu ușurare că furtuna încetase. Ieși pe balcon ca să ia o gură de aer proaspăt. Cerul era încă înnorat, dar, la lumina zilei, cartierul Chueca își recăpătase oarecum vivacitatea. Se frecă la ochi și își înăbuși un căscat. Ar fi dat orice pentru un espresso dublu, dar puncția foliculară se făcea pe stomacul gol. La duș, se spălă îndelung cu săpunul antiseptic, încercând să se gândească la orice

altceva în afară de anestezie. Se îmbrăcă simplu – pantaloni închiși la culoare, cămașă de blugi *boyfriend*, pulover lung din lână, ghete de lac. Indicațiile erau clare: fără parfum, fără machiaj și o punctualitate imperativă la întâlnirea fixată de clinică.

În timp ce cobora scările care duceau spre holul hotelului, își puse căștile pe urechi și alese un playlist. *Melodia ungară* de Schubert, *Concertul pentru flaut și harpă* de Mozart, *Sonata pentru pian nr. 28* de Beethoven. O coloană sonoră liniștitoare și antrenantă care îi dădea impresia că zburda atunci când mergea pe jos. Clinica nu era departe de hotel și marcase traseul pe hartă: trebuia să ajungă în piața Alonzo-Martinez, să parcurgă mai bine de-un kilometru pe Calle Fernando el Santo și apoi să traverseze grădinile de pe bulevardul Castellana. Clinica de fertilitate – o clădire mică și modernă protejată de panouri de sticlă sablată – se afla pe o stradă perpendiculară.

Pe drum, Madeline îi trimisese un SMS Louisei pentru a o anunța de sosirea ei. Tânăra infirmieră îi ieși în întâmpinare în hol. Efuziuni, schimb de vești și de cuvinte încurajatoare. Louisa o prezentă anestezistului, apoi medicului care îi explică încă o dată procedura delicată a extracției ovocitelor. Se efectua cu ajutorul unei seringi foarte lungi care se introducea până în ovare pentru a recolta ovocitele din ovule.

— Dar nu doare deloc, zise el. Veți fi adormită tot timpul.

Pe jumătate liniștită, Madeline se lăsă condusă într-o încăpere în care se afla un pat pe rotile – acolo se pregăteau

pacienții înainte de operație. În timp ce infirmiera se făcea nevăzută, Madeline își puse geanta și telefonul într-un dulăpior cu cifru. Apoi se dezbrăcă și își puse ținuta regulamentară: halat, bonetă, papuci. Goală sub halatul de hârtie, se simți brusc vulnerabilă și deveni și mai îngrijorată.

De s-ar termina odată...

În sfârșit, ușa se deschise, dar chipul care apăru în prag nu era cel al infirmierei, nici al vreunui medic. Era cel al afurisitului de Gaspard Coutances!

— Ce naiba cauți aici? Cum ai reușit să intri?

El răspunse în spaniolă:

— *Porque tengo bueno cara. Y he dicho que yo era su marido*[1].

— Credeam că nu știi să minți...

— Am învățat multe de la tine.

— Dispari imediat! zise ea așezându-se pe pat. Sau o să te dau chiar eu afară!

— Calmează-te. Am noutăți să-ți spun, de aceea m-am urcat azi-dimineață în primul avion.

— Noutăți despre ce?

— Știi foarte bine.

— Cară-te!

Ca și cum nu auzise nimic, el se așeză pe scaunul de lângă ea, debarasă o măsuță pe roți de sticlele de apă și o folosi pe post de birou pentru a-și pune lucrurile.

— Îți amintești de Stockhausen? începu el.

---

[1] „Pentru că sunt simpatic. Și pentru că am zis că sunt soțul tău."

— Nu. Șterge-o! Nu vreau să vorbesc cu tine. În plus, miroși a parfum. Și unde-ți sunt ochelarii?

— Mi se rupe de ei. Stockhausen este numele pretinsului cardiolog american al lui Sean. Cel menționat în agenda pe care ți-a dat-o Benedick.

Madeline avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti.

— Medicul la care Sean avea programare în ziua morții lui?

— Da, confirmă Gaspard. Ei bine, tipul ăsta nu există. Sau mai degrabă, nu există niciun cardiolog în New York cu numele de Stockhausen.

Pentru a-și întări spusele, scoase din rucsacul lui un teanc de foi printate, rezultatul căutărilor pe site-ul Paginilor Aurii, varianta americană.

— Am lărgit căutările la tot statul: nimic. De altfel, din punct de vedere medical, chestia asta nu ține, fiindcă Lorenz era tratat la spitalul Bichat de una dintre cele mai bune echipe de cardiologi din Europa. Ce interes ar fi avut să consulte un medic newyorkez?

— Și ce interes ai tu să vii până aici ca să mă hărțuiești?

El ridică mâna, făcându-i semn să se liniștească.

— Ascultă-mă, te rog, Madeline.

— Ce, suntem prieteni la cataramă acum?

— Am scotocit prin toată casa, de la un capăt la altul. În biroul lui Sean am găsit zeci de articole pe care le printase. Majoritatea erau extrase de presă referitoare la ancheta despre moartea fiului său, dar printre articole se afla și ăsta.

Îi întinse mai multe foi prinse cu agrafe. Era un lung dosar pe care *New York Times Magazine* îl consacrase unor cazuri clasate – așa-numitele *cold cases* – celebre: moartea lui Natalie Wood, cei cinci din Central Park, cazul Chandra Levy, cazul celor sechestrați din Cleveland etc. Madeline dădu la pagina marcată cu un Post-it și descoperi... chiar o fotografie de-a ei. Se frecă la ochi. Aproape că uitase de acest articol consacrat cazului Alice Dixon. Puștoaica pe care o găsise în niște împrejurări incredibile la trei ani după dispariție. Ancheta ei cea mai dificilă, cea mai dureroasă, cea care fusese cât pe ce s-o dea gata, dar și cea care avusese epilogul cel mai satisfăcător. Unul dintre momentele fericite ale vieții ei. Care părea îngrozitor de departe astăzi.

— Lorenz avea articolul ăsta la el acasă?

— După cum vezi. Ba chiar subliniase unele pasaje.

Ea citi în tăcere rândurile subliniate cu un marker:

[...] nimeni nu mai credea că Madeline Greene, o polițistă perseverentă a Brigăzii Criminalistice din Manchester [...] nu renunță niciodată [...] ale cărei eforturi vor sfârși prin a plăti [...] tânăra englezoaică lucrează astăzi între Upper East Side și Harlem, în birourile NYPD Cold Case Squad, situate în apropiere de spitalul Mount Sinai.

Prezența acestui articol în casa lui Lorenz o uimea pe Madeline, dar i-l dădu înapoi lui Gaspard fără niciun cuvânt.

— Asta-i tot, n-ai nimic de spus?

— La ce te așteptai?

— Dar e evident: Lorenz nu se afla la New York pentru cardiolog. Era în Manhattan ca să te vadă PE TINE!

Ea se enervă.

— Doar fiindcă avea acasă un articol vechi despre mine? Bați câmpii, Coutances. Ascultă, ajunge, aș vrea să mă concentrez acum pe viața mea privată.

Dar Gaspard nu voia să renunțe. Desfăcu pe masă harta Manhattanului pe care o adnotase cu o zi înainte și făcu un X pe ea cu stiloul său.

— Sean Lorenz a murit aici, în plină stradă, la intersecția dintre Madison Avenue și 103rd Street.

— Ei și?

— Unde erau birourile în care lucrai pe atunci?

Ea se uită țintă la hartă fără să răspundă.

— Aici! punctă el. La o aruncătură de băț, câteva case mai departe! Nu poate fi o întâmplare.

Cu ochii mijiți și privirea concentrată asupra hărții, Madeline rămase tăcută. Coutances dădu pe față ultima lui carte în timp ce un infirmier intra în încăpere.

— Domnișoară Greene?

— Uite ultima factură telefonică a lui Sean, zise Gaspard fără să pară a-i remarca prezența, fluturând două foi capsate. Găsești aici desfășurătorul apelurilor lui Lorenz. Vrei să știi ultimul număr pe care l-a apelat înainte de a părăsi Franța?

— Domnișoară Greene, putem să mergem, insistă infirmierul ridicând laturile patului cu rotile.

Madeline încuviință, prefăcându-se că-l ignoră pe Coutances.

— Este 212-452-0660. Nu-ți spune nimic acest număr, Madeline? O să-ți împrospătez memoria, strigă el în timp ce infirmierul împingea patul afară din cameră. Este numărul de la NYPD Cold Case Squad. Acolo lucrai pe atunci.

Tânăra părăsise deja încăperea, dar Gaspard continuă:

— Fie că vrei, fie că nu, cu o oră înainte de a muri, Sean se afla la New York pentru a-ți dezvălui ceva. Ție. ȚIE!

2.

Acul pătrunse în vena lui Madeline, eliberând lichidul anestezic. Întinsă pe masa de operație, tânăra avu o clipă impresia că este cuprinsă de un fior rece. Apoi acea senzație neplăcută dispăru. Pleoapele i se îngreunară, vocea medicului deveni confuză. Inspiră profund și acceptă să adoarmă. Chiar înainte de a se cufunda în somn, i se păru că vede figura unui bărbat. Gravă, cu obrajii trași, cu ochii obosiți. Fața lui Sean Lorenz. Privirea lui neliniștită părea s-o implore. „Ajută-mă."

3.

Ora 11.00. Barul cu *tapas*[1] abia se deschisese. Gaspard se instală la tejghea, își puse rucsacul pe un taburet lângă el și comandă un *cappuccino*. Primul lucru: să ia două

[1] Mici gustări cu specific spaniol.

comprimate de Prontalgine pentru a calma durerile de mâini care îl chinuiau. Al doilea lucru: să-i trimită un SMS lui Madeline pentru a-i cere să vină acolo după ce avea să iasă din operație.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule.

— Mulțumesc.

Patronul barului era un *bear* ras în cap și cu barbă stufoasă. Pe burdihanul lui de băutor de bere era mulat un tricou multicolor care reproducea afișul filmului *Leagă-mă strâns!*, o producție mai veche a lui Almodovar, cu Antonio Banderas și Victoria Abril. O nebunie întreagă.

— Puteți să mă ajutați, vă rog?

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ursul.

Un pic jenat, Gaspard își scoase telefonul și îi mărturisi că nu era familiarizat cu noile tehnologii.

— Nu reușesc să mă conectez la internet de când sunt în Spania.

Ursul își scărpină părul stufos de sub tricou și îi dădu un răspuns care conținea cuvintele „contract", „operator", „abonament", „roaming".

Gaspard dădu din cap fără să înțeleagă nimic, dar *mister bear* era simpatic. Îi sesiză tulburarea și îi propuse să-i facă chiar el conexiunea la rețeaua wifi a localului. Ușurat, Gaspard îi întinse telefonul pe care și-l recuperă în mai puțin de un minut.

Își etală apoi pe bar caietul și documentația, după care se apucă să recitească toate notițele pe care le făcuse de dimineață, în avion. Potrivit casetei articolului *Art in*

Imerica, Adriano Sotomayor era angajat la Secția 25, din nordul Harlemului. Gaspard căută numărul de telefon pe Google. Aruncă o privire la ceasul de mână: era ora cinci dimineața în New York. Cam devreme pentru a suna. Pe de altă parte, o secție de poliție era deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Își încercă norocul, suportă interminabilul bla-bla-bla specific majorității centralelor telefonice, apoi dădu peste o operatoare care încercă să-l expedieze, cerându-i să sune în timpul orelor de program cu publicul. Gaspard insistă însă atât de mult, încât ea îi făcu totuși legătura la un alt număr.

— Aș vrea să știu dacă ofițerul Sotomayor mai lucrează aici, își întrebă el interlocutorul.

Un nou refuz enunțat pe un ton de profesor care își mustruluiește elevul:

— Nu e genul de informație pe care s-o dăm la telefon.

Gaspard inventă o poveste, explicând că trăia în Europa, că era în trecere prin New York pentru numai câteva zile și că voia să știe dacă putea să-l salute pe ofițerul Sotomayor cu care fusese coleg de școală și...

— Aici e o secție de poliție, domnule, nu asociația foștilor elevi de la Bradley School.

— Înțeleg, dar...

Gaspard trase o înjurătură constatând că tocmai i se închisese telefonul în nas, dar sună din nou imediat. Aceeași centrală, aceeași operatoare, aceeași pălăvrăgeală pentru a o convinge să-i facă legătura cu superiorul ei. De data asta, tipul aproape că-l insultă de la început, dar Gaspard nu-i făcu

jocul. Întrucât își lăsase numele și adresa, fu amenințat că aveau să existe urmări dacă ținea în continuare linia ocupată, dar, în cele din urmă, ajuns la capătul răbdării, pentru a scăpa de el, tipul îi spuse că într-adevăr ofițerul Sotomayor lucra la Secția 25 și că era de serviciu în acea săptămână.

Gaspard închise telefonul cu zâmbetul pe buze. Pentru a sărbători această mică victorie, își mai comandă un cappuccino.

4.

Când Madeline deschise ochii, trecuse o jumătate de oră. Totuși, avea impresia că dormise un secol.

— Gata, s-a terminat, anunță o voce.

Își reveni încetul cu încetul. În jurul ei, culorile începeau să se deslușească, formele căpătau contururi, iar chipurile deveneau mai clare.

— Totul e foarte bine, o asigură Louisa.

Medicul plecase deja, dar infirmiera îi zâmbea binevoitoare.

— Am putut să prelevăm vreo optsprezece ovocite, o informă ea ștergându-i fruntea.

— Și acum ce mai urmează? întrebă Madeline încercând să se ridice.

— Rămâneți culcată, îi ceru Louisa.

Împreună cu un coleg, aceasta împinse patul pe rotile, ca să iasă din blocul operator și să-și conducă pacienta în camera de odihnă.

Etapa următoare o cunoașteți: vom selecta ovocitele și le vom insemina pe cele mai mature. Iar peste trei zile o să vă transferăm în corp doi preembrioni. Deocamdată veți rămâne aici, la noi, culcată, până la prânz.

- Și după aceea?

- Așteptând realizarea transferului, o să stați liniștită la hotel și-o să citiți o carte bună sau o să vă uitați la ultimul sezon din *Game of Thrones*. Dar nu vă atingeți de pungile de chipsuri din minibar, ne-am înțeles?

— Ce vreți să spuneți?

— O luați mai încet cu mâncarea: fără sare, fără grăsimi. Altfel spus, uitați de toate lucrurile apetisante. Dar mai ales o-dih-ni-ți-vă!

Madeline oftă ca o adolescentă. Louisa o conduse în camera în care își lăsase lucrurile cu puțin timp în urmă.

— Mă doare rău, se plânse ea arătând spre pântec.

Compătimitoare, Louisa făcu o grimasă.

— Știu, drăguțo, este normal, dar Tramadolul își va face efectul dintr-un moment în altul.

— Pot să mă îmbrac?

— Bineînțeles. Vă mai amintiți codul de la dulăpior?

Infirmiera îi aduse hainele, geanta și telefonul pe care le puse pe un scaun, lângă pat. În timp ce Madeline își dădea jos boneta și cămașa de spital, Louisa îi recomandă din nou să se odihnească.

— O să vă aduc gustarea imediat; până atunci, dormiți!

Când tânăra spaniolă se întoarse, după o jumătate de oră, ținând în mâini o tavă cu mâncare, pacienta ei dispăruse.

5.

— Într-adevăr, nu te oprești niciodată, Coutances! Ești ca iepurașul Duracell: bați ca surdul în toba ta fără să-ți dai seama că le faci viața celorlalți un iad!

Madeline tocmai ajunsese, lividă la față, în barul cu tapas de pe strada Ayala.

— A decurs bine operația? o întrebă Gaspard, încercând să fie politicos.

— Cum vrei să fi decurs bine?! Ai venit după mine până la Madrid ca să-mi tulburi intimitatea, să mă hărțuiești, să mă...

Nu era decât la începutul discursului acid pe care avea de gând să i-l țină, când simți că-i șiroiește sudoarea pe frunte și că picioarele i se înmoaie. Trebuia neapărat să mănânce ceva, altfel avea să leșine.

Nici măcar n-avu puterea să se așeze pe taburet. Comandă un ceai și se duse să se refugieze în fundul barului, pe unul dintre fotoliile de lângă ferestrele care dădeau spre stradă.

Gaspard i se alătură aducând cu el o cutie din lemn lăcuit. Un bento[1] cu specific iberic: *tortilla española*, pulpe marinate, *pata negra*, *croquetas*, *calamares*, anșoa cu oțet...

— Nu pari a fi foarte în formă, dacă-mi pot permite să-ți spun. Așa că mănâncă ceva.

— N-am nevoie de haleala ta!

El suportă cu stoicism refuzul brutal și se așeză în fața ei.

---

[1] Caserolă compartimentată pentru diferite feluri de mâncare.

— În orice caz, sunt mulțumit să văd că ți-ai schimbat părerea despre Lorenz.

— Nu mi-am schimbat părerea despre nimic, răspunse ea sec. Nu există niciun element cu adevărat nou în tot ceea ce mi-ai spus.

— Glumești?

Ea reluă fiecare punct.

— Lorenz făcuse cercetări despre mine, ei și? Fără îndoială, dorea să-l ajut să-și găsească fiul, ei și? Poate chiar venise până la New York ca să mă vadă, ei și?

— „Ei și?" repetă Gaspard uluit.

— Vreau să spun: ce schimbă asta în mod fundamental? Lorenz era bolnav, copleșit de durere, drogat cu dopamină. Era gata să se agațe de orice și făcuse o obsesie din povestea asta fără cap și fără coadă cu experiența morții iminente. În sfârșit, Coutances, o știi foarte bine!

— Nu, încetează cu asta! M-am săturat să-l facem pe Lorenz să treacă drept ceea ce nu era. Nu era un drogat, nu era un iluminat, era un bărbat inteligent care își iubea fiul și care...

Ea îl privi cu dispreț.

— Bietul meu prieten, nu vezi că devii Lorenz? Te îmbraci ca el, te parfumezi ca el, vorbești ca el.

— Nimeni nu mi s-a adresat niciodată cu *bietul meu prieten.*

— Trebuie să crezi că există un început în toate. În orice caz, recunoaște că te lași cuprins de nebunia lui.

Coutances negă:

— Vreau doar să reiau ancheta lui și să-i găsesc fiul.

Madeline aproape că-i sări la gât:

— Dar fiul lui e MORT, fir-ar să fie! Asasinat sub ochii mamei lui! Pénélope ți-a jurat că așa a fost.

— Da, admise el. Mi-a povestit adevărul *ei*.

— Adevărul *ei*, adevărul, care-i diferența?

Gaspard deschise iarăși rucsacul pentru a-și scoate caietul, notițele, „arhivele".

— În numărul din aprilie 2015, revista *Vanity Fair* a publicat un articol detaliat despre ancheta care s-a făcut după răpirea lui Julian.

El îi întinse lui Madeline fotocopia articolului: materialul era axat pe similitudinile dintre răpirea fiului lui Sean și cea a fiului lui Charles Lindbergh în 1934.

— M-am săturat de toate articolele astea, Coutances.

— Totuși, dacă faci efortul să citești articolul, vei vedea că, la sfârșit, autoarea dă o listă cu obiectele pe care anchetatorii le-au găsit în ascunzătoarea lui Beatriz Muñoz.

În silă, Madeline aruncă o privire la pasajul subliniat: o cutie cu unelte, două cuțite de vânătoare, o rolă de bandă adezivă, sârmă ghimpată, un cap de păpușă marca Harzell [...].

— Ce te deranjează? Jucăria băiatului?

— Tocmai, nu este jucăria lui Julian. Pénélope mi-a vorbit doar despre un câine de pluș asemănător cu ăsta.

Pe neașteptate, el scoase din rucsac jucăria de pluș cu cicatrice de ciocolată.

Madeline se ghemui în fotoliu.

— Poate că puștiul avea două jucării cu el.

— În general, părinții nu le permit copiilor să care două jucării după ei când merg la plimbare.

— Poate, dar ce schimbă asta?

— Am făcut niște cercetări, zise el scoțând din documentația lui un extras dintr-un catalog de jucării pe care îl printase color.

— Pentru unul care nici măcar n-avea habar de existența internetului, se poate spune că ai făcut progrese, nu glumă...

— Păpușile marca Harzell au o particularitate: unele sunt foarte mari și seamănă mult cu niște copii adevărați.

Madeline privi fotografiile din catalog și le găsi destul de înspăimântătoare: păpușile din cauciuc frapau, într-adevăr, prin mărimea lor și prin precizia trăsăturilor feței. Erau foarte diferite de păpușile din celuloid din copilăria ei.

— De ce îmi arăți asta? Ce nenorocită de ipoteză mai ai?

— Nu pe Julian l-a înjunghiat Beatriz Muñoz. Ci pe o simplă păpușă îmbrăcată cu hainele băiețelului.

6.

Madeline îl privi consternată.

— Bați câmpii, Coutances.

Calm și sigur pe el, Gaspard argumentă:

— Muñoz n-a avut niciodată intenția să-l ucidă pe Julian. Cuplul Lorenz era ținta ei. Ura ei de femeie îndrăgostită și trădată era îndreptată împotriva lui Sean și a lui Pénélope, nu împotriva unui copil nevinovat. A desfigurat-o

pe Pénélope ca s-o facă să plătească pentru frumusețea ei insolentă. L-a răpit pe Julian ca să-l terorizeze pe Sean, l-a mutilat ca să-i frângă inima lui Pénélope, dar sunt aproape sigur că nu l-a ucis.

— Deci, după tine, s-a mulțumit cu această teribilă înscenare: să înjunghie o păpușă în fața mamei lui?

— Da, arma ei era cruzimea mintală.

— E absurd. Pénélope ar fi putut face diferența între fiul ei și un manechin.

— Nu neapărat. Amintește-ți de tratamentul violent la care a fost supusă. Mai multe serii de lovituri de o brutalitate extremă. Era desfigurată la față, avea coastele rupte, nasul spart, pieptul perforat... Sânge și lacrimi în ochi. Cum să mai fii lucid după toate astea? Cum să mai percepi clar când ești legată de ore întregi și când sârma ghimpată îți sfâșie pielea? Ce grad de discernământ mai ai când zaci în propria urină și în propriul rahat și când te golești de sânge? Și, lucrul cel mai rău dintre toate, când ai fost obligată să-i tai degetul copilului tău?

Mai mult de formă, Madeline acceptă obiecția.

— Să admitem pentru zece secunde că Pénélope n-a avut mintea limpede și că a putut să-și imagineze ceea ce o înspăimânta cel mai mult și să creadă în această macabră înscenare. De ce copilul nu mai era în ascunzătoarea chilienei când poliția a dat asaltul? Și mai ales de ce s-a găsit jucăria de pluș pătată cu sângele băiatului pe malul estuarului Newtown Creek?

— În privința sângelui, răspunsul este ușor. Îți amintesc că i s-a tăiat un deget. Restul...

Gaspard reveni la articolul care menționa rapoartele poliției.

— Dacă e să dau crezare celor scrise, o cameră de supraveghere a surprins-o pe Muñoz la ora 15.26 în gara din Harlem de pe 125th Street, chiar înainte de a se arunca în fața trenului. Între 12.30 – ultima oară când Pénélope și-a văzut fiul în viață – și 15.26, Muñoz a putut face orice cu copilul. Să-l închidă în altă parte, să-l încredințeze cuiva. Asta trebuie să descoperim.

Madeline îl privi pe Coutances în tăcere. Dramaturgul o epuiza cu teoriile lui extravagante. Se frecă la ochi și apoi luă o furculiță și o înfipse într-o crochetă cu jambon din caserola pe care i-o aduse acesta.

Fără a se descuraja, Gaspard își continuă argumentația:

— Nu erai singurul polițist cu care Lorenz voia să se întâlnească. Recent, Sean regăsise un vechi prieten, Adriano Sotomayor.

Gaspard dădu paginile caietului său până ajunse la o fotografie a tipului latino în ținută de ofițer al NYPD, pe care o decupase din *American Art* și o lipise alături de o poză din tinerețe a celui de-al treilea membru al *Artificierilor*.

Agasată, Madeline îl luă peste picior:

— Ce crezi? Că așa se desfășoară o anchetă a poliției? Citind liniștit ziare și făcând decupaje și colaje? Parc-ar fi jurnalul unei eleve!

Departe de a se supăra, Gaspard profită de ocazie:

— Nu sunt polițist, este adevărat, și fără îndoială nu știu să anchetez. Tocmai de asta vreau să mă ajuți.

— Dar tot ce-mi spui e complet fantezist!

— Nu, Madeline, nu-i așa, și o știi prea bine. Nu mai fi de rea-credință. Poate că Lorenz era copleșit de durere, dar nu era nebun. Dacă se hotărâse să vină la New York să te vadă, înseamnă că descoperise o nouă pistă, în orice caz ceva concret.

Tăcere. Apoi un oftat.

— Cine mi te-a scos în cale, Coutances? De ce vii să mă hărțuiești aici? Nu e momentul potrivit, fir-ar să fie...

— Vino cu mine la New York. Acolo se află răspunsurile! Să-i cerem ajutorul lui Sotomayor și să reluăm ancheta la fața locului. Vreau să știu ce descoperise Sean Lorenz. Vreau să știu de ce voia să discute cu tine.

Ea bătu în retragere:

— Du-te singur, n-ai nevoie de mine.

— Acum două minute, spuneai contrariul! Ești o polițistă cu experiență, cunoști orașul, ai păstrat cu siguranță legătura cu cei de la NYPD sau FBI.

Luând o gură de ceai, Madeline își dădu seama că încă purta la încheietură brățara din plastic care se dădea pacienților spitalului. O desfăcu și o flutură în fața lui Coutances pentru a încerca să-i bage mințile în cap.

— Gaspard, vezi bine că viața mea a luat o cu totul altă întorsătură. Tocmai am ieșit dintr-o intervenție medicală, trebuie să suport alta foarte curând, mă pregătesc să-mi întemeiez o familie...

Dramaturgul își puse telefonul pe masă. Pe ecran, un e-mail de la Karen Lieberman confirmând rezervarea pentru

două persoane a unui zbor Iberia pentru acea zi. Plecare din Madrid la 12.45, sosire pe aeroportul JFK la 15.15.

— Dacă plecăm imediat, putem să-l prindem. Vei fi înapoi înainte de 26 decembrie, la timp pentru a doua ta intervenție medicală.

Madeline clătină din cap. Gaspard insistă:

— Nimic nu te împiedică să vii cu mine. Ai două zile în care să-ți omori timpul. Nici măcar la Madrid nu se fac operații în ziua de Crăciun.

— Trebuie să mă odihnesc.

— E drăcie, nu te gândești decât la tine!

A fost picătura care a umplut paharul. Madeline îi aruncă în față caserola cu mâncare. Gaspard abia avu timp să se ferească de caserola care se izbi de peretele de faianță din spatele lui.

— Pentru tine, toate astea nu-s decât un joc! explodă ea. E incitant să anchetezi. Îți face viața ta neînsemnată mai palpitantă, îți dă impresia că ești eroul unui film. Eu m-am lovit de astfel de cazuri timp de zece ani. Ba chiar asta era toată viața mea. Dar să-ți spun ceva: chestia asta te duce la pierzanie. Cu fiecare anchetă, pierzi tot mai mult din sănătatea ta, tot mai mult din bucuria de a trăi, din liniștea ta. Până în clipa în care nu-ți mai rămâne nimic. Mă auzi? Nimic! Te trezești într-o dimineață și ești distrus. Am trecut deja prin asta. Nu mai vreau s-o iau de la capăt!

Gaspard o lăsă să termine, apoi își strânse lucrurile.

— Bine, ți-am înțeles poziția. N-o să te mai deranjez.

Ursul ieși din bârlogul său bombănind. Gaspard îi întinse două bancnote pentru a-l convinge să nu-și scoată ghearele.

Apoi se îndreptă spre ușă. Madeline îl observa. Știa că n-avea decât să mai aștepte zece secunde pentru ca acest calvar să se sfârșească. Totuși, nu se putu abține să nu strige:

— Dar de ce mama dracului faci asta? Ție ți se rupe de tot, nu iubești oamenii, nu iubești viața, de ce-ți PASĂ ție de toată povestea asta?

Coutances se întoarse înapoi și puse o fotografie pe masă. O poză cu Julian pe un tobogan, făcută într-o dimineață de iarnă în Square des Missions Étrangères din Paris. Era doar un copil înfofolit într-un fular, cu ochii strălucitori și visători, cu zâmbetul pe buze. Frumușel foc, liber ca vântul.

Madeline refuză să se uite prea mult la fotografie.

— Dacă tu crezi că mă faci să mă simt vinovată cu tertipul ăsta grosolan...

Totuși, o lacrimă îi curgea pe obraz. Lipsa de somn, epuizarea, senzația că ajunsese la capătul răbdării.

Gaspard o luă cu blândețe de braț. Cuvintele lui erau atât o încurajare, cât și o rugăminte:

— Știu ce gândești. Știu că ești sigură de moartea lui Julian. Dar ajută-mă doar să mă conving și eu. Îți cer să aloci două zile din timpul tău acestei anchete. Niciun minut mai mult. Și îți jur că vei fi înapoi la Madrid pentru a doua ta intervenție chirurgicală.

Madeline își frecă fața cu palmele și privi prin geam. Vremea era mohorâtă și începuse să plouă din nou. Totul fusese din nou contaminat de tristețe: cerul, inima ei, mintea ei. În străfundul sufletului, nu voia sub nicio formă să rămână singură în timpul acestui *fucking Christmas* când

trebuia să fii în același timp vesel, îndrăgostit și să fii alături de cei din familie. Măcar Coutances era totodată răul și remediul său.

— O să te însoțesc la New York, Coutances, cedă ea în cele din urmă, dar, oricare ar fi deznodământul acestui caz, după astea două zile, nu mai vreau să te văd NICIODATĂ în viața mea.

— Ți-o promit, răspunse el, schițând un zâmbet.

14
Nueva York

Cobor din taxi și văd probabil singurul oraș
care arată mai bine decât în cărțile poștale.
Milos FORMAN

1.

Gaspard respira din nou.

Încremenit de un frig polar, New Yorkul sclipea sub un soare strălucitor. Tristețea Parisului și cenușiul Madridului păreau foarte departe. Imediat ce taxiul lor trecuse Triborough Bridge – gigantica structură din oțel care lega cartierele Queens, Bronx și Manhattan –, Gaspard avusese impresia că se afla pe un teren cunoscut. El, omul pădurilor și al munților, critic înverșunat al aglomerațiilor, se simțise totuși mereu bine aici. Junglă urbană, pădure de zgârie-nori, canioane de sticlă și oțel: metaforele astea de doi bani aveau un sâmbure de adevăr. New Yorkul era un ecosistem. Aici erau coline, lacuri, pajiști și sute de mii de copaci. Aici, pentru cel care voia să vadă, erau vulturi cu capul alb, șoimi călători, gâște de zăpadă și cerbi mari. Piscuri, haite, pârloage, stupi

de albine și ratoni. Aici, râurile înghețau iarna, iar toamna, lumina orbitoare aprindea frunzișurile. Aici aveai impresia clară că, chiar și în plină civilizație, lumea sălbatică nu era niciodată prea departe. New York...

Entuziasmul lui Gaspard contrasta cu proasta dispoziție a lui Madeline. Dormise tot timpul zborului, dar avusese un somn agitat și, de când aterizaseră, nu-i răspundea lui Gaspard decât prin vagi onomatopee. Cu fața impenetrabilă și fălcile încleștate, evitându-i privirea, se frământa și încă se întreba cum de putuse să se lase târâtă într-o asemenea călătorie.

Grație magiei fusului orar, nu era încă 16.30. Taxiul reuși să iasă din nodul rutier de la Triboro Plaza și o luă pe Lexington Avenue. După vreo cinci sute de metri, ajunseră în fața secției de poliție din East Harlem, un mic buncăr învechit, din cărămidă galbenă și murdară, construit pe 119th Street, alături de metroul aerian și de o parcare în aer liber. Întrucât Gaspard și Madeline veniseră direct de la aeroport, coborâră din *yellow cab* ducându-și fiecare geanta de voiaj.

Interiorul Secției 25 era asemenea fațadei: fără viață, sinistru și deprimant. Absența ferestrelor accentua și mai mult aerul trist al clădirii. După aventura cu telefonul din ziua trecută, Gaspard se pregătise pentru ce era mai rău: să îndure o coadă lungă de așteptare și mai multe piedici administrative până să aibă șansa de a vorbi cu Adriano Sotomayor. Totuși, cu mai puțin de două zile înainte de Crăciun, locul era pustiu, ca și cum valul de frig care lovea orașul îi descurajase pe infractori să iasă din casă.

Așezat la un birou din metal negru, un polițist în ținută regulamentară era însărcinat cu primirea vizitatorilor. Veritabil munte de grăsime sugrumat în uniformă, gardianul avea un corp moale de limax, brațe minuscule și un cap de broască râioasă: o față enormă în formă de triunghi, gură foarte mare, piele groasă și ciupită de vărsat. Poate că fusese repartizat pe acest post pentru a-i speria pe copii și pentru a-i convinge să n-o apuce pe un drum rău.

Gaspard încercă să-l abordeze:

— Bună ziua, am vrea să vorbim cu ofițerul Sotomayor.

Foarte lent, amfibianul le întinse un formular și, dintr-un orăcăit, le dădu de înțeles că avea nevoie de actele lor de identitate.

Madeline era obișnuită cu secțiile de poliție. Așa că refuză să piardă mai mult timp și îl îmbrânci pe Gaspard pentru a lua prelua controlul.

— Sunt căpitanul Greene, anunță ea întinzând pașaportul. Am lucrat la NYPD Cold Case Squad de pe 103rd Street. Am venit doar să vizitez un coleg. Nu e nevoie de atâta hârțogăraie pentru asta.

Gardianul o fixă un moment cu privirea fără să reacționeze. Tot nu deschisese gura și îți lăsa impresia că respira prin pielea moale, umedă și tremurătoare.

— O clipă, zise el în cele din urmă ridicând receptorul.

Printr-o mișcare a capului, le indică un rând de bănci din lemn instalate lângă intrare. Madeline și Gaspard se așezară, dar locul mirosea a clor și era un curent îngrozitor. Exasperată, Madeline căută refugiu lângă un automat de cafea. Vru să-și

comande o cafea, dar realiză că nu avusese timp să schimbe euro în dolari la aeroport.

Fir-ar să fie!

Plină de ciudă și extrem de nervoasă, se pregătea să dea cu pumnul în aparat. Gaspard o opri în ultimul moment.

— O iei razna! Revino-ți sau...

— Bună ziua, ce pot face pentru dumneavoastră?

2.

Se întoarseră amândoi în direcția vocii care îi interpela. În lumina ternă a secției de poliție, văzură o tânără polițistă latinoamericană în uniformă, cu fața radioasă și părul negru strâns într-un coc. Tinerețea, trăsăturile fine, machiajul discret, zâmbetul amabil o făceau să pară o încarnare a grației și antiteza perfectă a gardianului. Ca și cum, pentru a respecta o ordine a lucrurilor, perfecțiunea unora trebuia plătită prin urâțenia altora.

Madeline se prezentă și menționă posturile precedente în care lucrase.

— Dorim să vorbim cu ofițerul Sotomayor, zise ea.

Polițista dădu din cap.

— Eu sunt: numele meu e Lucia Sotomayor.

Gaspard se încruntă. Văzându-i expresia de uimire, tânăra latinoamericană păru să priceapă confuzia.

— Ah! Vorbiți fără îndoială de Adriano?

— Într-adevăr.

— Avem același nume. Nu e prima dată când se face con fuzie. Chiar și când lucra aici, oamenii credeau uneori că este fratele meu mai mare sau vărul meu.

Madeline îl țintui pe Coutances cu o privire mânioasă: *Nici măcar n-ai fost în stare să verifici chestia asta!* El ridică brațele în semn de neputință. La telefon, vorbise evident în engleză, folosind forma neutră (*officer Sotomayor*) și, într-ade văr, nimeni n-avusese de ce să-l lămurească.

— Unde lucrează Adriano în prezent? continuă el pentru a-și îndrepta gafa.

Polițista făcu rapid semnul crucii.

— Nicăieri, din păcate. Este mort.

Un nou schimb de priviri. Oftat. Neîncredere. Descumpănire.

— Și când a murit?

— Acum aproape doi ani. Îmi amintesc, pentru că era Valentine's Day.

Lucia se uită la ceasul de mână și introduse două *quarters*[1] în automat ca să-și ia un ceai.

— Vă ofer ceva?

Tânăra polițistă era așa cum și arăta: elegantă și amabilă. Madeline acceptă o cafea.

— Moartea lui Adriano a fost un adevărat șoc, reluă ea întinzând un pahar de plastic fostei sale colegei de breaslă. Toată lumea îl aprecia aici. A avut genul de parcurs exemplar apreciat de *Department*.

---

[1] Monede de 25 de cenți.

— Adică? întrebă Gaspard.

Ea suflă în ceai.

— Să zicem o traiectorie ascendentă. În copilărie, Adriano a locuit la mai multe familii. Ba chiar a cochetat la un moment dat cu delincvența, dar apoi și-a revenit și a intrat în poliție.

— A murit la datorie? întrebă Madeline.

— Nu chiar. A încasat o lovitură de cuțit chiar lângă casa lui, în timp ce voia să despartă doi tineri care se băteau în fața unui magazin de băuturi alcoolice.

— Unde locuia?

Polițista arătă cu mâna spre ușă.

— Nu prea departe de aici, pe Bilberry Street.

— Asasinul lui a fost arestat?

— Nu și asta a indignat toată secția. Să știi că ucigașul care i-a tăiat gâtul unui polițist este în libertate, chestia asta te înnebunește.

— A fost identificat cel puțin?

— Nu, din câte știu eu! Este într-adevăr o dramă care ne-a șocat pe toți. Mai ales că s-a întâmplat în cartierul nostru! Bratton[1] însuși era furios. Această violență este complet anacronică, fiindcă astăzi partea asta a Harlemului este foarte *safe*.

Lucia își bău ceaiul ca pe un shot de vodcă.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Îmi pare rău că a trebuit să vă dau o veste atât de tristă.

Ea își aruncă paharul de plastic în pubelă, apoi adăugă:

---

[1] Bill Bratton – șef al NYPD între 1994 și1996 și între 2014 și 2016. (N.a.)

— Nici măcar nu v-am întrebat de ce voiați să vorbiți cu Adriano.

— În legătură cu o anchetă mai veche, răspunse Madeline. Răpirea și uciderea băiatului unui pictor, Sean Lorenz, vă spune ceva chestia asta?

— Vag, dar cred că nu era în sectorul nostru.

Gaspard interveni și el:

— Adriano Sotomayor era un prieten al lui Lorenz. Nu v-a vorbit niciodată despre acest caz?

— Nu, dar, cum nu lucram în aceeași echipă, nu este ceva foarte ciudat.

Lucia se întoarse spre Madeline și adăugă:

— Iar de răpirile de copii, după cum știți, cel mai adesea se ocupă FBI-ul.

3.

Frigul și vântul glacial îți amorțeau membrele, îți tăiau fața, îți provocau aproape instantaneu senzația de arsură pe fiecare centimetru pătrat de piele neprotejată. Pe trotuarul din fața secției de poliție, Madeline își ridică fermoarul de la geaca parka pe care și-o cumpărase în ultimul moment dintr-un butic al aeroportului din Madrid. Se dăduse cu cremă pe mâini, cu balsam pe buze și își înfășurase fularul la gât de două ori. Prost dispusă, nu așteptă mult ca să atace fără somație:

— Ești de-a dreptul idiot, Coutances!

Cu mâinile în buzunare, Gaspard oftă.

— Iar tu ești mereu la fel de amabilă.

Ea își puse pe cap gluga cu blană pe margine.

— Tocmai am făcut șase mii de kilometri de pomană!

El încercă să nege evidența:

— Ba nu, nicidecum.

— Atunci, poate că n-am văzut același film.

El formulă o ipoteză:

— Și dacă Sotomayor a fost ucis fiindcă se interesa prea mult de răpirea lui Julian?

Ea îl privi consternată.

— Este absurd. Mă întorc la hotel.

— Deja?

— Mă epuizezi, oftă ea. M-am săturat de teoriile tale stupide! Mă duc să mă culc, dă-mi treizeci de dolari!

Ea înaintă pe trotuar pentru a încerca să cheme un taxi. Gaspard își deschise portofelul și scoase din el două bancnote, continuând să insiste:

— Nu poți încerca să faci niște săpături, poate afli ceva?

— Nu văd cum.

— Haide! Ai păstrat cu siguranță niște contacte.

Ea îl fixă cu ochii ei scânteietori în care se citea un amestec de furie și de istovire.

— Ți-am explicat deja, Coutances: am condus anchete *în Anglia*. La New York n-aveam niciun rol real pe teren. Eram un polițist de birou.

Dinții îi clănțăneau. Tremura din toate încheieturile, se legăna de pe un picior pe altul pentru a încerca să se încălzească. Frigul care îl revigora pe Gaspard părea s-o tortureze.

Un Ford Escape frână brusc în fața lor. Madeline sări în taxi fără să-i arunce nici măcar o privire lui Gaspard și se grăbi să-i dea șoferului adresa hotelului. Cu brațele încrucișate la piept, ea se ghemui pe bancheta din spate, dar, după câțiva metri, țipă la *driver*, un indian care ținea neapărat să meargă cu fereastra deschisă în pofida frigului. Hindusul nu se lăsă convins cu una, cu două și se angajă într-o dispută verbală care dură mai bine de cinci minute, după care se hotărî să ridice geamul. Madeline închise ochii. Era terminată, sleită de puteri, golită de orice energie. În plus, o durea din nou foarte tare burta. O senzație de balonare, crampe la stomac, greață și, în pofida frigului, bufeuri de căldură.

Când deschise iarăși ochii, taxiul se afla pe West Side Highway, marele bulevard care se întindea de-a lungul râului Hudson până în sudul Manhattanului. Scotoci într-unul din buzunarele gecii parka pentru a-și scoate mobilul. Căută în agenda telefonului un număr pe care nu-l mai formase de mult timp.

Dominic Wu era contactul ei la FBI din vremea când lucra la New York. Tipul era însărcinat să facă legătura între serviciul NYPD, unde lucra Madeline, și biroul federal. Concret, era „Domnul NU", cel care răspundea prin „Nu se poate" la toate cererile ei. În majoritatea cazurilor, din motive de restricție bugetară, dar și pentru a evita ca serviciul de poliție municipal să repună în discuție activitatea Biroului.

Tipul nu era dezagreabil. Alunecos, Dominic Wu era cu desăvârșire carierist, dar și capabil, uneori, de decizii neașteptate. Viața lui privată era atipică: după ce avusese doi

copii cu o avocată din City Hall, își asumase homosexualitatea. Ultima dată când Madeline îl întâlnise, era cuplat cu un jurnalist cultural de la *Village Voice*.

— Bună, Dominic, sunt Madeline Greene.

— Hello, Madeline! Ce surpriză! Te-ai întors în sânul familiei?

— Sunt doar în trecere. Tu ce faci?

— Sunt în concediu, dar îmi petrec sărbătorile la New York cu fetele mele.

Ea își masă pleoapele. Fiecare cuvânt o obosea.

— Mă cunoști, Dominic, mi-a fost întotdeauna greu să debitez platitudinile obișnuite și...

Ea îl auzi râzând la celălalt capăt.

— Termină cu politețurile. Ce pot să fac pentru tine?

— Aș avea nevoie să-mi faci un serviciu.

O tăcere prudentă, apoi:

— Nu sunt la birou, ți-am zis.

Ea continuă totuși:

— Ai putea să-mi dai niște informații despre împrejurările asasinării unui polițist de la Secția 25, Adriano Sotomayor? A fost ucis în fața casei lui din Harlem în urmă cu aproape doi ani.

— Ce te interesează mai exact?

— Tot ce poți să găsești.

Wu deveni din nou precaut:

— Nu mai lucrezi cu noi, Madeline.

— Nu-ți cer informații confidențiale.

— Dacă mă informez, se va afla și...

Tipul începea s-o calce pe nervi.

— Vorbești serios? Așa de tare te sperie chestia asta?

— În ziua de azi, cu sistemul informatic, nu...

— OK, las-o baltă și comandă-ți o pereche de coa ie pentru Crăciun. Zilele astea, probabil că au promoții la Bloomingdale's.

Închise telefonul cu brutalitate și recăzu în letargie. Zece minute mai târziu, ajungea la hotel, o clădire din cărămidă maro, tipică pentru TriBeCa. Gaspard mersese atât de departe, încât făcuse rezervări la Bridge Club, locul în care Lorenz își petrecuse ultimele zile de viață. La recepție i se spuse că hotelul este plin, dar că aveau două camere rezervate pe numele de Coutances: un apartament pe colț și o cameră mică la ultimul etaj. Ea alese apartamentul fără nicio ezitare, apoi își scoase pașaportul și completă formularul în trei minute.

Odată ajunsă în cameră, Madeline nici măcar nu admiră priveliștea, trase toate draperiile, agăță la ușă semnul cu *Do Not Disturb* și bău un cocktail de antibiotice cu Paracetamol și Lexomil.

Încovoiată de durere, stinse toate lămpile și se culcă. În privința orelor de somn, ultimele nopți fuseseră catastrofale. Ajunsese într-o stare în care fizicul ei mutilat și epuizat o împiedica să mai judece limpede. Îi era imposibil să chibzuiască, să gândească, să pună vreo idee în aplicare.

Trupul ei tocmai avusese ultimul cuvânt de spus.

15
Înapoi pe Bilberry Street

Ceilalți oameni vor avea defectele mele,
dar niciunul nu va avea calitățile mele.
Pablo PICASSO

1.

Gaspard simțea că revenea la viață.

Ca o plantă pe care ai fi udat-o după zile întregi fără apă.

Pulsul Manhattanului, ritmul său, gerul tăios și uscat, albastrul metalic al cerului, soarele de iarnă care-și arunca ultimele raze. Totul se răsfrângea în el în mod pozitiv. Nu era prima oară când observa cât de sensibil era psihicul său la mediul înconjurător. Vremea, mai ales, îl influența, îl modela, îi amplifica dispoziția. Ploaia, umiditatea și aerul încărcat puteau să-l cufunde în tristețe periculos de mult. Iar un val de căldură să-l facă KO. Această instabilitate îi complica viața, dar, cu timpul, se obișnuise să trăiască așa, cu schimbările sale bruște de stare. Azi era o zi perfectă. Una dintre acele zile care făceau cât două sau cât trei. Trebuia să profite de ea pentru a avansa în ancheta lui.

Se orientă grație hărții vechi găsite în biblioteca lui Lorenz. O luă la dreapta pe Madison Avenue, apoi ocoli un mare spațiu verde – parcul Marcus Garvey – și ajunse în Lenox Avenue care, în această parte a Harlemului, se numea Malcolm X Avenue. La colțul străzii, își cumpără un hot dog și o cafea de la un vânzător ambulant, apoi își continuă drumul spre nord.

Bilberry Street, unde fusese asasinat Adriano Sotomayor, era o străduță mărginită de case din cărămidă roșie și de castani, înghesuită între 131st Street și 132nd Street. Locul îți amintea puțin de construcțiile din vechiul Sud, cu peroane destul de înalte și o mulțime de balustrade și de verande din lemn vopsit în culori vii.

Gaspard se plimbă zece minute pe strada pustie întrebându-se cum putea să dea de fosta casă a polițistului. Citi numele de pe cutiile poștale – Faraday, Tompkins, Langlois, Fabianski, Moore... –, dar niciunul nu-i spuse nimic.

— Fii atent, Théo!

— Bine, tată.

Gaspard se întoarse spre un mic grup care tocmai își făcuse apariția pe trotuarul din față. Ca într-un film de Frank Capra, un tată și copilul său târau un brad de Crăciun destul de mare. În urma lor, mergeau o metisă frumoasă, cam arogantă, și o negresă mai în vârstă care purta un trenci transparent, cizme înalte roșii și o tocă din blană falsă de leopard.

— Bună ziua, îi salută el traversând. Caut fosta proprietate a domnului Sotomayor. Aveți idee care este?

Tatăl era politicos și amabil, foarte dispus să ajute, dar nu părea să locuiască în zonă de mult timp. El se întoarse spre cea care părea să fie soția lui.

— Îți spune ceva numele de Sotomayor, dragă?

Metisa miji ochii, dând impresia că încerca să-și amintească.

— Cred că e cea de acolo, zise ea arătând spre o căsuță cu acoperiș înclinat.

Apoi o întrebă pe femeia de lângă ea:

— Mătușă Angela?

Afro-americana îl măsură pe Gaspard cu suspiciune.

— Și de ce i-aș răspunde acestui ageamiu?

Metisa o apucă de umeri într-un gest plin de afecțiune.

— Haide, mătușă Angela, când o să termini cu răutățile astea?

— OK, OK, capitulă ea aranjându-și ochelarii de soare *over sized*. E la numărul 12, la familia Langlois.

— Langlois? Sună a nume franțuzesc, constată Gaspard.

Acum că se pornise, mătușa Angela nu era zgârcită cu explicațiile:

— După moartea polițaiului, un tip de treabă, de altfel, nu sunt prea mulți așa, credeți-mă, casa a fost moștenită de verișoara lui, Isabella. Este căsătorită cu André Langlois, un inginer parizian care lucrează în clădirea celor de la Google, din apropiere de Chelsea Market. Este destul de bine crescut pentru un francez: m-a ajutat de mai multe ori să-mi tai gardul viu și, când gătește, îmi aduce uneori o bucată de iepure cu muștar.

Gaspard mulțumi familiei și o luă în susul străzii, merse vreo cincizeci de metri, apoi sună la casa care îi fusese arătată. O mică *brownstone* a cărei ușă de intrare era împodobită cu o coroană voluminoasă din ramuri de ilex și brad.

Femeia care îi deschise – o tânără latinoamericană cu părul des și privire *caliente* – purta un șorț de bucătărie în carouri și ținea în brațe un copil. Parcă era Eva Mendez din *Neveste disperate*.

— Bună ziua, doamnă, îmi pare rău că vă deranjez. Caut fosta casă a lui Adriano Sotomayor. Mi s-a spus că asta este.

— S-ar putea, răspunse ea, un pic neîncrezătoare. Ce doriți?

Metoda Coutances: să modifice adevărul, să cocheteze cu minciuna, dar să nu se cufunde niciodată cu totul în ea.

— Mă numesc Gaspard Coutances. Scriu o biografie a pictorului Sean Lorenz. Nu-l cunoașteți, fără îndoială, dar...

— Eu să nu-l cunosc pe Sean? îl întrerupse proprietara. Dac-ați ști de câte ori a încercat să-mi pună mâna pe fund!

2.

Pe Eva Mendez o chema în realitate Isabella Rodrigues. Ospitalieră, nu-i trebui mult pentru a-l invita pe Gaspard să intre ca să se încălzească în bucătărie. Chiar insistase să-i servească un pahar de *eggnog* fără alcool. Același lichior de ouă cu care se desfătau și cei trei copii ai săi care luau o gustare târzie.

— Adriano era vărul meu primar, explică ea aducând din salon un vechi album foto cu copertă de pânză.

Dădu paginile, arătându-i poze din copilărie și prezentându-i amănunțit arborele său genealogic:

— Mama mea, Maricella, era soră cu Ernesto Sotomayor, tatăl lui Adriano. Ne-am petrecut toată copilăria la Tibberton, o localitate situată în apropiere de Gloucester din Massachusetts.

În fotografii, Gaspard distinse niște peisaje care îi aminteau de unele locuri din Bretania: o landă marină, un mic port, niște bărci rudimentare care alternau cu traulere și cu vapoare de agrement, cabane de pescari și case de armatori cu bârne din lemn.

— Adriano era un băiat bun, precizează verișoara lui. Un tip extraordinar. Și totuși nu se poate spune că viața a fost blândă cu el.

Ea îi mai arătă lui Gaspard și alte fotografii vechi. Scene din copilărie: cei doi veri strâmbându-se, stropindu-se cu apă în jurul unei piscine gonflabile, dându-se în leagăne unul lângă altul sub un cadru metalic, cei doi sculptând un dovleac pentru a face din el un Jack O'Lantern de Halloween. Dar Isabella se grăbi să risipească iluzia acestui tablou idilic.

— În ciuda veseliei aparente din aceste fotografii, Adriano n-a avut o copilărie fericită. Tatăl lui, unchiul Ernesto, era un bărbat violent și suspicios care avea obiceiul să-și verse nervii pe soția și pe fiul lui. Altfel spus, Ernesto îi bătea adeseori destul de rău.

Vocea Isabellei se frânse. Pentru a alunga amintirile urâte, își privi copiii cu afecțiune. Așezați în jurul mesei din bucătărie, doi dintre puști chicoteau, cu căștile pe urechi și cu ochii țintă la o tabletă. Cât despre cel mai mic, el era absorbit de realizarea unui puzzle din multe piese: *Las Meninas*, cel mai celebru tablou al lui Velasquez.

Prin contrast, Gaspard se gândi la propriul său tată. Atât de drăguț, atât de atent, atât de iubitor. De ce unii oameni loveau ființele pe care le aduseseră pe lume? De ce alții le iubeau atât de mult, încât mureau pentru ele?

Lăsă această întrebare în aer și își aminti ceea ce le spuse se despre Sotomayor tânăra polițistă de la Secția 25 în urmă cu jumătate de oră.

— Mi s-a spus că Adriano a fost dat în plasament la o familie...

— Da, mulțumită învățătoarei noastre, domnișoara Boninsegna. Ea a adus la cunoștința serviciilor sociale din comitat violențele lui Ernesto.

— Mamei lui Adriano nu-i păsa?

— Mătușa Bianca? Plecase de acasă cu câțiva ani mai înainte.

— Ce vârstă avea verișorul dumneavoastră când a ajuns la New York?

— Aș zice că avea vreo opt ani. S-a perindat pe la două sau trei familii la început, apoi s-a stabilit aici, la domnul și doamna Wallis, o familie de asistenți maternali cu adevărat formidabili care îl tratau ca pe propriul lor copil.

Ea închise albumul foto, apoi adăugă gânditoare:

— Cu timpul, Adriano și tatăl său s-au regăsit totuși în cele din urmă...

— Chiar?

— La sfârșitul vieții, unchiul Ernesto suferea de cancer la gât. Fiul său l-a primit la el și l-a îngrijit cât de mult a putut. Generozitatea asta îl caracteriza pe vărul meu.

Gaspard reorientă discuția:

— Și cu Sean Lorenz cum a fost?

3.

Ochii Isabellei începură să strălucească.

— L-am cunoscut pe Sean la optsprezece ani! Imediat ce am devenit majoră, am venit să-mi petrec toate verile la New York. Mai stăteam uneori pe la câte-o prietenă, dar în majoritatea timpului eram găzduită de familia Wallis.

Ea se lăsă cuprinsă de amintirile *vremurilor fericite de altădată*.

— Sean locuia mai sus, în Polo Grounds Towers, își aminti ea, dar el și Adriano umblau mereu împreună, în ciuda diferenței de patru ani dintre ei. Eu, evident, mă țineam după ei și încercam să iau parte la escapadele lor. Sean era cam îndrăgostit de mine și eu n-aveam nimic împotrivă. Se poate spune chiar că am avut o relație fără obligații.

Luă o gură de lichior de ouă și stătu câteva secunde ca să-și adune amintirile.

— Erau alte vremuri. Un alt New York. În anii aceia, cartierul era cu adevărat periculos. Violența era la orice pas, iar crackul[1] distrugea totul în jur.

Își dădu brusc seama că cei trei copii ai săi nu erau de parte și coborî tonul:

— Făceam tot felul de prostii, evident: fumam jointuri până nu mai puteam, șuteam mașini, făceam tag-uri pe ziduri. Dar mergeam și la muzeu! Îmi amintesc că Sean ne târa pe toți la MoMA la fiecare nouă expoziție. El m-a făcut să i descopăr pe Matisse, Pollok, Cézanne, Toulouse-Lautrec, Kiefer... El era deja cuprins de o frenezie: să deseneze și să picteze tot timpul și pe toate suporturile.

Isabella făcu o pauză de câteva secunde, apoi nu putu să reziste tentației:

— O să vă arăt ceva, anunță ea misterios.

Dispăru un minut, apoi se întoarse cu o mapă mare pe care o puse pe masă. Deschizând-o cu precauție, scoase din ea un desen în cărbune, realizat pe ambalajul de carton al unei cutii de *corn flakes*. Un portret al ei semnat *Sean, 1988*. Un chip de femeie tânără foarte stilizat: privire jucăușă, plete rebele, umeri goi. Gaspard se gândi la unele dintre portretele lui Françoise Gilot realizate de Picasso. Era același talent, același geniu. Din câteva trăsături de condei, Sean surprinsese totul: impetuozitatea tinereții, grația Isabellei, dar mai ales o oarecare gravitate care o anunța pe femeia care avea să devină mai târziu.

---

[1] Cocaină cristalizată.

— Țin la el ca la ochii din cap, mărturisi ea aranjând desenul în mapa lui de carton. Evident, acum doi ani, când a fost retrospectiva picturii lui Sean la MoMA, mi s-a părut ceva extraordinar și mi-a redeșteptat multe amintiri...

Exact în punctul acela voia să ajungă Gaspard:

— Ați cunoscut-o pe Beatriz Muñoz?

O umbră de neliniște alungă toată lumina de pe chipul Isabellei. Ea răspunse căutându-și cuvintele:

— Da, am cunoscut-o. În pofida a tot ceea ce a făcut, Beatriz nu era... o persoană rea. Cel puțin, nu în perioada în care am cunoscut-o eu. Ca și Adriano și ca mulți tineri din cartier, Beatriz era o victimă. O puștoaică încercată greu de viață. O ființă foarte tristă și foarte tulburată care nu prea se iubea pe sine.

Isabella rămase la metafora artistică:

— Se spune uneori că un tablou nu există decât prin ochii celui care îl privește. Cam așa ceva era și cu Beatriz. Ea nu se iubea decât atunci când Sean o privea. Este ușor să vorbesc astăzi, dar, privind în urmă, regret că n-am ajutat-o când a ieșit din închisoare. Poate că așa s-ar fi evitat crima de care s-a făcut vinovată după aceea. Bineînțeles, n-am spus-o chiar așa pe șleau în fața lui Sean, dar...

Lui Gaspard nu-i veni să-și creadă urechilor.

— L-ați revăzut pe Sean după moartea fiului său?

Isabella aruncă o bombă:

— A sunat la ușa mea în decembrie, anul trecut. Exact acum un an. Îmi amintesc data pentru că am aflat mai târziu că era cu o zi înainte de a muri.

— Și în ce stare era? întrebă Coutances.

Isabella oftă.

— De data asta, pot să vă spun că nu se mai gândea să-mi pună mâna pe fund!

4.

— Sean părea obosit, avea părul murdar și fața palidă, acoperită de barbă. Îi dădeai cu ușurință mai mult cu zece ani decât vârsta lui. Nu mai vorbisem cu el de cel puțin douăzeci de ani, dar mai văzusem poze de-ale lui pe internet. Cel din fața mea nu mai era același om. Mai ales ochii te speriau. Parcă nu dormise de zece zile sau parcă tocmai își făcuse un *shot* de heroină.

Gaspard și Isabella se mutaseră pe veranda luminată de trei felinare de alamă. Cu două minute mai înainte, Isabella luase un vechi pachet de țigări, pe care îl ascundea în bucătărie, în spatele unor cratițe din cupru și a unei strecurători emailate. Ieșise să-și aprindă o țigară în frigul năprasnic, sperând probabil că rotocoalele de fum aveau să-i învăluie amintirile, făcându-le mai puțin dureroase.

— Nu drogul îl adusese pe Sean în acea stare, ci suferința bineînțeles. Cea mai cumplită suferință. Cea care te macină și te ucide fiindcă ți-a fost smulsă carne din carnea ta.

Ea trase cu poftă din țigară.

— Când l-am revăzut pe Sean, lucrările la casă încă nu începuseră. Împreună cu André, soțul meu, tocmai intraserăm

în posesia ei și hotărâserăm să o golim în ultimele weekenduri ale anului.

— Erați singurii moștenitori ai lui Adriano?

Isabella încuviință din cap.

— Părinții vărului meu erau amândoi decedați și n-avea nici frați, nici surori. Dar, cum succesiunea durase ceva timp, în casă încă erau toate lucrurile lui atunci când am recuperat-o. Și tocmai asta îl interesa pe Sean.

Gaspard începea să se entuziasmeze tot mai mult. Era sigur că avea să descopere ceva crucial.

— Sean n-a stat prea mult la discuții, mărturisi Isabella. Mi-a arătat niște fotografii ale micuțului Julian, explicându-mi că el nu credea în teoria oficială referitoare la moartea fiului său.

— V-a zis de ce?

— Mi-a spus doar că Adriano reluase ancheta în mod confidențial.

Noaptea se lăsase dintr-odată. În unele grădini, ghirlande de beculețe luminau brazii, tufișurile, palisadele.

— Concret, ce căuta Sean când a venit la dumneavoastră?

— Voia să arunce o privire prin lucrurile lui Adriano. Să vadă dacă acesta nu lăsase, înainte de a muri, vreun indiciu cu privire la investigațiile lui.

— L-ați crezut?

Ea răspunse cu o voce plină de tristețe:

— Nu chiar. V-am zis: părea atât de buimac, atât de smintit, încât aveai impresia că delira sau că vorbea singur. Drept să spun, chiar mă speria puțin.

— Totuși, l-ați lăsat să intre, ghici el.

— Da, dar, în timp ce scotocea prin casă, i-am luat pe copii și-am dat o raită prin East River Plaza[1]. L-am lăsat pe soțul meu să stea cu ochii pe el.

— Știți dacă Sean a găsit ceva?

Ea zâmbi dezamăgită.

— În tot cazul, a făcut o dezordine îngrozitoare! A tras toate sertarele, a deschis toate dulapurile, a scotocit peste tot. Din câte mi-a spus André, ar fi plecat pretinzând că a găsit ceea ce căuta.

Gaspard simți cum îi crește adrenalina.

— Și ce era?

— Niște documente, cred.

— Ce documente?

— Habar n-am. André mi-a zis de un dosar cartonat pe care Sean l-ar fi pus într-o geantă de umăr din piele.

El insistă:

— Nu știți ce conținea?

— Nu și nu-mi pasă. Orice ar fi, asta nu mai aduce morții înapoi, nu-i așa?

Gaspard ignoră întrebarea.

— Ați păstrat lucrurile vărului dumneavoastră?

Isabella scutură din cap.

— Am aruncat totul de mult timp. Sincer vorbind, în afară de mașină și de un frigider american foarte frumos, Adriano nu avea mare lucru.

---

[1] Mare centru comercial din Harlem. (N.a.)

Decepționat, Gaspard înțelese că se ambalase prea repede și că nu avea să mai afle ceva de la verișoara lui Sotomayor.

— Puteți să vă mai întrebați soțul pentru mine? Aș vrea să știu dacă-și mai amintește și altceva.

Strângându-și geaca parka de pe ea, Isabella încuviință. Gaspard îi notă numărul lui de telefon pe pachetul de țigări.

— Este foarte important, zise el răspicat.

— La ce servește să mai răscoliți toată povestea? Copilul este mort, nu-i așa?

— *Sans doute*, răspunse el în franceză, după care îi mulțumi pentru ajutor.

Strivindu-și chiștocul într-un ghiveci de flori din lut, Isabella privi cum se îndepărtează acel vizitator ciudat. Spusese *sans doute*. Isabella avea noțiuni solide de franceză, dar nu înțelesese niciodată cu adevărat logica acestei expresii. De câte ori o auzea, se întreba de ce *sans doute* însemna *peut-être*, și nu *sans aucun doute*[1].

Ar fi trebuit să-l întrebe pe soțul ei.

[1] „Probabil", respectiv „fără nicio îndoială".

Pénélope

„După Picasso nu mai există decât Dumnezeu."

Am râs adeseori de această afirmație făcută de Dora Maar, dar astăzi cuvintele fostei muze a geniului catalan îmi apar în toată tragedia lor. Pentru că este exact ceea ce simt și eu. După Sean Lorenz nu mai există decât Dumnezeu. Și, cum eu nu cred în Dumnezeu, *după Sean Lorenz nu mai există nimic.*

Tot fugind de fantoma ta, aproape că uitasem cât de sensibilă eram la pictura ta, Sean. Dar de când acest Gaspard Coutances mi-a arătat ultimul tău tablou, ea mă bântuie fără încetare. Oare moartea este într-adevăr așa? Albă, blândă, liniștitoare, luminoasă? Oare pe acest tărâm, unde frica pare să nu mai existe, te afli tu astăzi, Sean? Și fiul nostru este cu tine?

De ieri, mă agăț de această idee.

Azi-noapte, am dormit foarte bine, fiindcă am fost ușurată că am luat o decizie. Toată dimineața am zâmbit în timp ce mi-am modificat rochia cu flori. Cea pe care o purtam când m-ai văzut prima dată la New York, pe 3 iunie 1992. Și știi ceva? Încă face senzație! Mi-am găsit și vechea geacă de piele,

dar nu și perechea de bocanci Dr. Martens pe care-i purtam în ziua aceea. I-am înlocuit cu botinele din piele patinată care îți plăceau și am ieșit pe stradă. Am luat metroul până la stația Porte de Montreuil, apoi am mers mult timp pe jos, *légère et court vêtue*[1], în ciuda frigului de decembrie.

Vizavi de strada Adolphe-Sax, am găsit stația dezafectată a fostei linii de cale ferată La Petite Ceinture. Nimic nu s-a schimbat din ziua în care m-ai adus aici pentru un picnic în miez de noapte.

Năpădită de mărăcini, clădirea se năruie. Ușile și ferestrele au fost zidite, dar îmi amintesc că se putea ajunge pe peron pe o scară care pleca de la camera tehnică. Cu lanterna de la mobil aprinsă, cobor spre liniile de cale ferată. Mai întâi, greșesc sensul, apoi mă întorc și găsesc tunelul care duce la fostul depozit.

N-o să mă crezi, dar vechiul vagon este tot acolo. RATP-ul are o comoară de câteva milioane de euro ascunsă într-o gară care se dărâmă și nimeni nu și-a dat niciodată seama!

Nici rugina, nici praful n-au șters culorile tale incandescente. Iar imaginea mea continuă să strălucească pe tabla zgrunțuroasă și murdară a vagonului de metrou. Tinerețea mea triumfătoare este mai puternică decât timpul și decât noaptea. Pletele mele rebele care îmi mângâiau trupul de prințesă de douăzeci de ani, care mi se încolăceau în jurul picioarelor, al sânilor, al pântecului. Aceasta este imaginea pe care vreau s-o iau cu mine.

---

[1] Îmbrăcată subțire și cu rochie scurtă.

Pătrund în vagon. Totul este murdar, negru, acoperit cu un strat gros de praf, dar nu mi-e teamă. Mă așez pe unul dintre scaunele rabatabile și îmi deschid geanta. O minunată geantă Bulgari, alb cu albastru, din piele împletită, pe care mi-ai dăruit-o în primăvara dinaintea nașterii lui Julian. Înăuntru se află un revolver Manurhin 73 încărcat. Asta este un cadou de la tatăl meu: fosta lui armă de serviciu. Ca să mă pot apăra mereu. Dar astăzi să mă apăr înseamnă să mă omor.

Îmi bag țeava în gură.

Mi-e dor de tine, Sean.

Dacă ai ști cât de ușurată mă simt că te voi regăsi. Pe tine și pe băiețelul nostru.

În această clipă, cu o secundă înainte de a apăsa pe trăgaci, mă întreb doar de ce am așteptat atât timp ca să fiu din nou alături de tine.

Regele arinilor

Sâmbătă, 24 decembrie

16

Noaptea americană

Există ceva în aerul din New York
care face ca somnul să fie inutil.
Simone de BEAUVOIR

1.

Era ora patru dimineața și Madeline se simțea în plină formă. Dormise zece ore legate – un somn cât se poate de odihnitor: greu, profund, lipsit de coșmaruri și fantome. Durerea de abdomen nu-i dispăruse, dar era mai puțin intensă. Ba chiar suportabilă. Madeline se ridică, trase draperiile pentru a vedea Greenwich Street, animată deja, apoi, mai departe, între două imobile, cursul întunecat și înghețat al fluviului Hudson.

Aruncă o privire la telefon: trei apeluri nepreluate de la Bernard Benedick. Ce voia galeristul? În orice caz, avea să mai aștepte, fiindcă, deocamdată, îi era foame.

Își luă pe ea jeanșii, un tricou, un *hoodie*[1], geaca. Ieșind din cameră, găsi pe palier un plic închis. Îl deschise în lift:

[1] Hanorac cu glugă (engleză, în original).

pe trei pagini, Coutances se chinuise să-i scrie un rezumat al descoperirilor pe care le făcuse cu ocazia vizitei la Isabella, verișoara lui Adriano Sotomayor. Și îi cerea să-l sune cât mai repede posibil pentru a stabili un loc în care să se întâlnească. Hotărâtă să nu facă nimic până nu-și lua micul dejun, ea amână lectura pe mai târziu, așa că îndoi foile și le băgă într-un buzunar.

Hotelul nu era decât pe jumătate cufundat în somn. În acea dimineață de 24 decembrie, niște clienți, în trecere prin New York, erau deja pe picior de plecare. La recepție, doi valeți tineri se grăbeau să încarce portbagajele mai multor vehicule, unele urmând să plece la aeroport, altele spre o stațiune de schi din Munții Apalași.

Madeline părăsi holul și merse în salonul de la parter, unde focul trosnea în șemineu. Scăldat într-o lumină difuză, salonul hotelului Bridget Club semăna cu un vechi club englezesc: canapele Chesterfield și fotolii capitonate, bibliotecă din lemn de mahon, măști africane, capete de animale sălbatice împăiate. Se instală într-un *globe chair*, un fotoliu-balon ale cărei linii foarte moderniste distonau cu restul decorului. Un valet în livrea albă apăru din spatele bradului de Crăciun monumental care trona în centrul încăperii. Madeline aruncă o privire pe meniu și comandă un ceai negru și niște aperitive *crostini* cu brânză ricotta din lapte de capră. În definitiv, la Paris și la Madrid era trecut de zece dimineața. Deși, la mai puțin de un metru în fața ei, focul trosnea în șemineu, lui Madeline îi era frig. Luă un pled de lână bej și îl folosi drept șal.

O bunicuță care stă la gura sobei, iată ce am ajuns, își zise ea oftând. Hotărât lucru, nu mai avea niciun fel de *grinta*[1], niciun fel de entuziasm. Își aminti de articolul din *New York Times Magazine* pe care i-l arătase Coutances la Madrid. Unde era tânăra aceea hotărâtă, energică, luptătoare, care nu se dădea în lături de la nimic și nu renunța niciodată? Își amintise de fotografia care ilustra articolul: o față mai ascuțită, trăsături clare, o privire mereu precaută. Acea Madeline dispăruse pur și simplu.

Se gândi la anchetele ei cele mai importante, la acea senzație extraordinară, amețitoare care te cuprindea când știai că salvezi viața cuiva. Acel scurt moment de euforie pe care îl trăiai și care îți dădea senzația, preț de o clipă, că răscumperi tu singură toate greșelile umanității. Nu cunoscuse nimic mai intens în toată viața ei. Se gândi iarăși la Alice Dixon pe care o găsise în viață după ani întregi de căutare, dar pe care o pierduse din vedere de atunci. Înaintea ei, fusese un alt copil, Matthew Pears, pe care-l smulsese din ghearele unui prădător. Nici de el nu mai știa nimic. Chiar și atunci când anchetele se terminau cu bine, euforia lăsa rapid locul unei dezamăgiri. O conștientizare brutală a faptului că, deși îi datorau viața, acești copii nu erau ai ei. O deziluzie după care simțea foarte repede dorința de a se implica într-o altă anchetă. O nouă doză de adrenalină pe post de antidepresiv. Șarpele care își mușca la nesfârșit coada.

---

[1] „Motivație" (italiană, în original).

2.

Valetul reapăru aducând platoul cu micul dejun pe care l puse pe măsuța joasă în fața ei. Madeline înfulecă tartinele și își bău ceaiul sub privirea goală a unei statuete precolumbiene care stătea de strajă pe o etajeră din fața ei. Replica fetișului din *Urechea ruptă*[1]...

Lui Madeline tot nu-i venea să creadă ceea ce îi povestise Coutances. Sau, mai degrabă, nu voia să accepte implicațiile care decurgeau din asta. Și totuși faptele erau incontestabile: convins că fiul său era încă în viață, Sean Lorenz dăduse peste un articol care prezenta unele dintre anchetele ei precedente. Și atunci devenise convins că Madeline era în măsură să-l ajute. Sunase fără succes la Cold Case Squad NYPD, apoi profitase de ultima lui călătorie la New York pentru a veni s-o vadă în carne și oase. Acolo, suferise un atac de cord și se prăbușise pe 103rd Street. La câțiva zeci de metri de biroul ei.

Doar că Madeline nu știuse nimic din toate astea. În urmă cu un an, exact în perioada aceea, deja nu mai lucra la NYPD. Nici măcar nu mai era în New York. Primele simptome ale depresiei sale apăruseră pe la jumătatea toamnei. Așa că, la sfârșitul lui noiembrie, își dăduse demisia și se întorsese în Anglia. La ce bun să refacă filmul? Chiar dacă l-ar fi putut întâlni pe Lorenz, acest lucru n-ar fi schimbat absolut nimic. Ca și azi, n-ar fi crezut o iotă din afirmațiile lui. Ca și azi, n-ar fi putut să-l ajute. Nu era cazul ei și nu avea cum să ancheteze.

---

[1] Volumul 6 din albumul de benzi desenate *Aventurile lui Tintin*.

În timp ce-și termina brânza ricotta, duse mâna la abdomen. *Fir-ar al dracu'*. Durerea se făcea simțită din nou. Burta i se umflase ca și cum tocmai luase cinci kilograme în două minute. Discret, mai slăbi puțin cureaua și scoase din buzunarul gecii un comprimat de Paracetamol.

Se gândi iarăși la Gaspard. Chiar dacă ea pretindea contrariul în fața lui, Coutances o uimise. Nu era de acord cu toate concluziile lui, dar trebuia să admită că dăduse dovadă o oarecare obstinație și o veritabilă inteligență. Cu mijloace puține, ridicase niște întrebări pertinente și găsise indicii care, în mod evident, le scăpaseră unor anchetatori mai experimentați.

Scoase din buzunar raportul, minuțios și exhaustiv, pe care Gaspard i-l scrisese. Trei foi față-verso pline cu un scris de școlar, o caligrafie frumoasă, aproape feminină – litere rotunjite, cu bucle mari, plăcute – care nu prea se potrivea cu personalitatea dramaturgului. La prima lectură, Madeline se întrebă câtă crezare trebuia să dea afirmației potrivit căreia Sean plecase de la Isabella cu niște documente care îi aparțineau lui Sotomayor. Dacă era așa, n-ar fi fost găsite? Lângă trupul lui Lorenz sau în camera lui de hotel? După o clipă de gândire, formă numărul lui Bernard Benedick.

Galeristul răspunse de la prima sonerie. Și era furios.

— Domnișoară Greene? Sunteți un om fără cuvânt!

— Despre ce vorbiți?

— Știți foarte bine: despre al treilea tablou! Cel pe care l-ați păstrat pentru dumneavoastră! M-ați păcălit cu...

— Nu înțeleg nimic din ce spuneți. I-am cerut domnului Coutances să vă restituie toate cele trei tablouri.

— Nu mi-a trimis decât două!

Ea oftă. Coutances evitase să-i spună!

— O să vorbesc cu el și o să văd ce s-a întâmplat, promise ea. Între timp, lămuriți-mă asupra unui lucru. Mi-ați spus că, la moartea lui Lorenz, i-ați recuperat lucrurile personale de la hotel?

— Exact, niște haine și agenda.

— De la Bridge Club, în TriBeCa?

— Da, chiar am insistat să merg eu însumi în cameră și să caut cu atenție.

— Nu vă mai amintiți numărul camerei?

— Glumiți? A trecut un an de-atunci!

O altă idee îi trecu prin minte.

— Când medicii de pe ambulanță au încercat să-l reanimeze pe Lorenz pe 103rd Street, știți dacă au găsit lucruri personale asupra lui?

Benedick fu categoric:

— N-avea nimic în afară de portofel.

— N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre o servietă sau despre o geantă de umăr din piele?

O pauză lungă.

— Sean avea într-adevăr o geantă de umăr de care nu se despărțea niciodată. Un vechi model Berlutti pe care i-l făcuse cadou soția lui. Habar n-am unde este. Dar de ce mă întrebați asta? Continuați să anchetați? Din cauza articolului din *Le Parisien*?

— Ce articol?

— O să vedeți singură. Între timp, vă cer să-mi restituiți ultima parte a tripticului!

— Cred că nu sunteți în măsură să-mi cereți ceva, se enervă Madeline, închizându-i telefonul în nas.

Își masă pleoapele încercând să reia firul raționamentului. Dacă povestea pe care Isabella i-o spusese lui Coutances era adevărată, asta însemna că trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore între momentul în care Sean luase documentele de la Sotomayor și decesul său. Dar era suficient pentru ca pictorul să fi avut timp să le ducă undeva. Sau poate că ascunsese pur și simplu geanta. Acest comportament corespundea perfect imaginii pe care și-o crease despre Lorenz în ultimele lui zile: o ființă iluminată, tulburată, paranoică. *Dar unde s-o ascundă?* Sean nu mai avea legături în New York; nu mai avea familie, nu mai avea prieteni, nu mai avea casă. Mai rămânea o soluție. Cea mai simplă: Sean ascunsese documentele în camera lui de hotel.

Trebuie să încerc ceva. Acum.

Madeline se ridică pentru a se îndrepta spre hol. La biroul impozant de la recepție trona Lauren Ashford – după cum indica ecusonul ei –, o tânără foarte înaltă și foarte frumoasă, care părea să întruchipeze ea singură reputația și rafinamentul hotelului Bridge Club.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua. Domnișoara Greene din camera 31, se prezentă Madeline.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Tonul lui Lauren era politicos, dar nu călduros. Purta o rochie albastru-închis uluitoare care și-ar fi avut locul mai mult pe podiumul de la Fashion Week decât în holul unui hotel. Madeline se gândi la costumul Reginei Nopții dintr-o reprezentație a operei *Flautul fermecat* pe care o văzuse la Covent Garden.

— Acum un an, pe 19 decembrie, pictorul Sean Lorenz s-a cazat în acest hotel...

— Este foarte posibil, zise ea fără a găsi de cuviință să ridice privirea din ecranul computerului ei.

— Aș vrea să știu în ce cameră stătea.

— Doamnă, nu sunt în măsură să vă dau acest gen de informații.

Lauren rostea răspicat fiecare silabă. De aproape, coafura ei părea incredibil de sofisticată, pe bază de torsade și coroane împletite, prinse cu agrafe și clame încrustate cu briliante.

— Înțeleg, admise Madeline.

În realitate, nu înțelegea deloc. Avusese chiar un impuls agresiv: s-o apuce pe Regina Nopții de păr și să-i strivească țeasta de ecranul computerului.

Bătu în retragere și ieși pe trotuar pentru a fuma o țigară. În timp ce un valet îi deschidea ușa mare cu două canaturi, o cuprinse brusc frigul. *Prețul pe care trebuie să-l plătesc*, gândi ea căutându-și bricheta în toate buzunarele. În noaptea înghețată, își simți telefonul vibrând: două SMS-uri consecutive.

Primul era un mesaj lung de la Louisa, infirmiera spaniolă de la spitalul de fertilitate, care o anunța că șaisprezece dintre ovocitele prelevate puteau fi folosite. După cum spunea

Louisa, biologul de la clinică propunea să fecundeze jumătate dintre ele cu sperma unui donator anonim și să congeleze cealaltă jumătate.

Madeline își dădu acordul și profită de ocazie ca să menționeze durerile. Infirmiera îi răspunse prompt:

Probabil că este o infecție sau o hiperstimulare. Treci pe la clinică.

Nu pot, îi scrise Madeline, nu sunt la Madrid.

Unde ești? întrebă Louisa.

Madeline preferă să nu răspundă. Al doilea SMS anunța o veste bună. Era de la Dominic Wu.

Salut, Madeline. Dacă ești prin zonă, hai să ne vedem pe la 8 în Hoboken Park.

Ea prinse momentul: Salut Dominic. Ești deja în picioare?

Sunt în drum spre sala de sport, îi răspunse agentul FBI.

Madeline își dădu ochii peste cap. Citise undeva că, încă de la cinci dimineața, în New York creștea foarte mult consumul de electricitate, în parte din cauza activității sălilor de fitness pe care oamenii le frecventau din ce în ce mai devreme.

Ai informații pentru mine?

Nu la telefon, Madeline.

Înțelegând că nu avea să obțină nimic în plus, puse capăt conversației: OK, pe curând.

Cu țigara în gură, fu nevoită să admită că își pierduse bricheta. Avea de gând să facă stânga-împrejur, când o flacără lunguiață țâșni în fața ochilor ei, străpungând pentru o clipă frigul glacial al dimineții.

— Am găsit-o în salon. Ați lăsat-o să cadă pe fotoliu, zise tânărul valet, apropiind flacăra de fața ei.

Madeline își aprinse țigara mulțumindu-i cu o înclinare ușoară a capului.

Puștiul n-avea nici douăzeci de ani. Ea îl remarcase deja un pic mai devreme: privire limpede, șuvițe rebele, zâmbet seducător și ștrengăresc care le înnebunea probabil pe fete.

— Sean Lorenz stătea în camera 41, zise el înapoindu-i bricheta Zippo.

3.

Madeline crezu la început că nu a auzit bine și îi ceru să repete.

— Pictorul stătea în apartamentul 41, zise valetul. O cameră pe colț, asemănătoare celei pe care o ocupați dumneavoastră, dar situată cu un etaj mai sus.

— De unde știi tu?

— Eu doar am ciulit urechea. Aseară, la recepție, domnul Coutances i-a pus aceeași întrebare lui Lauren și asta i-a răspuns.

Lui Madeline nu-i venea să creadă: Coutances reușise s-o facă să vorbească pe fandosita de la recepție! *Ei drace!* Își și imagina scena. Cu haina lui Smalto, cu privirea de cocker și parfumul de lavandă, Coutances îi servise fetișcanei un patetic număr de seducție. O combinație de bărbat galant și bufon trecut de prima tinerețe. Și mersese.

— A mai întrebat-o și altceva?

— A încercat să viziteze camera, dar Lauren n-a acceptat.

Madeline nu-şi putu stăvili o oarecare satisfacţie meschină: puterea de atracţie a lui Coutances nu era fără limite.

— Cum te cheamă?

— Kyle, răspunse valetul.

— Lucrezi aici de mult timp?

— De un an şi jumătate, dar numai în weekend şi în vacanţe.

— În restul timpului eşti la facultate?

— Da, la NYU.

Puştiul avea nişte ochi verzi care te săgetau şi un zâmbet strengăresc mai degrabă diabolic decât binevoitor.

— Vara trecută, o parte din etajul patru a fost inundat, povesti el ca şi cum Madeline îi pusese vreo întrebare. A fost un adevărat dezastru.

În pofida aerului său juvenil, Kyle o făcea să se simtă stânjenită. În ochii lui de smarald şi strălucitori putea vedea o inteligenţă vie, dar simţea şi o vagă ameninţare.

— Până la urmă, de vină era instalaţia de aer condiţionat care se paradise. O ţeavă de evacuare se înfundase. A fost nevoie să se refacă tavanele mai multor camere, printre care şi camera 41.

— De ce îmi povesteşti asta?

— Lucrările au durat trei săptămâni. Am avut un noroc chior: eram acolo când zidarii au găsit ceva într-unul din tavanele false. O geantă de umăr din piele. Aşa că m-am oferit s-o duc la recepţie.

— Dar ai păstrat-o pentru tine, ghici Madeline.

— Da.

Nu trebuia să piardă firul discuției. Tocmai începuse partea a doua. Acum, în spatele seducției candide a tânărului, ea bănuia că se ascundea altceva: oportunism, fățărnicie, ceva înfricoșător.

— Era într-adevăr o geantă foarte frumoasă, chiar dacă pielea era tocită, chiar dacă era plină de pete de vopsea. Dar exact asta vor oamenii în ziua de azi, ați remarcat? Aproape nimănui nu-i mai place ceva nou. Ca și cum viitorul ar fi trecutul.

Făcu o pauză, mizând pe efectul metaforei.

— Am obținut pe ea nouă sute de dolari pe eBay. Geanta s-a dat imediat. Știam cui aparține pentru că numele proprietarului era brodat în interior, ca și cum o primise cadou.

— Ai deschis-o?

— Auzisem deja de Sean Lorenz, dar, ca să fiu cinstit, nu-i cunoșteam picturile. Așa că m-am dus să le văd pe cele de la Whitney Museum și am fost foarte surprins. Ne tulbură pentru că ele...

— Nu te simți obligat să-mi reciți ceea ce ai citit pe Wikipedia, îl întrerupse ea. Spune-mi doar ce ai găsit în geantă.

Dacă se simțise vexat, Kyle nu o arătă. Cu vocea lui aparent candidă, îi răspunse:

— Niște chestii bizare. Atât de deprimante, încât știam că într-o bună zi cineva se va interesa de ele. Așa că ieri, când l-am auzit pe domnul Coutances, mi-a picat fisa și m-am întors acasă ca să le iau.

Ca un *flasher* sau ca un bișnițar de ceasuri, își desfăcu jacheta matlasată Barbour pentru a scoate la iveală o mapă groasă din carton laminat.

— Dă-mi dosarul, Kyle. Eu și Coutances anchetăm împreună. Că mi-l dai mie sau că i-l dai lui, este același lucru.

— Da, este același lucru. Deci, face o mie de dolari. Este suma pe care aveam de gând să i-o cer și lui.

— Sunt polițistă, zise ea.

Dar era nevoie de mai mult pentru a-l impresiona pe Kyle.

— Și tatăl meu este tot polițist.

Madeline ezită o secundă. Una dintre opțiuni era să-l apuce de gât și să-i ia dosarul cu forța. Fizic, se simțea în stare, dar Kyle avea ceva care o înfricoșa de-a binelea. *Unele persoane sunt posedate de diavol,* obișnuia să spună bunica ei. Dacă așa ceva era adevărat, atunci Kyle era una dintre ele și orice ar fi încercat împotriva lui s-ar fi întors împotriva ei.

— N-am o mie de dolari la mine.

— E un bancomat la mai puțin de treizeci de metri, zise el cu un zâmbet larg, arătând luminile de la o farmacie Duane Reade[1], pe partea cealaltă a străzii.

Madeline își aprinse de la chiștoc o altă țigară și capitulă. Puștiul ăsta nu era unul obișnuit. Era un instrument al răului.

— OK, așteaptă-mă aici.

Traversă Greenwich Street și merse până la bancomatul de lângă farmacie. În fața aparatului, se întrebă dacă putea să scoată o sumă așa de mare de pe cardul ei de credit. Din

[1] Lanț de farmacii deschise, de regulă, non-stop. (N.a.)

fericire, după ce formă codul pin, bancnotele de cincizeci de dolari ieșiră fără întrerupere. Se întoarse în fața hotelului spunându-și că totul era totuși prea ușor. Nu credea în cadouri care cădeau din cer. Tocmai traversa strada când îi vibră mobilul. Benedick. Un SMS care nu conținea nimic altceva decât un link către un articol din *Le Parisien*. Pe iPhone-ul ei, chiar și fără să deschidă linkul, apăru șapoul articolului:

Moartea tragică a lui Pénélope Kurkowski, manechin celebru al anilor 1990 și muză a pictorului Sean Lorenz.

Fir-ar să fie...

În timp ce în mintea ei informațiile se amestecau, Kyle o presă:

— Aveți banii?

Puștiul își terminase tura și urcase pe bicicleta lui cu pinion fix. Luă banii și îi băgă în buzunar, după care îi întinse mapa cartonată. Apoi dădu din pedale de câteva ori și dispăru în noapte.

Preț de o clipă, Madeline se gândi că tipul o dusese cu zăhărelul și că tocmai se lăsase fraierită ca o amatoare.

Dar nu era cazul. Deschise mapa și începu să citească documentele la lumina felinarelor.

Și așa îl cunoscu pe Regele Arinilor.

17
Regele Arinilor

O, tată, mă-nhață, vai, e cumplit!
Regele-arinilor rău m-a rănit.
Johann Wolfgang von GOETHE

1.

Instalată într-un fotoliu de la Bridge Club, Madeline putea să-și audă pulsul bătând în vena jugulară.

Împrăștiate pe măsuța joasă din fața ei, foile dosarului macabru pe care-l citise timp de-o oră. Arhive sinistre, alcătuite fără îndoială de Adriano Sotomayor, care conțineau zeci de articole de presă – unele decupate direct din ziare, altele descărcate de pe internet –, dar și procese-verbale de audieri, rapoarte de autopsie sau fotocopii ale unor pasaje din lucrări despre criminalii în serie.

Toate aceste documente aveau legătură cu o serie de răpiri și crime ale căror victime fuseseră copii și care avuseseră loc între începutul lui 2012 și vara lui 2014 în statele New York, Connecticut și Massachusetts. Patru crime pe cât de oribile, pe atât de ciudate, legate printr-un *modus operandi* derutant.

Seria începe în februarie 2012 cu micuțul Mason Melvil, în vârstă de doi ani, răpit într-un parc din Shelton, comitatul Fairfield. Corpul lui va fi găsit trei luni mai târziu într-un lac din Waterbury, un alt oraș din Connecticut.

În noiembrie 2012, Caleb Coffin, de patru ani, dispare în timp ce se joacă în grădina casei părinților săi din Waltham, Massachusetts. Cadavrul său este descoperit după trei luni de niște turiști într-o zonă mlăștinoasă din White Mountains.

În iulie 2013, răpirea care aprinde butoiul cu pulbere: Thomas Sturm, răpit în toiul nopții în Long Island, din casa tatălui său, Matthias Sturm, un arhitect german căsătorit cu o animatoare celebră de la postul de televiziune ZDF. Cazul este foarte mediatizat în Germania. O vreme, este bănuit tatăl, deoarece cuplul este în curs de despărțire, iar procedura de divorț este tensionată. Presa tabloidă germană se dezlănțuie – în frunte cu *Bild* – împotriva lui Sturm, discreditându-l total prin niște dezvăluiri sordide despre viața lui privată. Arhitectul este chiar închis o scurtă perioadă, dar, la începutul toamnei, trupul lui Thomas este identificat în apropiere de lacul Seneca în statul New York. Ziariștii de la *Der Spiegel* sunt cei care, cu această ocazie, îl supranumesc pe misteriosul prădător *Erlkönig*, Regele Arinilor, făcând referire la poemul lui Goethe.

Istoria se repetă în martie 2014, când tânărul Daniel Russell este răpit într-un parc din Chicopee, în Massachusetts, într-un moment de neatenție al bonei. Cadavrul său va fi

găsit peste câteva săptămâni, de data asta în mlaștinile sărate din Old Saybrook, o stațiune balneară din Connecticut.

După care... nimic. Începând din vara lui 2014, Regele Arinilor dispare de pe radare.

2.

Madeline mai luă o gură de pu-erh, ceaiul negru cu gust de lotus din care bea de când se trezise. Era ora șase dimineața. Salonul hotelului Bridge Club începea să se anime. Șemineul mare era ca un magnet, atrăgându-i în jurul focului pe clienții cei mai matinali care își serveau cafeaua privind dansul flăcărilor.

Ea își masă tâmplele și încercă să-și reînvie amintirile. În timpul celor câțiva ani pe care-i petrecuse la New York, auzise vorbindu-se de Regele Arinilor prin intermediul mass-mediei, dar nu mai păstra în memorie decât vagi reminiscențe: ucigașul făcuse ravagii timp de doi ani, nu se stabilise imediat legătura între diferite crime, ea nu lucra în departamentul care se ocupa de caz etc.

Totuși, încă de pe atunci, un fapt îi atrăsese atenția, fiindcă nu se potrivea cu tipul acesta de crime: niciunul dintre corpurile celor patru copii nu fusese maltratat. Nici viol, nici urme de violență, nici vreo punere în scenă deosebită. Rapoartele autopsiilor pe care le avea acum în fața ochilor confirmau că, în timpul sechestrării, captivii fuseseră bine hrăniți. Corpul lor era curat, parfumat, dat cu cremă, părul

era tuns, hainele curate. Probabil că moartea lor nu fusese dureroasă, ci cauzată de o supradoză de medicamente. O constatare care nu reducea cu nimic caracterul abominabil al faptelor ucigașului, dar care complica interpretarea actelor lui.

Citind dosarul, Madeline bănuia că toți criminologii, psihiatrii ori specialiștii în profiluri din FBI se chinuiseră probabil zadarnic încercând să-l identifice și să-l oprească pe psihopat. Dar, dacă Regele Arinilor nu mai comisese nicio crimă de doi ani, acest lucru nu se datora nicidecum serviciilor de poliție.

Luă o nouă gură de ceai, foindu-se în fotoliu pentru a-și mai calma crampele abdominale. Nu existau prea multe motive care să explice de ce un ucigaș în serie își înfrâna pornirile. Cel mai adesea, fie era mort, fie se afla în închisoare pentru un alt delict. Era oare vorba aici de una dintre aceste situații?

Dar o altă întrebare o măcina. Ce legătura exista între cazul Regelui Arinilor și răpirea lui Julian Lorenz? Dacă Sean luase numai acest dosar, trebuie să fi crezut că Adriano Sotomayor era convins că Regele Arinilor putea să fi fost răpitorul fiului său. Numai că nimic din acele documente nu susținea teoria asta. Niciun articol nu-l menționa în vreun fel pe micuțul Julian.

La o adică, datele puteau să se potrivească, dar ce raționament făcuse polițistul pentru a ajunge la concluzia că Julian putea fi a cincea victimă a criminalului? Și de ce nu i se găsise niciodată trupul?

Întrebările se adunau fără niciun fel de explicație. În mintea ei, interogațiile formau un hățiș stufos, un labirint prin care Madeline căuta zadarnic firul Ariadnei. Dar probabil nici nu era nimic de înțeles. Lorenz nu mai judeca limpede; Sotomayor nu era decât un anchetator mediocru, fără valoare, dovadă că nu reușise niciodată să depășească gradul de locotenent. Se ambalase cu povestea asta, oferindu-și fără prea multă osteneală încântarea de a urmări – doar pe hârtie – un criminal în serie pe care încercase în zadar să-l lege de răpirea lui Lorenz Junior.

Își lăsă mintea să hoinărească și să născocească ipotezele cele mai nebunești. Și dacă Beatriz Muñoz era Regele Arinilor? Teoretic, nu era absurd. Era posibil ca datele crimelor să coincidă, dar Madeline nu va putea niciodată să verifice acest lucru. Trecând de la o reflecție la alta, își aminti una dintre supozițiile lui Coutances și încercă s-o contureze prin prisma recentelor ei descoperiri: Sotomayor fusese el însuși ucis de Regele Arinilor? Nu, nici vorbă, bătea câmpii. Sau, mai degrabă, căuta să rezolve o ecuație care avea un număr prea mare de necunoscute. Refuzând totuși să se dea bătută, se hotărî să facă mai multe săpături.

3.

Madeline puse mâna pe telefon și căută pe internet articolul original din *Der Spiegel*, cel care-l botezase primul pe ucigaș „Erlkönig". Se ajută de Google Translate și de vechile

ei noțiuni de germană din liceu pentru a traduce materialul, care se rezuma la un foarte scurt interviu cu Karl Doepler, un fost polițist de la Bpol[1] din München. Tipul – în mod evident „o sursă bună" – era consultant pentru mai multe publicații.

Navigând pe alte site-uri de informații, Madeline găsi un articol mult mai complet și interesant în *Die Welt*: un interviu încrucișat între Doepler și un profesor de germanistică. Un schimb de replici la nivel înalt în care cei doi bărbați făceau o paralelă între *modus operandi* al ucigașului american și figura lui *Erlkönig* din folclorul german.

Deși nu Goethe a inventat termenul, el este într-adevăr cel care a popularizat personajul Regelui Arinilor în lungul său poem scris la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Ziarul reproducea câteva versuri din această operă literară, profundă și bulversantă, care îl prezenta pe un tată care străbătea călare, împreună cu băiețelul său, o pădure deasă și întunecată. Un teritoriu amenințător aflat în întregime sub stăpânirea unei creaturi înspăimântătoare și periculoase.

În textul lui Goethe alternau două dialoguri. Mai întâi, cel dintre un băiețel înfricoșat de un monstru și tatăl său, care încerca în zadar să-l liniștească. Apoi un al doilea dialog, mai tulburător, în care Regele Arinilor se adresa direct copilului pentru a-l atrage în mrejele lui. Purtând la început amprenta unei seducții nesănătoase, discursul monstrului lăsa rapid locul brutalității, amenințării și violenței:

---

[1] *Bundespolizei*, poliția federală germană.

Îmi placi, chipul tău mă ațâță... Ehei!
Te-oi lua dar cu sila, chiar dacă nu vrei!

Văzându-și fiul panicat, tatăl încerca să-l scoată din impas și galopa mâncând pământul pentru a ieși din pădure.

Dar sfârșitul poemului pecetluia soarta funestă a copilului:

Părintele-n tremuri se-ntrece gonind,
Mai strâns prinde-n brațe copilul gemând;
Ajunge acasă de trudă învins,
În brațele sale copilul s-a stins.[1]

Textul îi inspirase și pe alți artiști – Schubert scrisese un lied celebru –, dar, din cauza tematicii lui legate de agresiune și viol, el servise mai ales ca bază pentru o întreagă analiză psihologică și psihiatrică la începutul secolului XX. Pentru unii, poemul era metafora clară a unui viol. Alții vedeau în el o evocare ambivalentă a figurii paterne prezentate când protectoare, când îmbrăcând hainele unui torționar.

Madeline citi mai departe. În continuarea articolului, cei doi autori insistau pe faptul că fiecare victimă a lui *Erlkönig* fusese găsită lângă o apă, în apropierea unor plantații de arini. Urma apoi o explicație care ținea mai mult de botanică decât de ancheta polițienească.

---

[1] Traducere din limba germană de N. Argintescu-Amza în Goethe, *Opere 1. Poezia*, Editura Univers, 1984.

Arinul, amintea articolul, este un copac care crește pe soluri umede: bălți, mlaștini, maluri ale apelor, zone cu arbuști deși unde razele soarelui nu ajung niciodată. Marea lui rezistență la umiditate face ca lemnul său să fie folosit mai ales la construcția piloților, a pontoanelor, a unor obiecte de mobilier și a instrumentelor muzicale. Dincolo de aceste calități fizice, o întreagă mitologie este legată de el. În Grecia, arinul era simbolul vieții de apoi. În cultura celtică, druizii îl considerau emblema reînvierii. La scandinavi, din lemnul lui se făceau baghete magice, iar fumul care rezulta prin ardere favoriza realizarea vrăjitoriilor. În alte spații, arinul – a cărui sevă roșie seamănă cu sângele – era considerat un copac sacru și tăierea lui era interzisă.

Ce să reții concret din toate astea? Cum să legi această simbolistică bogată de motivațiile criminalului? Autorii articolului se fereau să tragă vreo concluzie. Când se deconectă, Madeline avu senzația că străbătuse un nou cerc într-un *no man's land* ostil și neguros. Teritoriul stăpânit de Regele Arinilor nu se lăsa dezvăluit prea ușor.

18

Orașul de promoroacă

Știu că viața mea va fi o călătorie
neîncetată pe o mare nesigură.
Nicolas de STAËL

1.

Încă de la ora șapte dimineața, Madeline aștepta în fața agenției FastCar, la intersecția dintre Gansevoort și Greenwich Street.

Își spusese că închirierea unei mașini avea să fie o simplă formalitate în Statele Unite, dar, cum nu făcuse rezervare pe internet, suportă demersuri interminabile și trebui să completeze formulare lungi, în picioare, într-o sală înghețată, sub privirea unui funcționar sinistru – un oarecare Mike, preocupat mai mult să discute prin mesaje cu prietenii lui decât să găsească o soluție la problema ei. Chiar și la New York, era sloganului „Clientul nostru, stăpânul nostru" părea de mult apusă.

Alegerea vehiculului se limita la o mașinuță Spark ecologică, un SUV Subaru și o camionetă Chevrolet Silverado.

— O să iau Sparkul, zise Madeline.

Mai bine să nu mă încurc cu o ditamai mașina.

— De fapt, n-a mai rămas decât camioneta, răspunse Mike uitându-se în calculator.

— Adineauri mi-ați spus altceva!

— Mda, nu m-am uitat bine, răspunse el molfăindu-și pixul. Celelalte sunt deja rezervate.

Resemnată, ea îi întinse cardul de credit. Oricum ar fi acceptat și un camion.

După ce primi cheile camionetei, se familiariză cu conducerea mastodontului citind câteva instrucțiuni, apoi o luă pe autostrada care, trecând prin TriBeCa, lega Manhattanul de New Jersey.

Pentru o zi de sâmbătă, 24 decembrie, circulația era destul de fluidă. În mai puțin de un sfert de oră, ajunsese pe celălalt mal al fluviului și găsise loc în parcarea terminalului feriboturilor.

Madeline nu ajunsese niciodată la Hoboken. Când ieși din parcare, fu impresionată de frumusețea peisajului. De pe malurile fluviului Hudson, panorama Manhattanului era uluitoare. Reverberația soarelui asupra zgârie-norilor dădea liniei orizontului un aspect ireal, colorând imobilele, scoțând la iveală detalii infime în maniera picturilor hiperrealiste ale lui Richard Estes care imortalizau realitatea printr-o abundență de reflexii aurii.

Străbătu vreo sută de metri din lunga promenadă din lemn, punctată de spații verzi, care se afla vizavi de High Line și de Greenwich Vilage. Perspectiva era cenușie. Era

suficient să întorci capul spre sud pentru a vedea o parte din istoria americană: silueta verde a Statuii Libertății luminând lumea, o insulă minusculă pe care o tranzitaseră strămoșii a o sută de milioane de locuitori ai țării. De obicei, locul era probabil invadat de cicliști și de amatori de jogging, dar, în acea dimineață, frigul năprasnic îi descurajase să iasă din casă pe majoritatea dintre ei.

Madeline se așeză pe una dintre băncile de pe *boardwalk*, își ridică gluga de la geaca parka pentru a se proteja de vântul rece care sufla dinspre fluviul Hudson și își băgă mâinile în buzunare. Frigul era atât de tăios, încât o usturau ochii. Ba chiar o lacrimă fierbinte îi curse pe obraz, dar ea nu trăda nici tristețe, nici descurajare. Dimpotrivă.

Suna îngrozitor, dar perspectiva unei anchete despre Regele Arinilor o înviorase. Era scânteia pe care o aștepta de la bun început. Cea care îi trezise instinctul de vânător. Chiar dacă asta o consterna, era totuși împăcată cu ceea ce simțea în adâncul ființei sale. O știuse dintotdeauna.

Scăpăm cu greu de ceea ce suntem cu adevărat. De exemplu, dincolo de aparențe, Gaspard Coutances era un tip foarte sensibil. Un mizantrop care pretindea că detesta umanitatea, dar care mai curând iubea oamenii și căruia nu-i trebuise mult pentru a fi bulversat de povestea unui tată distrus de moartea fiului său. Ea, Madeline, nu era făcută din același aluat. Ea nu era o sentimentală. Era un vânător care urmărea vânatul mare. Sânge negru îi curgea prin vene. Un șuvoi de lavă fierbinte țâșnea fără încetare din capul ei. O magmă imposibil de răcit sau de canalizat.

Ceea ce-i povestise lui Coutances nu era o minciună. Vânătoarea criminalilor îți distrugea viața, dar nu din motivele prezentate în general. Urmărirea asasinilor te devastează – te face să conștientizezi că și tu ești un asasin. Și că îți place. Asta era *într-adevăr* bulversant. „Cel care se luptă cu monștrii trebuie să aibă grijă să nu devină el însuși un monstru." Maxima lui Nietzsche părea răsuflată. Totuși, constatarea atât de repetată era justă. Atâta vreme cât dura vânătoarea, nu erai foarte diferit de cel pe care îl urmăreai. Și din cauza acestei concluzii toate victoriile aveau un gust amar. Chiar și atunci când credeai că ai învins răul, sămânța lui nu dispărea. Rămânea în tine. *Post coitum trist.*

Luă o gură mare de aer înghețat pentru a se calma. Trebuia să-și mai reducă din pretenții. *Fii realistă, fetițo. N-o să rezolvi tu acum singură un caz cu care și-au bătut capul toți psihologii criminaliști ai țării.*

Totuși, Madeline nu putea să nu se gândească la faptul că i se oferea pe tavă un caz unic. Cel la care toți polițiștii din lume visează să lucreze măcar o dată în viață. Pe lângă asta, nimic nu mai conta: nici inseminarea artificială, nici perspectiva unei vieți liniștite petrecute între biberoane și scutece.

Conta doar gustul sângelui.

Beția vânătorii.

— Salut, Madeline.

Simți o mână pe umărul ei și tresări.

Pierdută în gânduri, nu-l auzise pe Dominic Wu venind.

2.

Gaspard fu trezit din somn de soneria telefonului. Un ritm exasperant de samba care îi dădu impresia cumplită că se afla în plin carnaval în Rio. Până când să deschidă ochii și să răspundă, intră căsuța vocală. Trase draperiile și răspunse imediat fără să asculte mesajul: era Isabella Rodrigues, simpatica verișoară a lui Adriano Sotomayor.

— Sunt în întârziere, trebuie să merg la lucru, anunță ea dintr-odată.

Gaspard auzea pe fundal rumoarea urbană *made in New York*: zgomotul traficului, agitație, sirene de poliție...

— Nu e ziua copiilor astăzi? întrebă el.

— Mâine e Crăciunul, răspunse frumoasa latinoamericană.

— Unde lucrați?

— Administrez un magazin de dulciuri, Adele's Cupcakes, pe Bleecker Street. Și astăzi este una dintre zilele cele mai aglomerate ale anului.

Isabella se ținuse de cuvânt. Îl întrebase pe soțul ei dacă-și mai amintea ceva despre vizita pe care le-o făcuse Sean Lorenz.

— André mai are două-trei lucruri să vă povestească, îi mărturisi ea. Treceți să-l vedeți dacă vreți, dar înainte de ora zece, căci trebuie să-i ducă pe copii la mama. Să nu-l faceți să întârzie!

Gaspard vru să afle mai multe, dar Isabella închisese deja. Apoi văzu un SMS de la Madeline pe ecranul mobilului:

Trebuie să verific și eu câteva lucruri. Hai să ne vedem la hotel, pe la prânz. M

Mai întâi, această abandonare îl contrarie, apoi își zise că tocmai asta spera, ca ea să aibă astfel de inițiative. Și n-avea timp să se lamenteze dacă voia să-l prindă pe soțul Isabellei înainte ca el să plece. O privire la ceas, un duș rapid, un piept nat pe fugă și un strop de parfum *Pour un homme*, ediția 1992.

Odată ajuns în stradă, merse până la Franklin Street, cumpără niște bilete de metrou și luă un tren de la linia 1 până la Columbus Circle, la sud-vest de Central Park. Acolo schimbă linia și merse vreo zece stații până la cea mai mare stație de metrou din Harlem. Cea de pe 125th Street, unde, în anii 1990, *Artificierii* umpluseră cu tag-uri zeci de garnituri de metrou. Tot acolo unde Beatriz Muñoz alesese să-și pună capăt zilelor.

Lui Gaspard îi trebui mai puțin de un sfert de oră ca să ajungă pe Bilberry Street. Era clar, strada asta îi plăcea. Încremenită în ger, dar inundată de soare, ea respira parfumul atemporal al unui New York idealizat și nostalgic. În fața numărului 12 - casa Isabellei –, un grădinar curăța unul dintre castanii de pe stradă, iar umbra crengilor lui tremura pe trotuar.

— Intrați și simțiți-vă ca acasă, îl întâmpină André Langlois, deschizându-i ușa.

Gaspard îi regăsi pe cei trei copii pe care-i văzuse în ajun așezați în jurul aceleiași mese de familie. Dar, de data asta, luaseră loc în fața unui copios mic dejun: cereale Granola, brânză proaspătă, ananas Victoria, kiwi galben. Ca bonus, râsete, bucurie, căldură. Drept fundal sonor, un iPad

conectat la WQXR[1] difuza „Valsul florilor" din *Spărgătorul de nuci*. În cazul familiei Langlois, totul era un pretext pentru a-i familiariza pe copii cu elementele culturale.

— Deci așa carevasăzică, soția mea vă prepară lichior de ouă în timp ce eu trudesc la serviciu! glumi André, servindu-l pe Gaspard cu o ceașcă de cafea.

Ras în cap, cu musculatură de culturist, cu pielea închisă și cu strungăreață, André Langlois îți inspira imediat simpatie. Mai tânăr decât soția lui, purta niște pantaloni de jogging și un tricou de susținere a campaniei prezidențiale a lui Tad Copeland.

Ca să fie coerent, Gaspard repetă ceea ce îi povestise cu o zi înainte Isabellei și se prezentă drept un scriitor care, în timpul redactării unei biografii a lui Sean Lorenz, își pusese întrebări în legătură cu zonele de umbră care învăluiau moartea fiului său.

În timp ce-l asculta, André începu să curețe o portocală pentru cel mai mic dintre copii, care era cocoțat pe un scaun înalt.

— Nu l-am întâlnit pe Lorenz decât o singură dată, dar cred că știți asta.

Gaspard încuviință din cap pentru a-l încuraja să continue.

— Ca să fiu cinstit, soția mea îmi vorbise deja de el. Știam că avuseseră o aventură cu mult înaintea căsătoriei noastre, așa că, inevitabil, nu prea aveam încredere în el.

---

[1] Post de radio american specializat pe muzică clasică.

— Dar această neîncredere s-a atenuat când l-ați văzut...

Langlois confirmă.

— Chiar mi-a fost milă de el când a început să vorbească despre fiul lui. Era complet pierdut, disperat, avea o scli pire de nebunie în ochi. Fizic, semăna mai mult cu un bos chetar decât cu un irezistibil Don Juan.

André îi întinse câteva feliuțe de portocală mezinului său, apoi le dădu celorlalți doi băieți mai mari o serie de sarcini de la spălatul pe dinți până la pregătirea unui *packed lunch* pe care trebuiau să-l ia cu ei la bunica lor.

— Pe moment, n-am înțeles mare lucru din povestea pe care ne-a spus-o Sean despre relația lui cu Adriano, dar Isabella a acceptat să-l lase să scotocească prin casă.

André începu să debaraseze masa după micul dejun și, în mod automat, Gaspard îi dădu o mână de ajutor, punând vasele murdare în chiuvetă.

— Eu nu aveam nimic împotrivă, îl asigură André Langlois. În definitiv, era moștenirea soției și succesiunea durase mai mult decât fusese prevăzut, dar am sfătuit-o pe Isabella să plece cu copiii de-acasă și am rămas eu să-l su praveghez pe Lorenz.

— Mi-a zis că a luat cu el niște documente.

Ca și în ajun, Gaspard crezu că o să afle mai multe, dar Langlois nu-l lăsă mult timp să-și facă speranțe:

— Exact, recunoscu el scoțând dintr-o pubelă cromată un sac din plastic plin cu resturi menajere. Dar n-aș putea să vă spun ce anume. Camera lui Adriano era ticsită cu hâr tii și dosare de tot felul.

Înnodă sacul cu gunoi și deschise ușa de la intrare pentru a merge să-l arunce la containerul de afară.

— Dar nu e singurul lucru pe care l-a luat Sean Lorenz, zise el coborând scările de pe verandă.

Gaspard se duse după el în grădină.

— Sean Lorenz m-a întrebat dacă poate să arunce o privire la mașina lui Adriano, un Dodge Charger, care rămăsese parcat pe alee de mai bine de-un an.

Cu un semn din bărbie, el arătă spre un pasaj care se înfunda, perpendicular pe stradă.

— Am vândut-o astă-vară, dar era o mașină mișto, pe care nimeni n-o mai întreținuse de la moartea lui. Când a venit Sean, bateria era descărcată. Pictorul a examinat automobilul pe toate părțile. Cred că nici el nu știa cu adevărat ce căuta. Apoi, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee, s-a dus la magazinul de pe 131st Street. După cinci minute, a reapărut la noi acasă cu un sul de saci menajeri mari. A deschis portbagajul din spate al mașinii și a smuls covorașul, pe care l-a pus într-unul dintre sacii de plastic. Apoi a plecat fără să-mi mai spună nimic.

— Tati! Tati! Sydney m-a bătut! strigă unul dintre băieți ieșind în fugă din casă și aruncându-se în brațele tatălui său.

— Și l-ați lăsat pe Sean să facă asta fără să-l întrebați nimic? se miră Gaspard.

— Era greu să i te împotrivești, explică André consolându-și fiul. Lorenz parcă era posedat. Ca și când locuia pe o altă planetă aflată la ani-lumină depărtare de a noastră. I se citea într-adevăr durerea pe față.

Puștiul își șterse deja lacrimile și abia aștepta să se întoarcă la fratele lui să i-o plătească.

André îl ciufuli.

— Nimeni n-ar trebui să treacă vreodată prin așa ceva, să-și piardă un copil, murmură el ca pentru sine.

3.

Dominic Wu ar fi fost potrivit să joace într-un film de Wong Kar-wai.

Dandy dintr-o pornire firească, agentul FBI purta mereu costume cu o croială impecabilă, cravate din mătase țesută și batiste din mătase. În dimineața aceea, ascunzându-și privirea după niște ochelari de soare, își etala silueta elegantă în fața liniei de zgârie-nori, emanând atât bun-gust în jur, căci până și trenciul lui de cașmir se asorta cu zgârie-norii, având aceeași nuanță de albastru metalic.

— Îți mulțumesc că ai venit, Dominic.

— Nu am mult timp la dispoziție, Madeline. Hans mă așteaptă în mașină cu fetele. Astăzi, până și nisipul din parcul copiilor este tare ca piatra.

El se așeză alături de ea pe bancă, păstrând o oarecare distanță. Purta mănuși din piele neagră, foarte fină. Cu precauție, scoase din buzunarul interior al paltonului o foaie de hârtie îndoită în patru.

— Am cercetat ce mi-ai cerut. Nu e nimic dubios în legătură cu asasinarea lui Adriano Sotomayor.

— Adică?

— Tâmpitul ăsta a vrut s-o facă pe deșteptul intervenind fără armă într-o ceartă dintre doi dealeri de cartier. Spiritele s-au încins și și-a luat o lovitură de cuțit în gât. Asta-i tot.

— Și dealerul ăsta, cine era?

— Nestor Mendoza, douăzeci și doi de ani. Un derbedeu din El Barrio[1]. Irascibil și impulsiv, tocmai ispășise o pedeapsă de trei ani de închisoare la Rickers.

— De ce n-a putut fi arestat?

Asiaticul ridică din umeri.

— Pentru că a tulit-o, tu de ce crezi?! Are familie în San Antonio, dar nu i s-a dat niciodată de urmă.

— De obicei, pentru ucigașii de polițiști se fac mai multe eforturi, nu?

— O să-l încolțim mai devreme ori mai târziu, în timpul vreunui control rutier, sau o să-i găsim cadavrul după vreo încăierare pe străzile din Little Havana. Spune-mi mai degrabă de ce te interesezi de moartea lui Sotomayor.

Wu era un agent abil. Madeline știa foarte bine că, dacă accepta să-i dezvăluie niște informații, o făcea numai din pragmatism. Fiind o polițistă competentă, Wu credea că, dacă ea adulmecase o pistă promițătoare, el trebuia să fie primul care să profite de asta.

— Cred că moartea lui Sotomayor este legată de un alt caz, mărturisi ea.

---

[1] Cartier situat la est de Harlem, cunoscut și ca East Harlem sau Spanish Harlem.

— Care?

— Tu să-mi spui, răspunse ea.

Wu nu s-ar fi obosit să vină dacă n-ar mai fi avut alte ponturi.

— Te gândești la fratele lui, nu-i așa?

Fratele lui? Ce frate? Madeline simți cum îi crește adrenalina.

— Spune-mi ce știi, zise ea iritată.

Agentul federal își potrivi ochelarii cu rame argintii. Fiecare gest, fiecare mișcare a lui părea să facă parte dintr-o misterioasă coregrafie care îți dădea impresia că fusese repetată dinainte.

— Am descoperit o chestie ciudată făcând cercetări despre Sotomayor. Avea un frate mai tânăr, Reuben, profesor de istorie la UF[1].

— Un frate vitreg, vrei să zici?

— Habar n-am. Cert e că, în 2011, Reuben Sotomayor a fost găsit asasinat într-un parc din Gainesville unde obișnuia să facă jogging.

— Cum a fost ucis?

— Cu sălbăticie: omorât în bătaie, făcut terci cu o bâtă de baseball.

Wu desfăcu foaia de hârtie pe care o ținea în mână.

— A fost arestat un boschetar care mai dormea câteodată prin parc, Yannis Perahia. S-a apărat destul de neconvingător. Tipul suferea de psihoză și de ani buni stătea mai mult prin

[1] University of Florida.

spitale și prin centre de psihiatrie. Perahia a mărturisit cumva și imediat a fost condamnat la treizeci de ani de închisoare. Pe scurt, un caz sordid, dar închis repede. Până când, anul trecut, Transparency Project a început să răscolească rahatul.

— Organizația care luptă împotriva erorilor judiciare?

— Mda. Au încercat încă o dată să ne compromită o procedură, găsind un judecător care a acceptat să dea o ordonanță pentru repetarea testelor ADN, să fie mai exacte.

— Din ce motiv?

— Mereu același refren: mărturii smulse pasămite unei persoane instabile psihic și progresele științei care ar permite identificarea unui fragment de ADN neobservat mai înainte.

Madeline clătină din cap.

— Ce progrese ale științei? În doar patru ani?

— Niște tâmpenii, sunt de-acord. Mă rog, nu chiar întru totul. Cu noile tehnici de verificare a ADN-ului, se poate...

— Știu toate astea, i-o tăie ea.

— Pe scurt, s-au efectuat noi teste, care l-au disculpat pe boschetar.

Madeline înțelese că Wu își pregătea micul lui moment de suspans.

— Și din ce motiv l-au disculpat? întrebă ea.

— Pentru că au găsit pe treningul lui Reuben un ADN care nu fusese prelevat anterior.

— Și ADN-ul ăsta figura în baza de date, nu-i așa?

— Mda. Era chiar al unui polițist: Adriano Sotomayor.

Madeline avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină după această dezvăluire.

— Și la ce concluzie s-a ajuns? Că Sotomayor își omorâse fratele?

— Poate da sau poate nu. Putea să fie vorba foarte bine și de niște urme de contact care sunt foarte greu de datat.

— Știi dacă cei doi frați se vedeau în mod frecvent?

— N-am idee. Cum între timp Adriano a murit, ancheta n-a mai fost reluată.

— Deci povestea se oprește aici?

— Din păcate. Acum e rândul tău, dă-mi un pont, Maddie! Spune-mi ce anchetezi.

Madeline se ținu tare pe poziție și clătină din cap. Nu se punea problema deocamdată să-i vorbească despre Lorenz. Și cu atât mai puțin despre Regele Arinilor.

Dandy-ul nu încercă să-și ascundă decepția și se ridică oftând.

— Continuă să faci săpături în cazul Sotomayor, îl sfătui Madeline.

Wu își aranjă trenciul și zâmbi. Ca într-un film, gesturile lui dădeau impresia că încetinesc timpul.

Îi făcu lui Madeline un semn discret cu mâna și se îndepărtă pentru a se întoarce la familia lui.

Cu soarele în față și cu *Yumeji's Theme*[1] în spate.

---

[1] Piesă din coloana sonoră a filmului *In the Mood for Love* de Wong Kar-wai.

19

La marginea infernului

Fiecare se crede singur în infern
și acesta este, de fapt, infernul.
René GIRARD

1.

Un miros îmbietor de pâine cu mălai plutea în restaurant.

Pentru a se proteja de frig, Gaspard găsise refugiu la Blue Peacock, unul dintre sanctuarele *soul food* din Harlem. În timpul săptămânii, localul nu se deschidea decât la ora prânzului, dar în weekend, începând cu ora 10.00, puteai să iei aici copioase brunch-uri pe bază de pui prăjit, cartofi dulci cu condimente și frigănele în sos caramel.

Se așezase aproape de intrare, pe unul dintre taburetele din jurul unui bar în formă de potcoavă. Atmosfera era deja foarte animată și veselă: turiști, familii de burghezi boemi din cartier, fete frumoase care sorbeau niște cocktailuri cu denumiri poetice, negri bătrâni îmbrăcați în stilul lui Robert Johnson sau Thelonious Monk.

Gaspard ridică mâna pentru a-i atrage atenția barmanului. Tare ar mai fi vrut să bea un scotch, dar comandă

un ceai rooibos bio dezgustător. Se consolă înfulecând o gogoașă umplută cu cremă de banane. Abia după ce se săturră, avu senzația că rotițele creierului i se deblochează. Mai întâi, se gândi la ce îi spusese André Langlois. De ce smulsese Sean Lorenz covorașul din vechea mașină a lui Adriano Sotomayor? Și, mai ales, ce avea de gând să facă?

Obiectiv vorbind, nu erau chiar așa multe soluții. Una singură se impunea: Lorenz voia să facă analiza fibrelor. Dar ce spera să găsească? Fără îndoială, sânge sau alte materiale genetice.

Gaspard mijii ochii. În filigran, o altă poveste se contura. Opusă celei pe care și-o imaginase la început și în care voise să creadă. Poate că Sean Lorenz nu-i ceruse niciodată ajutorul lui Sotomayor. Poate chiar îl bănuise pe fostul lui prieten că jucase un rol în răpirea fiului său. O ipoteză nebunească îi trecu prin minte: Sotomayor era complicele lui Beatriz Muñoz. Un asemenea scenariu stătea oare în picioare?

O secvență mută i se derulă în minte ca și cum ar fi vizionat niște filmări. Beatriz conducând furgoneta cu micuțul Julian în spate, mâna puștiului plină de sânge după ce i se amputase un deget, furgoneta ajungând pe malul estuarului Newtown Creek, apoi oprind alături de un Dodge Charger, Sotomayor coborând din mașina lui și ajutând-o pe Muñoz să bage copilul în portbagaj, jucăria de pluș murdară de sânge a lui Julian, uitată pe drum...

Gaspard clipi și viziunea se risipi. Înainte de a-și face scenarii, avea nevoie de dovezi. Își reluă reflecția dintr-un alt unghi. Sean era un civil, nu un polițist. Pentru a putea

face analiza covorului, probabil apelase la un laborator privat. Gaspard își luă capul în mâini, încercând să conecteze toate datele anchetei. Sean trecuse pe la familia Langlois pe 22 decembrie, cu o zi înainte de a muri. Dacă se dusese la vreun laborator, probabil că o făcuse a doua zi. Gaspard avu brusc înaintea ochilor o imagine care îl entuziasmă peste măsură: pagina din agenda lui Sean cu programarea, din data de 23 decembrie, la misteriosul doctor Stockhausen.

Își scoase telefonul mobil, intră pe Google, noul său prieten, și introduse mai multe combinații de cuvinte-cheie: „Manhattan", „laborator", „ADN", „Stockhausen"... În câteva secunde, găsi ceea ce căuta – adresa laboratorului de hematologie medico-legală „Pelletier & Stockhausen" din Upper East Side.

Intră imediat pe site-ul centrului medical. Potrivit prezentării online, laboratorul era specializat în „analize genetice destinate identificării umane". Beneficiind de o mulțime de acreditări (FBI, tribunale, Departamentul american de Justiție), era în mod regulat solicitat în cadrul procedurilor penale și judiciare pentru identificarea și analizarea probelor biologice recoltate de la locul unei crime. Cât privește persoanele particulare, ele recurgeau la serviciile laboratorului pentru analize de stabilire a filiației. Într-o rubrică a site-ului, puteau fi citite CV-urile celor doi fondatori: Éliane Pelletier, fostă farmacistă-șefă la Spitalul Saint-Luc din Montreal, și Dwight Stockhausen, doctor în biologie, licențiat al Universității Johns Hopkins.

Gaspard sună la laborator și reuși să ajungă la secretariatul lui Stockhausen. Repetă aceeași minciună-cu-re-nu-era-chiar-minciună: era un scriitor care realiza o biografie a pictorului Sean Lorenz și ar fi dorit să stea de vorbă cu doctorul Stockhausen. Secretara îl sfătui să-i trimită un e-mail și să-și formuleze cererea în scris. Gaspard insistă să-i fie notat numărul de telefon și cererea lui să fie transmisă personal doctorului. Funcționara îl asigură că așa avea să facă, după care aproape că-i închise telefonul în nas.

Vorbesc cu pereții... oftă el.

În aceeași clipă, primi un SMS de la Madeline. Îi cerea coordonatele Isabellei, verișoara lui Sotomayor. Fidel liniei pe care și-o fixase, rezistă dorinței de a o suna pentru a afla mai mult și se mulțumi să-i trimită numărul de telefon pe care i-l ceruse.

Cum ceaiul de plante i se răcise, ridică mâna pentru a comanda altul, dar se opri brusc. Timp de aproape un minut, privirea îi rămase fixată pe sutele de sticle care tapisau peretele din spatele barmanului. Rom, coniac, gin, bénédictine, chartreuse. Culori intense, la fel de sclipitoare ca diamantele, care îl hipnotizau. Lichioruri de foc, alcooluri parfumate care scânteiau în cutia lor de sticlă. Armagnac, calvados, absint, curaçao, vermut, cointreau.

Preț de o clipă, Gaspard își îngădui să creadă că ar fi avut mintea mai limpede după o dușcă de alcool. Pe termen scurt, era fără îndoială adevărat, dar, dacă s-ar fi apucat de băut, ancheta lui ar fi deviat de la drumul riguros, ascetic și virtuos pe care începuse să-l traseze. Totuși, reflexele aurii ale

sticlelor de whisky aveau o putere de atracție aproape fără limite. Simți o stare de slăbiciune. Era specificul sevrajului: pericolul ca simptomele să apară într-un moment în care nu te așteptai. Un hău i se deschise în stomac. Simți o apăsare puternică în piept, tâmplele îi zvâcneau, șiroind de transpirație.

Cunoștea gustul asociat fiecărei sticle, fiecărei mărci, fiecărei etichete. Acest blend japonez, dulce și cremos, notele lemnoase de single malt scoțian, aromele naturale ale unui whisky irlandez, gustul de miere al unui bourbon vechi, savoarea de portocală și cea de piersică ale unui Chivas.

Ca și în ajun, Gaspard înghiți în sec, își masă umerii și gâtul pentru a-și opri tremurăturile. Dar, de data asta, furtuna nu se risipi așa cum venise. Simțea că nu-și mai aparține. În pofida voinței lui, era pe punctul de a ceda.

În momentul acela, îi sună telefonul. Pe ecran era afișat un număr de mobil necunoscut.

— Da? răspunse el, având senzația că vocea i se deforma pentru a trece de bariera gâtului.

— Domnul Coutances? Sunt Dwight Stockhausen. Aveți puțin timp la dispoziție înainte de prânz?

2.

Madeline lăsă în jos parasolarul pentru a se proteja de reflexia razelor de soare.

Lumina era peste tot, orbitoare, totală, înghițindu-i cu totul câmpul vizual.

Aflată de două ore la volanul camionetei, se îndrepta spre Long Island. Panorama era contrastantă, când exasperantă, când fermecătoare. Reședințele țipătoare ale milionarilor alternau cu căsuțe de vacanță ieșite direct din anii 1950 și cu peisaje de sfârșit de lume: plaje de nisip alb care se întindeau la nesfârșit sub un cer zugrăvit cu var. După ce trecuse de Westhampton, străbătea de vreo douăzeci de kilometri marile orașe – Southampton și Bridgehampton – înșirate de-a lungul țărmului Atlanticului.

La cotitura unui drum nisipos, GPS-ul păru că se încurcă. Madeline crezu că se rătăcise și căută din priviri un loc pentru a întoarce. Atunci zări căminul de bătrâni. Era o clădire mare și veche, placată cu lemn, aflată la cincizeci de metri de plajă și înconjurată de pini și de mesteceni.

Opri lângă niște copaci și ieși din camionetă trântind portiera. Atmosfera sălbatică a locului o cuceri imediat. Sub un cer lăptos, vântul se dezlănțui, modelând dunele, încărcând aerul cu un miros de sare și de pământ. Un tablou de Caspar David Friedrich revizuit de Edward Hopper.

Urcă treptele care duceau la intrare. Nici sonerie, nici deschidere automată. Doar o ușă cu vopseaua scorojită, protejată de o plasă pentru țânțari ruptă, care scârțâi când o deschise. Madeline ajunse într-un hol pustiu care mirosea a umezeală.

— E cineva aici?

Mai întâi, singurul răspuns fu cel al vântului care amenința să dezlipească banda izolatoare de la ferestre.

Apoi un bărbat cu părul lung și roșcat apăru în capul scărilor. Neîngrijit, îmbrăcat cu o ținută de infirmier de un alb îndoielnic, cu o doză de Dr Pepper în mână.

— Bună ziua, zise Madeline. Poate că am greșit adresa...

— Nu, o asigură infirmierul coborând scările. Vă aflați la Eilenroc House Senior Citizens.

— Ai zice că nu e lume multă pe-aici.

Deși fața bărbatului era cam înfricoșătoare – tăiată de cicatrice, brăzdată de urme de acnee –, ochii lui albaștri erau uimitor de blânzi.

— Mă numesc Horace, se prezentă el, prinzându-și claia de păr cu un elastic.

— Madeline Greene.

El își puse băutura pe masa din lemn care ținea loc de birou de recepție.

— Majoritatea pensionarilor au plecat, explică el. Căminul își va închide definitiv porțile la sfârșitul lui februarie.

— Ah, da?

— Clădirea va fi demolată pentru a se construi în locul ei un hotel de lux.

— Păcat.

Horace se strâmbă.

— Mafioții de pe Wall Street distrug toată regiunea. Distrug toată țara, de altfel! Și lucrurile nu se vor opri aici dacă este ales pămpălăul de Tad Copeland.

Madeline nu se hazardă să intre în discuție pe teme politice.

— Venisem în vizită la una dintre pensionare, doamna Antonella Boninsegna. Este aici?

— Nella? Da, cred că va fi ultima care pleacă.

Infirmierul se uită la ceasul de mână.

— Vai de mine, am uitat să-i duc masa de prânz! La ora asta, o s-o găsiți pe verandă.

Horace arătă spre capătul holului.

— Traversați sala de mese și veți ajunge imediat. Vă aduc ceva de băut?

— Aș vrea o Coca-Cola.

— Zero?

— Nu, una adevărată! Mai am puțin loc, nu? răspunse ea, trăgând de cureaua de la jeanși.

— Nu asta am vrut să spun, zâmbi infirmierul dispărând în bucătărie.

Imensa încăpere comună de la parter te ducea cu gândul la o veche casă de familie. Genul „demipensiune cu vedere spre mare" cum găseai la Bénodet sau la Whistable. Grinzi false, mese individuale din lemn acoperite cu fețe de masă din mușama cu modele de scoici. Fără a uita de inevitabilul deco „marin" care făcea furori în vechile numere din *Art & Décoration* din anii 1990: lămpi cu glob de sticlă, corăbii prăfuite băgate în sticle, busole și compasuri din alamă, pește-sabie împăiat, gravuri în acvaforte care reproduceau scene epice de pescuit din vremea lui Moby Dick...

Când intră în galeria vitrată măturată de vânt, Madeline avu senzația că ajunsese pe puntea unei corăbii cu trei catarge

în plină furtună. Cu pereții ei crăpați și cu acoperișul prin care se scurgea apă, veranda părea pe punctul de a se prăbuși.

Așezată la o măsuță în colțul din capătul logiei, Nella Boninsegna era o bătrână plăpândă, cu figură de șoricel și cu ochi exagerat de măriți care străluceau în spatele unor lentile groase ca niște lupe. Purta o rochie cu guler rotund, închisă la culoare și uzată. Cu un pled din lână cu motive scoțiene pus pe genunchi, ea era cufundată în lectura unui roman gros: *Orașul care nu doarme niciodată* de Arthur Costello[1].

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua, răspunse bătrâna ridicând ochii din carte.

— E bun romanul?

— Este unul dintre romanele mele preferatele. Îl citesc a doua oară. Păcat că autorul nu mai scrie.

— A murit?

— Nu, este devastat. Copiii lui au murit într-un accident de mașină. Ai venit să-mi faci injecția?

— Nu, doamnă, mă numesc Madeline Greene, sunt polițistă.

— Și mai ales ești englezoaică.

— Exact, de unde știți?

— Accentul tău, *darling*! Manchester, nu-i așa?

Madeline încuviință din cap. De obicei, nu-i plăcea să fie atât de transparentă, dar bătrâna nu spusese asta ca s-o jignească.

---

[1] Personaj dintr-un alt roman al lui Guillaume Musso, *L'instant présent*. (N.r.)

— Și soțul meu era englez, adăugă Nella. Era originar din Prestwich.

— Atunci înseamnă că-i plăcea fotbalul.

— Nu trăia decât pentru Manchester United din epoca de aur.

— Cea a lui Ryan Giggs și a lui Eric Cantona?

Bătrâna doamnă schiță un zâmbet malițios.

— Mai degrabă cea a lui Bobby Charlton și a lui George Best!

Madeline redeveni serioasă.

— Am venit să vă văd pentru că anchetez un caz. Răpirea și uciderea fiului lui Sean Lorenz, vă spune ceva?

— Pictorul? Bineînțeles. Știți că Jackson Pollock a locuit în apropiere? A murit la Springs, la zece kilometri de aici, într-un accident de mașină. Era împreună cu amanta într-un Oldsmobile decapotabil. Conducea beat și...

— Am auzit de povestea asta, i-o reteză Maceline, dar se întâmpla în anii 1950. Sean Lorenz era un pictor contemporan.

— Crezi că-mi pierd mințile, *darling*?

— Nicidecum. Lorenz era prietenul unuia dintre foștii dumneavoastră elevi: Adriano Sotomayor. Vă amintiți de el?

— Ah, micuțul Adriano...

Nella Boninsegna își lăsă fraza în aer în timp ce chipul i se posomora. Ca și cum simpla evocare a copilului alunga orice urmă de veselie sau de bună dispoziție.

— Dumneavoastră ați informat serviciile sociale din comitat despre violențele tatălui său, Ernesto Sotomayor?

— Da. Era pe la mijlocul anilor 1970.

— Ernesto își lovea des fiul?

— E puțin spus. Acest bărbat era chiar un monstru. Un adevărat călău.

Vocea bătrânei doamne deveni groasă și înfundată:

— I-a făcut de toate: l-a băgat cu capul în vasul de toaletă, l-a bătut cu cureaua, l-a lovit cu pumnul, l-a ars cu țigara pe tot corpul. Într-o zi, l-a obligat pe băiat să stea cu mâinile ridicate timp de mai multe ore. În alta, l-a pus să meargă desculț pe sticlă pisată și vă scutesc de alte exemple.

— De ce făcea asta?

— Pentru că umanitatea include și un număr mare de monștri și de ființe sadice și pentru că întotdeauna a fost așa.

— Cum era Adriano?

— Era un băiat trist și drăguț care nu prea se putea concentra. Adesea, privirea i se tulbura și înțelegeai că era cu mintea în altă parte, foarte departe. Mai întâi, așa am ghicit că ceva nu era în regulă acasă la el. Chiar înainte de a descoperi urmele de maltratare pe corpul lui.

— El a fost cel care vi s-a destăinuit în cele din urmă?

— Da, mi-a povestit unele lucruri pe care i le făcea taică-său. Ernesto îl bătea pentru nimica toată. Niște pedepse care puteau să dureze ore întregi și care, în general, erau aplicate în cala vasului său de pescuit.

— Mama se prefăcea că nu vede?

Fosta învățătoare miji ochii.

— Mama, dacă vrei să-i spui așa... Oare cum o chema? Ah, da, Bianca...

— Până la urmă, a plecat de acasă, nu-i așa?

Nella scoase o batistă de pânză din buzunar și șterse lentilele ochelarilor ei Browline. Din cauza părului alb, acest tip de ochelari o făceau să semene cu colonelul Sanders.

— Îmi închipui că și ea încasa bătaie, zise bătrâna cu circumspecție.

— Atenție, frige! strigă Horace punând pe masă o tavă cu o cutie de Cola, un ceainic și două chifle cu somon, cremă, capere și brânză proaspătă.

Nella îi propuse lui Madeline să împartă gustarea cu ea.

— Nu sunt ca cele de la Russ & Daughters, dar sunt foarte bune, zise ea mușcând cu poftă din sandvici.

Madeline făcu la fel, apoi luă o gură de Cola și își continuă interogatoriul:

— Mi s-a spus că Adriano avea un frate.

Bătrâna învățătoare se încruntă.

— Nu, nu cred.

— Ba da, sunt sigură. Îl chema Reuben. Era mai mic ca el cu șapte ani.

Nella medită puțin.

— Pe atunci, când Bianca a plecat, au circulat niște zvonuri cum că era însărcinată și că altul o lăsase gravidă, nu Ernesto. Genul de bârfe din orășelele de provincie.

— N-ați crezut?

— Poate că Bianca era însărcinată, dar, în acest caz, tatăl copilului era soțul ei. Bianca era drăguță, dar niciun bărbat din Tibberton nu și-ar fi asumat riscul de a și-l face dușman pe turbatul de Ernesto.

Madeline tot nu pricepea ceva.

— De ce și-ar fi abandonat Bianca fiul mai mare?

Nella ridică din umeri în semn de nedumerire. Mai luă o gură din sandvici, apoi își aminti brusc ce uitase s-o întrebe pe Madeline.

— Cum ați aflat de toate poveștile astea? Și cum ați dat de urma mea?

— Prin Isabella Rodrigues, răspunse Madeline.

Învățătoarea avu nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti de verișoara lui Adriano.

— Micuța Isabella, bineînțeles. A venit să mă viziteze de câteva ori. E o fată bună, ca și tine.

— Nu vă încredeți în aparențe. Nu sunt chiar o fată bună, zâmbi amuzată Madeline.

Nella zâmbi la rândul ei.

— Bineînțeles că ești.

— Și Adriano, l-ați mai revăzut?

— Nu, dar m-am gândit mult la el. Sper că e bine. Ai vești despre el?

Madeline ezită. La ce ar servi s-o întristeze pe această bătrână cu vești sinistre?

— E foarte bine, nu vă faceți griji pentru el.

— Poate că ești o fată bună, dar ești o mincinoasă, ripostă învățătoarea.

— Aveți dreptate. Meritați adevărul. Adriano a murit în urmă cu aproape doi ani.

— Moartea lui are legătură cu ancheta despre pictor. Altfel, n-ai fi venit să mă cauți...

— Sinceră să fiu, încă nu știu nimic...

Ca să nu insiste prea mult asupra morții polițistului, ea schimbă subiectul.

— La sfârșitul vieții, Ernesto suferea de cancer la gât. Se pare că Adriano l-a primit la el acasă. Vi se pare posibil așa ceva?

Nella făcu ochii mari. În spatele lentilelor groase, pupilele ei se făcură duble din cauza uimirii.

— Dacă este adevărat, este surprinzător. M-ar mira ca Adriano să fi devenit un adept al caritații creștine.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Madeline ajutând-o să-și toarne ceai.

— Atâta vreme cât nu le-am îndurat noi înșine, cred că suntem incapabili să ne imaginăm suferințele provocate de tortură. Genul de acte la care a fost supus Adriano, intervalul mare de timp în care le-a suportat, toate astea lasă în mod inevitabil sechele și traumatisme. O tulburare mintală inimaginabilă.

— Unde vreți să ajungeți? insistă ea.

— Cred că, la un moment dat, această durere și această ură acumulate sunt imposibil de canalizat. Într-un fel sau altul, ajungi în mod obligatoriu să le întorci împotriva ta sau împotriva altora.

Cuvintele confuze ale fostei învățătoare o încurajară pe Madeline să joace o ultimă carte:

— *Regele Arinilor* vă spune ceva?

— Nu, este o marcă de mobilier pentru grădină?

Madeline se ridică pentru a-și lua rămas-bun.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, Nella.

Femeia asta îi plăcuse. Ar fi vrut să aibă așa o bunică. Înainte de a pleca, întrebă ceva ce o frământa încă de când venise:

— Infirmierul ăsta...

— Horace?

— Da. Vă tratează bine? Pare cam ciudat.

— Nu trebuie să te iei după aparențe, oricum nu în cazul lui. E băiat bun, liniștește-te. Nici el n-a avut o viață ușoară.

Ca și cum vorbele rostite de Nella ar fi fost amplificate, dinspre verandă se auzi un trosnet îngrijorător provocat de o rafală de vânt mai puternică decât celelalte. Madeline nu se putu abține să nu ridice privirea spre plafonul de sticlă, aproape așteptându-se să-l vadă cum se crapă.

— Mi s-a spus că centrul de bătrâni se va închide.

— Da, peste trei luni.

— Aveți un plan de rezervă?

— Nu-ți face griji pentru mine, mă voi duce la soțul meu.

— Credeam că e mort.

— Da, din 1996.

Lui Madeline nu-i plăcea turnura pe care o lua conversația.

— După mine, nu sunteți în pragul morții. Păreți a fi foarte în formă.

Bătrâna doamnă alungă cu un gest această idee iluzorie și, în timp ce Madeline se întorcea spre salon, strigă:

— Nu știu ce cauți, dar n-o să găsești!

— Sunteți cumva medium?

Nella zâmbi și își netezi părul ca un ultim gest de cochetărie.

— Dar o să găsești altceva, o asigură ea.

Madeline îi făcu un semn cu mâna și se îndreptă spre camioneta parcată sub pini.

Înainte de a porni la drum, merse până la plaja sălbatică, neatinsă, atemporală. În câteva luni, macarale și betoniere aveau să distrugă locul pentru a construi aici un hotel, o sală, un heliport. Totul îi părea stupid, periculos, inuman.

Fir-ar să fie, uite că vorbea și ea precum Gaspard...

Se întoarse la camionetă. Pentru a păstra o amintire, fotografie plaja cu nisip alb și căminul de bătrâni. Poate că bătrâna avea dreptate. Poate că Madeline găsise ceva aici. Chiar dacă nu știa încă ce anume.

Urcă în mașină, întoarse cheia în contact și porni spre șoseaua națională. Odată ajunsă acolo, străbătu kilometru după kilometru, încercând să-și pună gândurile în ordine. Conducea de mai bine de-o oră când îi sună mobilul. Pe ecran, un nume.

Dominic Wu.

3.

Probabil că, în cartier, toată lumea numea clădirea Rubik's Cub. Cel puțin asta își închipui Coutances când taxiul îl lăsă în nordul cartierului Upper East Side, la intersecția dintre 102nd Street și Madison Avenue.

Laboratorul Pelletier & Stockhausen era un cub de sticlă policromă, un mozaic tărcat ale cărui culori vii contrastau cu cenușiul și cu maroul tern al imobilelor din jur.

Cine a zis că americanii nu-și iau niciodată vacanță? În tot cazul, la sfârșitul acestei dimineți, laboratorul nu prea avea activitate. Gaspard vorbi cu o funcționară elegantă și longilină, dar foarte slabă și cu fața colțuroasă: linii negre, trasate cu echerul, o piele alburie, o privire întunecată și tristă care îți amintea de unele dintre personajele pictorului Bernard Buffet.

Miss Scândură îl conduse până la un birou de la etajul al șaselea care dădea spre imensul complex al spitalului Mount-Sinai.

— Intrați, domnule Coutances! îi zise proprietarul laboratorului.

Dwight Stockhausen era pe picior de plecare. Lângă o canapea Florence Knoll erau puse două valize Alzer din pânză cu monogramă, o geantă de voiaj asortată și o pereche de ghete îmblănite Moon Boot.

— Petrecem Crăciunul la Aspen. La hotelul Jerome. Ați stat vreodată acolo?

În voce i se simțea o infatuare asumată. Se apropie de Gaspard și îi întinse mâna, după obiceiul european.

— Nu de curând, răspunse dramaturgul.

Cu un gest, criminalistul îl invită să ia loc pe canapea.

El mai rămase în picioare un minut. Cu ochii ațintiți pe ecran, butona tastatura unui smartphone care părea minuscul în comparație cu degetele lui butucănoase.

— Sunt al dumneavoastră într-o clipă. Numai să termin afurisitul ăsta de check-in.

Gaspard profită de asta pentru a-și observa gazda. Când era copil, mama lui avusese de-a face uneori cu tipi ca el care

locuiau în arondismentul 16 din Paris, în Belgravia sau în Bacon Hill. Fața lui, bărbia lui dublă – din profil semăna cu Ludovic al XVI-lea – se armonizau de minune cu pantalonii în carouri mulați și mai scurți, cu blazerul cu țesătură în zigzag și cu șosetele Gammarelli băgate în niște mocasini cu ciucuri.

În sfârșit, Bourbonul se hotărî să lase telefonul deoparte și să se așeze în fața lui.

— Parcă voiați să-mi vorbiți despre Sean Lorenz, nu-i așa?

— Din câte știu, a venit să vă vadă acum un an. Pe 23 decembrie 2015, ziua în care a murit.

— Îmi amintesc. Chiar eu l-am primit. Între noi fie vorba, era un artist faimos, nu-i așa?

Stockhaussen arătă spre pereții biroului său uriaș.

— După cum vedeți, eu însumi sunt colecționar, zise el pe acel ton pedant care îl caracteriza.

Gaspard recunoscu într-adevăr o litografie după *Fetița cu balon roșu* a lui Bansky – aceeași pe care o găseai deja în mii de saloane sau ca fundal de ecran pentru milioane de calculatoare. Mai recunoscu o serigrafie de Damien Hirst – eternul craniu din diamante pe care-l repeta la nesfârșit – și o sculptură mare de Arman reprezentând o vioară spartă (Arman mai crease și altceva în afară de viori cuprinse de furie?). Pe scurt, niște opere față de care el avea oroare.

— Să revenim la Sean Lorenz, dacă binevoiți.

Alunecos ca un țipar, criminalistul n-avea de gând să-l lase pe Gaspard să conducă întrevederea.

— Mai întâi, cum ați auzit de povestea asta? întrebă el.

Gaspard refuză să-i facă jocul. Dacă Stockhausen acceptase să-l vadă urgent, însemna că se temea pentru reputația lui și pentru cea a laboratorului său.

— Ca să câștigăm timp, domnule Stockhausen, spuneți-mi *imediat* și *exact* ce anume v-a cerut Sean Lorenz.

— Nu pot. Acest lucru este confidențial, după cum bănuiți.

— Vă garantez că nu va mai fi pentru mult timp. În orice caz, nu atunci când o patrulă de polițiști va descinde la Aspen ca să vă pună cătușele. Chestie care va stârni mare vâlvă la hotelul Jerome, credeți-mă.

Criminalistul se ofuscă:

— Și pentru ce motiv m-ar aresta, mă rog?

— Complicitate la uciderea unui copil.

Stockhausen își drese vocea.

— Ieșiți afară! O să-mi contactez avocatul.

În schimb, Gaspard se înfundă în canapeaua cam tare.

— Nu suntem obligați să ajungem la asemenea extreme.

— Ce vreți să știți mai exact?

— V-am spus deja.

Ludovic Capet nu se simțea în largul său. Își scoase frumoasa lui batistă de mătase din buzunarul blazerului pentru a se șterge de transpirație. Și se hotărî să capituleze.

— În acea zi de 23 decembrie, Sean Lorenz a intrat în biroul meu foarte surescitat. Ai fi zis că era nebun. Sincer, dacă n-ar fi fost celebru, nu l-aș fi primit niciodată.

— Avea cu el un sac de plastic, nu-i așa?

Stockhausen se strâmbă dezgustat.

— Da, un sac de gunoi care conținea un covoraș uzat. Ca cele pe care le găsești în mașinile vechi.

Gaspard confirmă.

— Provenea într-adevăr din portbagajul unui Dodge.

— Pe scurt, continuă criminalistul, Lorenz voia să știe dacă pe acel covor erau urme genetice care puteau să corespundă cu cele ale fiului său.

— Din punct de vedere tehnic, era ceva fezabil?

Stockhausen ridică din umeri, considerând întrebarea nepotrivită.

— Bineînțeles, din moment ce îl aveam pe Lorenz în fața noastră. Tot ceea ce am avut de făcut a fost să prelevăm un pic de salivă pe un bețișor din bumbac. Compararea ADN-ului pe care mi-o cerea era doar un pic mai complexă decât un banal test de paternitate. Doar că presupunea puțin mai mult timp.

— Și îmi închipui că Sean era grăbit.

Directorul laboratorului încuviință din cap.

— În perioada sărbătorilor de sfârșit de an, e întotdeauna complicat din cauza vacanței personalului. Dar toate problemele au o soluție când accepți să-ți scoți carnetul de cecuri.

— În cazul de față, la cât se ridica suma scrisă pe cec?

— În cazul de față, era mai mult decât un cec.

Stockhausen se ridică pentru a se îndrepta spre tabloul lui Bansky în spatele căruia se ascundea un seif de birou cu recunoaștere digitală. Criminalistul deschise dulapul de oțel

și scoase din el un tablou cu ramă din lemn închis la culoare. Sub geam, un desen semnat Sean Lorenz reprezentând linia de orizont newyorkeză cu zgârie-nori pe fundal. Gaspard își imagină scena și aceasta îi provocă greață: grăsanul de Stockhausen pe cale să-i smulgă lui Lorenz, care agoniza de durere, un ultim desen pentru a-l face să achite o simplă analiză genetică.

Ludovic al XVI-lea nu părea să-și dea seama de adevărata dimensiune a josniciei lui.

— Cred că pot spune fără să mă înșel că este ultima operă a artistului! chicoti el, încântat de gluma lui.

Gaspard își stăpâni dorința de a sparge tabloul, de a rupe desenul și de a ieși pe terasă pentru a arunca spre cer bucățelele de hârtie așa cum împrăștii cenușa. Chestia asta ar fi făcut senzație, dar cercetarea lui n-ar fi progresat. Își păstră așadar calmul și continuă discuția:

— Lorenz v-a făcut deci acest desen ca să acceptați să reduceți durata analizei...

— Da, i-am garantat că va avea rezultatele în dimineața zilei de 26 decembrie. Era complicat, dar nu imposibil.

— Deci, trebuia să treacă pe aici din nou după trei zile.

— Dar n-a mai venit niciodată să-și ia rezultatele, fiindcă între timp a murit, completă doctorul.

Stockhausen făcu o pauză de câteva secunde.

— Am avut rezultatele la data prevăzută, dar au rămas în așteptare în calculatoarele noastre. Nu exista un ordin judiciar și nimeni n-a venit să le ia. Noi avem un program de gestiune care a trimis automat trei mesaje de contactare a clientului, apoi am uitat complet de chestiunea asta.

— Moartea lui Lorenz a fost anunțată în toate ziarele. Asta nu v-a făcut să reacționați?

— Nu văd legătura. A murit de o criză de inimă în mijlocul străzii.

În privința asta, Stockhausen nu greșea.

— În fiecare an, reluă el, la începutul toamnei, echipa face o curățenie serioasă în arhiva fișierelor noastre. Abia în acest moment am văzut rezultatele.

Gaspard începea să-și piardă răbdarea.

— Și ce spuneau?

— Testul de paternitate era pozitiv.

— Mai concret?

— Mai concret, covorul fusese poate curățat sumar, dar n-a trebuit să căutăm mult pentru a găsi pe el urme se sânge aparținând băiatului lui Sean Lorenz.

— Și n-ați anunțat poliția?

— V-am spus că mi-am dat seama de asta în septembrie, anul acesta! Am făcut niște cercetări pe internet și am văzut că puștiul era mort, ucis de o nebună. Ce s-ar mai fi schimbat?

— Așa este, admise Gaspard.

El se ridică de pe canapea. Stockhausen insistă să-l conducă până la lift.

— Acest covor de mașină, cui îi aparținea? vru să știe directorul laboratorului.

— Nu credeți că e cam târziu ca să vă preocupați de asta?

El insistă:

— Era mașina lui Beatriz Muñoz? A mai ucis și alți copii, nu-i așa?

Gaspard înțelese că tipul îi ascundea ceva.

— Fir-ar să fie! Ce nu mi-ați spus?

Liftul sosi și ușile se deschiseră, dar Gaspard nu-l scăpă pe criminalist din ochi. Bărbatul părea la capătul puterilor, ca și cum tocmai traversase Manhattanul în cea mai mare grabă.

— S-au găsit pe acest covor urme de sânge ale fiului lui Lorenz, dar nu numai... Mai erau și alte urme. Sânge, salivă provenind de la alte persoane.

— Copii?

— Este imposibil de spus.

— Și cum interpretați asta?

— Nu știu! Nu sunt nici polițist, nici medic legist. Pot fi o mie de lucruri: urme de contact, de...

— Dar părerea dumneavoastră care este?

Stockhausen gâfâi:

— Părerea mea este că și alte corpuri au fost transportate în portbagajul acestei mașini.

4.

Madeline răspunse la telefon în timp ce conducea.

— Te ascult, Dominic.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut, Maddie: am făcut săpături în cazul Sotomayor și am găsit ceva foarte ciudat.

Deși era în vacanță, Dominic Wu avea tonul caracteristic vânătorului triumfător.

— Despre fratele lui?

— Mda, despre Reuben. Cu câteva săptămâni înainte de a muri, s-a dus la secția de poliție din Gainsville pentru a declara dispariția propriei mame.

— Bianca Sotomayor?

— Da. Născută în 1946, șaizeci și cinci de ani în momentul dispariției. Tocmai ieșise la pensie. Înainte de asta, lucrase în diferite spitale, mai întâi în Massachusetts, apoi la Toronto, în Michigan și în Orlando.

— Avea un soț? Un amant?

— N-a fost măritată decât o dată, cu Ernesto Sotomayor, tatăl lui Adriano și al lui Reuben. După aceea, a trăit cu un medic canadian și cu un dealer auto din Orlando care a dat ortul popii în 2010. În momentul dispariției, avea o relație cu un tip de patruzeci și patru de ani, proprietarul unui spa din regiune. Se pare că e la modă să ți-o tragi cu băbăciuni.

— S-a făcut vreo anchetă despre dispariția ei?

— Da, dar nu s-a ajuns la niciun rezultat. Dosarul este gol. Niciun semn prevestitor, niciun indiciu, nicio urmă. Bianca Sotomayor s-a evaporat.

— Și un judecător a declarat-o în cele din urmă moartă?

— În noiembrie 2015.

De aceea succesiunea lui Adriano a durat așa mult, gândi ea.

— Eu mi-am făcut treaba, Maddie. Acum, spune-mi de ce te interesează acest caz.

— Te sun mai târziu, promise ea.

Închise telefonul fără a-i lăsa timp să mai pună și alte întrebări.

O sună imediat pe Isabella, dar îi răspunse mesageria vocală. Prin urmare, decise să-l contacteze pe Gaspard.

— Unde ești, Coutances, în Manhattan?

— Unde-ai vrea să fiu? Să mă bronzez în Papeete sau în Bora Bora? Tocmai ies de la Stockhausen. I-am dat de urmă. Închipuie-ți că...

— Îmi povestești mai târziu, zise ea. Trec să te iau. Am închiriat o mașină, sunt pe Southern State, în dreptul orașului Hempstead. Mă întorc din Hamptons. E o poveste foarte lungă. O să ți-o spun.

— Și eu am multe lucruri să-ți povestesc.

— O să mi le spui mai târziu, mai am doar o oră de mers. Între timp, aș vrea să-mi faci un serviciu.

După vocea ei – timbru mai clar, intonații apăsate –, Gaspard realizase că Madeline nu era în aceeași stare ca în ajun.

— Spune.

— La două străzi de hotel, pe Thomas Street, este un magazin de unelte profesionale care se numește Hogarth Hardware. Te...

— Și ce vrei să fac eu acolo?

— Lasă-mă să vorbesc până la sfârșit! Ai o hârtie și un creion la îndemână? Uite lista mea de cumpărături: două lanterne, tuburi fluorescente, un levier din oțel călit, o rangă de decofrare...

— Și unde mergem cu toate astea?

— Asta tu o să-mi spui. Fă exact ce-ți cer. Mă asculți, Coutances?

În mod evident, Madeline găsise ceva care îi spulbera îndoielile despre temeiul acestei anchete. Ceva ce el n-ar fi fost capabil să descopere.

Gaspard își zise atunci că avusese dreptate să meargă după ea la Madrid.

20
Fiul preferat

Negrul este o culoare în sine,
care le rezumă și le consumă pe toate celelalte.
Henri MATISSE

1.

Părăsiseră New Yorkul la începutul după-amiezii și o luară spre est, trecând prin ambuteiaje. Primii o sută de kilometri până la New Haven fuseseră un adevărat coșmar. O autostradă supraaglomerată, cu foarte multe noduri rutiere. Un infern urban care se prelungea la infinit. Un teritoriu în agonie, cangrenat de metastaze de beton, asfixiat cu dioxid de azot și cu particule fine.

Madeline și Gaspard profitaseră din plin de timpul care se prelungea în periplul lor pentru a asambla piesele unui puzzle macabru. Povestea unei copilării ucise. Cu o violență care, în cele din urmă, a dat naștere unei violențe înzecite. Cu o cruzime și o barbarie cotidiană care, mulți ani mai târziu, vor alimenta o nebunie ucigașă. Povestea unei bombe cu ceas. Povestea unui băiețel pe care părinții, fiecare în felul său, l-au transformat într-un monstru.

Madeline mări temperatura sistemului de încălzire. Se lăsa deja noaptea. Ziua trecuse fără să-și dea seama, în ritmul descoperirilor care se accelerau. Bucăți întregi ieșeau din umbră. Mai întâlnise deja asta în unele cazuri. Era momentul cel mai excitant al anchetei. Revanșa adevărului când, după ce au fost prea mult timp refulate, unele evidențe reapăreau cu o forță devastatoare. În mintea ei, ceața începea să se risipească și ceea ce îi dezvăluia o sidera.

Întotdeauna este greu să identifici rădăcinile unei tragedii, să stabilești momentul precis în care o viață este dată peste cap. De câteva ore, Madeline avea totuși o certitudine. Drama se declanșase în vara lui 1976 la Tibberton, un mic port de pescuit din Massachusetts spre care se îndreptau ei acum.

În vara aceea, o infirmieră de la dispensarul local, Bianca Sotomayor, află că poartă în pântec un al doilea copil. În clipa în care vede rezultatele analizelor de sânge, ia o decizie radicală. Sătulă să îndure zilnic înjurăturile și bătăile soțului ei, Ernesto, își ia banii puși deoparte și pleacă pe neașteptate de acasă pentru a-și reface viața în Canada.

Pe vremea aceea, Adriano, fiul ei mai mare, n-avea nici șase ani. Rămas singur cu taică-său, băiatul suportă întreaga lui violență. Îndură bătaie după bătaie, umilință după umilință, administrate uneori cu o cruzime de neînchipuit. Va trebui să mai aștepte doi ani lungi pentru ca învățătoarea lui, Nella Boninsegna, să denunțe faptele tatălui și să-l elibereze pe copil din acel calvar.

Atunci lucrurile par să revină la normal în viața băiatului. Departe de tatăl său, Adriano are șansa de a fi dat în plasament la o familie destul de binevoitoare care îi permite chiar să păstreze legătura cu verișoara lui, Isabella. În Harlem, are o adolescență obișnuită și se împrietenește cu tânărul Sean Lorenz, un mic geniu al artei graffiti, și cu zbuciumata Beatriz Muñoz, fiica unor imigranți chilieni, care, din cauza fizicului ei, avusese ca și el o copilărie grea, marcată de dispreț și de umilințe.

Cei trei formează *Artificierii*, un grup de grafferi care pictează în culori vii vagoanele de metrou și zidurile din Manhattan. Adriano nu este foarte bun la învățătură. Abandonează școala rapid și, după o tinerețe cam furtunoasă, intră în cele din urmă în poliție unde avansează fără să facă valuri. În aparență, duce o viață liniștită. Dar cine poate spune ce se petrece cu adevărat în mintea lui?

În acest punct, fragmentele de puzzle deveneau mai ipotetice. Madeline știa foarte bine că acum combina impresii și posibilități, bazate pe descoperirile lor din New York – solide, dar puține. Totuși, tabloul general care se contura era de o coerență incredibilă.

Un lucru era sigur pentru Madeline: tenebrele copilăriei lui Sotomayor nu se risipiseră. Ele reapăreau la începutul anilor 2010. Atunci a dat Adriano de urma fratelui său mai mic, Reuben, care era profesor la Universitatea din Gainesville. Cei doi frați știau oare de mult timp unul de existența altuia? Se întâlniseră deja, vorbiseră? În acest stadiu al anchetei, Madeline nu știa. În orice caz, în această perioadă, Adriano era măcinat

de ură, de o dorință aprigă de a se răzbuna care-l antrenase într-o nebunie ucigașă. Își găsise mama în Florida. La început, se gândise fără îndoială s-o ucidă, dar se răzgândise: moartea era prea blândă pentru ceea ce îl făcuse ea să îndure.

Madeline nu era psihiatru, dar credea că descoperise cheia comportamentului lui Adriano: nu pe taică-său îl ura cel mai mult, ci pe maică-sa. Mama care îl abandonase. Mama, altădată adorată, care dezertase de pe câmpul de bătălie unde luptau împreună. Mama pe care o venera și care preferase să fugă cu fătul pe care-l purta în pântec.

În jurul acestei mame se cristalizase așadar ura lui. Madeline își imagina stupefacția pe care trebuie să fi simțit-o băiețelul. Nici măcar violența tatălui nu se compara cu această stare de uluire. Cel puțin, probabil că așa reinterpretase creierul său povestea. Bărbații sunt violenți prin natura lor. Dar mamele trebuie să-și protejeze copilul. Numai că a lui plecase. Ca să protejeze pe altul. O greșeală al cărei preț nu încetase să-l plătească.

Scenariul părea dement, dar era singurul motiv rațional pe care Madeline îl găsise pentru a lega traiectoria lui Adriano de acele crimele săvârșite de Regele Arinilor. Adriano o răpise așadar pe Bianca, o sechestrase și timp de mai multe săptămâni îi povestise probabil îndelung cum avea să-l ucidă pe Reuben, cum avea să-l omoare în bătaie pe fiul ei preferat. Se delectase o vreme cu această tortură mintală, apoi trecuse la fapte. Reuben murise.

Dar Bianca n-avea să scape așa ieftin. Adriano avea să comită aceeași crimă la nesfârșit. Avea s-o chinuie cu uciderea fratelui său repetată de o sută de ori. S-o facă să îndure un

calvar, o pedeapsă sofisticată care, probabil, îi încolțise încet, încet în minte. În februarie 2012, îl răpise pe micuțul Mason Melvil din parcul copiilor din Shelton și i-l încredințase maică-sii. În închisoarea ei, Bianca n-avea altă opțiune decât să se ocupe cât putea mai bine de băiețel. Poate chiar devenise și mai afectuoasă pentru a încerca să atenueze traumatismul pe care îl trăia un copil de doi ani despărțit cu brutalitate de părinții lui pentru a fi lăsat să zacă într-o pivniță întunecată în compania unei necunoscute. Inevitabil, Bianca se atașase de el. Dar, pe la mijlocul primăverii, pe nepregătite, Regele Arinilor îi luase copilul maică-sii și îl omorâse, după toate probabilitățile, chiar în fața ei, apoi îi dusese cadavrul în apropierea unui lac. O secvență pe care, în următorii doi ani, Adriano avea s-o repete de trei ori cu alte trei victime: Caleb Coffin, Thomas Sturm și Daniel Russell.

Madeline nu mai avea nicio îndoială legată de identitatea Regelui Arinilor. Adriano era într-adevăr ucigașul, dar, contrar a ceea ce crezuse toată lumea, adevăratele lui victime nu erau copiii. Suna tragic, dar acești băieței nu erau decât niște victime colaterale. O modalitate de a o răni la nesfârșit pe singura și unica lui victimă. Mama lui.

2.

În dreptul localității Mystic, circulația se fluidiză în sfârșit. Camioneta continuă să ruleze de-a lungul coastei spre est, apoi intră pe teritoriul statului Rhode Island și o

luă în direcția orașului Providence. Dacă ascultai stațiile de radio, era imposibil să ignori faptul că mai erau doar câteva ore până la petrecerea din Ajunul Crăciunului. De la Dean Martin la Nat King Cole, toți cântăreții păreau să fi căzut de acord să înveselească seara. Louis Armstrong abia terminase *White Christmas* că deja Sinatra și începea *Jungle Bells*.

Gândurile lui Gaspard le urmau îndeaproape pe cele ale lui Madeline. Se gândea la mitologia greacă, la pedeapsa pe care Zeus i-o dăduse lui Prometeu fiindcă furase focul sacru de la zei: să fie înlănțuit pe o stâncă și să se lase devorat în fiecare zi de vulturul Carpaților care îi mânca o bucată din ficat. Întrucât ficatul avea capacitatea de a se regenera în timpul nopții, a doua zi calvarul reîncepea. O suferință veșnică. O ispășire nu atât de diferită de cea la care Adriano o supusese pe mama lui.

Gaspard se gândi la ura pe care o acumulase probabil Sotomayor pentru a se lansa într-o asemenea nebunie și la nenorocul tuturor celor care îi ieșiseră în cale.

În decembrie 2014, hazardul vieții a făcut ca destinul lui, construit în jurul acestei devieri ucigașe, să se intersecteze cu alte două. Cei trei *Artificieri* se regăsesc fără voia lor pe drumul vieții. Dar culorile vii ale anilor 1990 au fost înlocuite de sânge și tenebre.

Beatriz Muñoz, cu care Adriano mai vorbea când și când, s-a lăsat antrenată de propriii demoni. Era ceva paradoxal și frustrant să-ți spui că Beatriz era sora mai mică de suferință a lui Adriano. Suferința care dă naștere la suferință. Aceeași ură care te determină să le faci rău celor pe care i-ai iubit profund.

Dar între cele două suflete chinuite există o diferență majoră: Beatriz nu merge până la capăt cu nebunia ei. Ea o torturează fizic și mintal pe Pénélope, dar nu îi ia viața lui Julian.

Când ia decizia să înapoieze copilul părinților săi, Beatriz îl contactează pe Adriano, pe care-l crede un polițist integru, pentru a juca rolul de intermediar. Îi dă întâlnire în Newton Creek, îi încredințează copilul pentru a i-l da înapoi tatălui său și se duce să se arunce în fața unui tren.

Așadar, în aceste circumstanțe neverosimile, se trezește Regele Arinilor cu fiul lui Sean în portbagajul mașinii. Un cadou care îl scutește de răpirea altui copil. El îl duce pe Julian în ascunzătoare unde, după un ritual de-acum bine stabilit, îl dă în grija mamei lui, Bianca.

Săptămânile trec. Urmând modul de operare pe care l-a respectat mereu, Sotomayor planifică să-i ia viața lui Julian undeva către sfârșitul lui februarie, începutul lunii martie. Numai că, pe 14 februarie 2015, Regele Arinilor este ucis în fața casei lui de un dealer din cartier.

Gaspard clipi. Înapoi la realitate. Asta era povestea așa cum reușiseră el și Madeline s-o reconstituie. Umplând spațiile goale cu multe ipoteze. Poate că se aflau pe un drum greșit, dar, dacă nu, se ridicau două întrebări. Unde sechestra Regele Arinilor victimele și pe mama lui? Mai exista vreo șansă ca Julian și Bianca să fie încă în viață după aproape doi ani de la moartea temnicerului lor?

Răspunsul la ultima întrebare era: probabil că nu. Cât despre locul de detenție, credeau că l-au localizat. Cu câteva

ore mai înainte, la New York, Gaspard crezuse în intuiția lui Madeline și-l sunase pe André, soțul Isabellei. Acesta îi confirmase că succesiunea lui Adriano fusese lungă și complicată din cauza implicațiilor juridice legate de dispariția Biancăi. Altfel spus, procedura nu se deblocase decât atunci când judecătorul de instrucție semnase actul de deces al mătușii lui.

— André, mai exista vreun alt bun imobiliar în succesiune? Un teren? O vilă? O cabană?

— Mai era vechea casă a familiei Sotomayor la Tibberton.

— Ați fost acolo recent?

— N-am fost niciodată! Isabella detestă văgăuna aia. Iar casa... e nasoală! Am văzut fotografii, ești mai aproape de Amityville decât de Martha's Vineyard.

— Cine locuiește acolo în acest moment?

— Nimeni. Încercăm să o vindem de un an, dar cumpărătorii nu se îmbulzesc la poartă, iar agentul imobiliar nu pare să fie prea inteligent.

Gaspard notase adresa. Când îi vorbise lui Madeline despre asta, ea remarcase că nu era logic ca bătrânul Ernesto să nu fi căutat să se debaraseze de coșmelia aia în perioada în care fusese diagnosticat cu cancer și se întorsese să locuiască împreună cu fiul său la New York. Ipoteza ca ascunzătoarea lui Adriano să fie această casă căpăta tot mai multă credibilitate. Asta presupunea o organizare dată naibii pentru a asigura aprovizionarea captivei în timp ce el lucra la New York, dar era posibil.

Gaspard își simțise inima bubuind și sângele zvâcnindu-i în tâmple.

— Nu te ambala, Coutances. Tot ce o să descoperim sunt două cadavre, zise Madeline înainte de a porni la drum.

3.

După mai mult de patru ore de mers, intraseră pe șoseaua de centură care înconjura Bostonul. Puțin după Berlington, se opriră la o benzinărie pentru a face plinul. Gaspard voi să se ofere, dar, cu mâinile rănite, îi venea greu să umple rezervorul.

— Du-te mai degrabă și adu-mi o cafea! îi ordonă Madeline luându-i pistoletul pompei de benzină.

El capitulă și plecă să se adăpostească de frig în stația de benzină. Băgă câteva monede în automatul de cafea. Două *lungo* fără zahăr. Era aproape ora opt seara. În unele familii, petrecerea din Ajunul Crăciunului trebuia să înceapă. Difuzoarele continuau să înșire melodii din *Great American SongBook*, versiunea pentru Crăciun. Gaspard recunoscu o variantă din *Old Toy Trains*, clasicul lui Roger Miller. Tatăl lui obișnuia să-i cânte la chitară versiunea franțuzească, *Petit garçon*, popularizată de Graeme Allwright. Chiar adult fiind, primele Crăciunuri erau încă vii în amintirea lui. Momentele cele mai fericite erau cele petrecute în apartamentul de două camere al tatălui său. Treizeci și șapte de metri pătrați, scuarul Paul-Lafargue, în Évry. Se revedea pe 24 decembrie seara, punând biscuiți și ceai fierbinte lângă brad, înainte de venirea lui Moș Crăciun. Își amintea de cadourile cu care se

juca împreună cu tatăl său: Big Jim, Circuit TCR, Copacul Magic, Hippos Gloutons...

În general, amintirea îl făcea să plângă și încerca să și-o alunge din minte. În seara asta totuși reuși s-o accepte fără ostilitate. Pur și simplu ca pe un moment frumos de care îți amintești cu recunoștință. Și asta schimba totul.

— Brr, e frig, se plânse Madeline așezându-se lângă el pe unul dintre taburetele rotative dispuse în jurul unei mese de bar din plastic turnat.

Vru să dea cafeaua pe gât dintr-o înghițitură, dar, fiind fierbinte, o scuipă numaidecât.

— Fir-ar să fie, Coutances, vrei să mă omori sau ce? Nu ești în stare nici măcar să iei o cafea?

Madeline Greene, în toată splendoarea ei. Calm, Gaspard se ridică pentru a merge să-i aducă altă băutură. Nici nu se punea problema să se certe cu ea și să distrugă frumosul elan pe care-l luase ancheta lor.

Între timp, Madeline își consultă telefonul. Un e-mail de la Dominic Wu îi reținu atenția: Un cadou, în caz că ești singură în seara de Ajun. Crăciun Fericit! Mesajul laconic era însoțit de un document voluminos. Dădu click pentru a-l deschide. Wu reușise să facă rost pe căi ocolite de un extras de cont bancar al lui Adriano. Altfel spus, o mină de aur.

— Cum de te-ai înveselit așa dintr-odată? o întrebă Gaspard întinzându-i cafeaua.

— Aruncă un ochi pe asta, îi zise ea transferându-i PDF-ul pe e-mail. Cheltuielile lui Sotomayor. Le studiem și discutăm după aceea. Caută-le pe cele care se repetă.

Madeline își puse noul pahar de cafea pe masă, lângă smartphone. Timp de o jumătate de oră nu-și mai ridică privirea din telefon. Cu capul aplecat, ea se concentra, derulându-și prin fața ochilor zecile de pagini ale listei și luând notițe pe un suport de farfurie din hârtie. Gaspard stătea lângă ea și avea exact aceeași atitudine. Ai fi zis că sunt doi împătimiți de păcănele într-un cazinou din Las Vegas.

Extrasul de cont conținea toate cheltuielile lui Sotomayor din ultimii trei ani de viață. Acest document era ca o cameră video ațintită asupra vieții lui. Îi dezvăluia obișnuințele, restaurantul în care îi plăcea să mănânce sushi la prânz, unde se aflau parcările în care își lăsa mașina, punctele de achitare a taxei pentru autostrăzile pe care circula, numele medicilor la care mergea, chiar și micile extravaganțe pe care și le permitea: o pereche de ghete Edward Green la 1 400 de dolari, un fular Burberry din cașmir la 600 de dolari...

În cele din urmă, Gaspard ridică decepționat capul.

— Nu văd nimic care să-l lege în mod direct pe Adriano de Tibberton, niciun traseu regulat, nicio factură de apă sau de electricitate, nici plăți făcute la magazinele din regiune.

— Asta nu spune neapărat mare lucru. Un polițist ca Adriano era capabil să-și mascheze tranzacțiile ținând o dublă contabilitate sau plătind cu bani lichizi. Dar unele cheltuieli regulate sunt ciudate.

Patru magazine apăreau într-adevăr în mod frecvent. Mai întâi, Home Depot și Lowe's Home Improvement. Cele mai mari firme de bricolaj, materiale de construcție și utilaje din țară. Valoarea facturilor era ridicată, dând de înțeles că era

vorba despre lucrări importante. Genul de amenajări – izolare fonică, sistem de ventilație... – pe care ar trebui să le realizezi dacă ai vrea să sechestrezi pe cineva o perioadă mai lungă.

A treia întreprindere era mai puțin cunoscută și trebuiră s-o caute pe internet pentru a-i descoperi sectorul de activitate. LyoφFood era o firmă specializată în vânzarea online de hrană liofilizată. Pe site puteai găsi mai ales o grămadă de rații militare sau de supraviețuire. Pachete constituite din cutii de sardine, batoane energetice, carne de vită uscată și feluri de mâncare liofilizată, conservată pe termen lung. De aici se aprovizionau excursioniștii sau marinarii, dar și unii cetățeni – din ce în ce mai numeroși – convinși că, pe fondul unei viitoare apocalipse, era necesară o stocare masivă de hrană.

În sfârșit, tranzacțiile arătau că Sotomayor era un client regulat al site-ului walgreens.com, unul dintre principalele lanțuri farmaceutice americane. Sigur, găseai de toate – sau aproape – la Walgreens, dar mai ales toate produsele de igienă necesare bebelușilor și copiilor mici.

Madeline își termină cafeaua rece și se întoarse spre Gaspard. Vedea bine că și el se gândea la același lucru ca ea. În inima lor, o speranță nebunească. Iar în mintea lor, imagini de care să se agațe: imagini cu Bianca Sotomayor, o bătrână obosită, prizonieră de ani buni într-o pivniță izolată fonic. O femeie sechestrată de propriul fiu despre care credea că era mort. O femeie care, de mai bine de doi ani, veghea asupra unui copil, privându-se de tot, economisind hrana,

apa, lumina. Sperând că, într-o bună zi, poate va veni cineva să-i elibereze.

— Grăbește-te, Coutances, ridicăm ancora.

4.

Ultimii kilometri se dovediră cei mai lungi. Drumul spre Tibberton era șerpuit. Cu puțin înainte de Salem, trebuiau să parcurgă o scurtă porțiune din autostrada US1, apoi s-o ia pe un drum care urca ușor, ocolind o pădure – identificată pe GPS sub numele ciudat de Blackseedy Woods –, și apoi să coboare din nou pe coastă.

Gaspard o privea pe Madeline pe furiș. Era complet schimbată la față. Privirea îi strălucea, clipea des, trăsăturile ei ferme o făceau să semene cu cea din poza pe care Gaspard o văzuse în articolul din *NYT*. Până și corpul îi era ușor înclinat în față, ca și cum era nerăbdătoare să sară la bătaie.

Ajunseră la Tibberton după cinci ore de drum. În mod vizibil, comitatul decisese reducerea bugetului pentru iluminatul public și pentru decorațiunile de Crăciun: străzile erau cufundate în beznă, clădirile oficiale nu erau puse în valoare, chiar și portul părea cufundat în întuneric. Locul li se păru și mai auster decât ceea ce citiseră în ghidurile turistice online. Tibberton era un târgușor de câteva mii de locuitori, cunoscut altădată pentru pescuitul în mare, dar care, de-a lungul anilor, intrase încet-încet în declin, având de suferit din cauza renumelui căpătat de Gloucester, celebrul

său vecin care se impusese ca o Mecca a tonului roșu. De atunci, orașul își găsea cu greu locul în industria pescuitului și în cea a turismului.

Urmară indicațiile GPS-ului și părăsiră zona de coastă pentru a ajunge la șoseaua care șerpuia printre câmpuri. Apoi intrară pe un drum îngust, înconjurat de mărăcini. După un kilometru, un panou *FOR SALE* apăru în lumina farurilor. *Please contact Harbor South Real Estate*, propunea afișul care se termina cu un număr de telefon al regiunii.

Madeline și Gaspard ieșiră din mașină însuflețiți, lăsând farurile aprinse. N-aveau arme, dar scoaseră din portbagaj lanternele, ranga de decofrare și levierul pe care Gaspard le cumpărase din Manhattan.

Era la fel de frig. Vântul puternic, venind dinspre Atlantic, le sufla direct în față. Dar la Tibberton până și în aerul sărat se simțea un miros oribil.

Se apropiară de clădire înaintând umăr la umăr. Casa familiei Sotomayor era o mică locuință colonială rurală, cu un singur etaj, dominată de un coș de fum central. Dacă fusese vreodată frumoasă, cu mult timp în urmă, acum era sinistră. O căsuță de țară sumbră, înconjurată de mărăcini și de ierburi înalte, cu o poartă încadrată de doi stâlpi care stăteau să cadă. Își croiră cu greutate drum printre plantele cu spini. În bezna nopții, fațada cu lambriuri de pin îți dădea impresia că fusese vopsită cu gudron.

N-avuseseră nevoie să-și folosească levierul. Ușa de la intrare fusese deteriorată de mult, judecând după lemnul deformat de umezeală. Își aprinseră lanternele și intrară în

casă. Locuința era pe jumătate goală, zăcând în propria-i mizerie de ani buni. Vizitată fără îndoială în multe rânduri de boschetarii din zonă. Bucătăria semideschisă fusese dezmembrată. Barul din lemn dispăruse, ușile dulapurilor de perete erau smulse. În salon nu mai rămăseseră decât o canapea stricată și o masă cu tăblia spartă. Pe jos, zeci de sticle goale de bere, prezervative, seringi. Găseai chiar și pietre aranjate în formă de cerc și cenușă rece, semn că se făcuse focul în mijlocul încăperii. Squatterii veniseră aici să facă sex, să bea și să se drogheze la lumina flăcărilor. Dar nimic nu părea să indice că în casă fuseseră ținuți niște prizonieri.

În celelalte încăperi de la parter, nu mai era decât praf, umezeală și o podea deformată care lua apă din toate părțile. În spatele casei, o verandă dădea spre o mică terasă în care se aflau două șezlonguri de lemn mucegăite. Madeline lăsă să-i scape o înjurătură zărind un garaj mare sau un hangar pentru bărci cu un acoperiș scurt în spate și foarte înclinat. Cu Gaspard în urma ei, traversă grădina și se năpusti în depozit. Dar și acesta era gol.

Se întoarseră în casă. Sub scară, o ușă pe jumătate ascunsă permitea accesul la o altă scară care ducea nu spre o pivniță, ci mai degrabă spre un subsol mare unde nu trona decât o masă de ping-pong plină de case de păianjen. În fundul încăperii, o nouă ușă care cedă după două lovituri de umăr: vidul sanitar al coșmeliei. Era evident că de ani buni nimeni nu se mai aventurase aici.

Ca să fie totuși împăcați, urcară apoi la etaj unde se aflau altădată dormitoarele și băile. Nici acolo nu mai rămăsese

mare lucru. Cu excepția camerei pe care o ocupase probabil Adriano până la vârsta de opt ani.

Lumina lanternei lui Gaspard explora încăperea în care zăceau amintiri-fantomă. O saltea, niște rafturi răsturnate, niște postere plastifiate care putrezeau pe jos. Aceleași cu cele pe care el însuși le avea odinioară pe perete în camera lui și care îi populaseră imaginarul copilăriei: *Fălci, Rocky, Războiul stelelor*... Singura diferență între panteonurile lor: boxeurul argentinian Carlos Monzón îl înlocuia pe Michel Platini de la AS Nancy-Lorraine.

Gaspard îndreptă lanterna spre latura interioară a ușii și văzu niște semne vechi, făcute cu creionul, marcând tradiționala măsurare a înălțimii care contează atât de mult când ești copil. Îl trecură fiorii. Ceva nu se potrivea. De ce Ernesto păstrase camera puștiului exact așa cum era din momentul ce i se retrăsese custodia fiului său?

Gaspard se lăsă pe vine. Niște fotografii înrămate zăceau pe jos și erau pline de praf de o veșnicie. Șterse sticla pentru a îndepărta murdăria. Erau niște poze vechi în culorile șterse ale anilor 1980 pe care puștii de azi încercau să le reproducă folosind filtrele Instagram. Fotografii ale unei familii americane: fața uscățivă și mândră a lui Ernesto, formele apetisante ale frumoasei Bianca, o Monica Bellucci din Tibberton. Chipul lui Adriano în fața celor cinci lumânări înfipte în tortul aniversar. Zâmbetul adresat fotografului, pentru a-i face pe plac, dar se vedea deja acea privire ușor pierdută despre care vorbea învățătoarea. Gaspard șterse o altă fotografie înrămată. Un al patrulea instantaneu care îl lăsă cu gura

căscată: Ernesto și fiul său la vârsta adultă. O fotografie făcută fără îndoială în timpul ceremoniei care marca intrarea lui Adriano în NYPD. Tatăl îl ținea cu mândrie pe după gât pe fiu-său, cu mâna pe umărul lui.

Așadar, Adriano își revăzuse tatăl încă de la vârsta de optsprezece sau douăzeci de ani, cu mult înainte ca acesta să se îmbolnăvească. Era de neînțeles. Sau, mai degrabă, era o logică pervertită. Cea potrivit căreia, din momentul în care nu mai fusese în stare să-l bată, Ernesto încetase să mai fie o amenințare pentru fiul său, iar acesta îl acceptase din nou în preajma lui. Încă o dată, Gaspard și Madeline se mirară că Adriano își canalizase ura doar asupra mamei lui. Era nedrept, șocant, lipsit de sens. Dar, de la un numit grad al ororii și al barbariei încolo, sensul și raționalul nu mai erau probabil relevante pentru a descifra comportamentele oamenilor.

Bianca

Mă numesc Bianca Sotomayor.

Am șaptezeci de ani și de cinci ani sunt pensionară în infern.

Credeți-mă, vă spun din experiență: adevărata caracteristică a infernului nu o reprezintă suferințele la care ești supus. Suferința este banală, inerentă existenței. Încă de la naștere, ființa omenească suferă mereu și pentru te miri ce. Adevărata caracteristică a infernului, în afara *intensității* suferințelor tale, constă mai ales în faptul că nu le poți pune capăt. Pentru că nu mai ai nici măcar puterea de a-ți lua viața.

N-o să vă rețin mult timp, n-o să încerc să vă conving. Mai întâi, pentru că părerea voastră nu mă interesează deloc. Și apoi pentru că nu puteți să-mi faceți nimic – nu puteți să-mi faceți nici bine, nici rău. Oricum preferați să ascultați amintirile parțiale și părtinitoare ale celor care se vor jura cu mâna pe inimă în fața voastră că Adriano era un băiețel calm și iubitor și că noi, părinții lui, eram niște monștri.

Iată deci singurul adevăr valabil din perspectiva mea: am încercat sincer să-mi iubesc fiul, dar asta n-a fost niciodată evident. Nici măcar în primii ani. Personalitatea unui copil

iese la iveală foarte repede. La patru, cinci ani, Adriano deja mă înfricoșa. Nu atât fiindcă era turbulent, insuportabil, coleric – căci așa era –, cât mai ales fiindcă era alunecos și perfid. Nimeni n-avea putere asupra lui. Nici eu, prin dragoste, nici tatăl său, prin violență. Adriano nu voia doar afecțiunea ta, el voia să te supună fără să-ți dea nimic în schimb. Voia să te subjuge și nimic nu-l putea face să renunțe, nici jurămintele mele, nici loviturile de curea pe care ni le dădea taică-său, lui pentru a-l potoli sau mie pentru a mă pedepsi că sunt mama unui caz pierdut. Chiar și în suferință, privirea lui mă făcea să încremenesc: vedeam în ei cruzimea și furia unui demon. Bineînțeles, o să credeți că toate astea nu existau decât în mintea mea. Poate, dar erau insuportabile. Așa că, imediat ce am putut, am plecat.

Am trecut la alt capitol din viața mea. Chiar așa. N-avem decât o viață și nu voiam să mi-o petrec pe a mea îndoindu-mi mereu spinarea. Ce sens are o viață redusă la o serie de sarcini care te dezgustă? Să te plimbi zi de zi printr-un oraș de tot rahatul care pute a pește, să ai o viață conjugală care se rezumă la a încasa bătăi și la a face felații ca să-l liniștești pe nebun, să fii sclava unui copil țicnit...

Nu mi-am continuat viața în altă parte, ci am luat-o efectiv de la capăt: un alt soț, un alt copil – căruia nu i-am spus nimic de fratele său –, o altă țară, alți prieteni, un alt mediu profesional. Din prima mea viață am ars totul, am uitat totul, fără niciun regret.

Aș putea să vă spun lucruri pe care le citim în cărți despre instinctul matern și despre remușcările pe care le-aș fi

încercat. Aș putea să vă spun că inima mi se strângea la fiecare aniversare a lui Adriano, dar n-ar fi adevărat.

N-am încercat niciodată să aflu ce a devenit. Nu i-am tastat niciodată numele pe Google și am rupt metodic toate relațiile cu cei care ar fi putut să-mi dea vești despre el. Ieșisem din viața lui și el, dintr-a mea. Până în acea sâmbătă de ianuarie când cineva a sunat la ușă. Era sfârșitul unei zile frumoase. Soarele își etala ultimele raze. În contraluminā, am distins, prin plasa de țânțari a ușii, uniforma bleumarin a unui polițist.

— Bună ziua, mamă, mi-a zis el imediat ce am deschis ușa.

Nu-l mai văzusem de mai bine de treizeci de ani, dar nu se schimbase. Avea aceeași sclipire morbidă în ochi. Dar, după toți acești ani, acea scânteie devenise flacără.

În acea clipă, m-am gândit că venise să mă omoare.

Nici prin cap nu-mi trecea că mă aștepta ceva mult mai rău.

21

Kilometrul zero

De fapt, nimeni nu a scris vreodată sau nu a pictat,
nu a sculptat, nu a modelat, nu a construit, nu a inventat
decât pentru a ieși din infern.
Antonin ARTAUD

1.

Descumpănită, Madeline făcea eforturi să nu se prăbușească.

Gaspard avea privirea pierdută în gol precum cea a unui boxeur năucit de lovituri.

Părăsiseră casa lăsată în paragină după ce o scotociseră încă o dată de la un capăt la altul. Zadarnic. Debusolați și obosiți, o luaseră înapoi spre Tibberton și se opriseră în port. Din cauza frigului mușcător care îi paraliza, renunțaseră imediat la dorința de a-și dezmorți picioarele pe dig și se refugiaseră în singurul restaurant încă deschis la ora unsprezece în seara din Ajunul Crăciunului. The Old Fisherman era un pub local în care vreo zece comeseni, în mod evident clienți obișnuiți, se ospătau cu *fish and chips* și cu supă de scoici acompaniată de o bere brună, servită la halbă.

— Ce putem face mai mult de atât? se întrebă Gaspard. Madeline îl ignoră. Așezată în fața unei *clam chowder* din care nici măcar nu gustase, ea se cufundase din nou în analiza tranzacțiilor lui Sotomayor. Timp de mai bine de-un sfert de oră, rămase apatică, obosindu-și ochii pe rândurile de cifre, după care fu nevoită să admită că nu avea să găsească nimic din ceea ce nu știa deja. Nu că nu era în stare să descopere ceva, ci pur și simplu nu mai exista niciun indiciu. Nicio pistă de urmat, nicio săpătură de făcut.

Speranța nu durase nici măcar o oră, dar ea existase. Acum, refăcând filmul greșelilor ei, Madeline își reproșa că nu crezuse îndeajuns în această poveste.

— Dac-aș fi fost acolo când Sean a venit să mă vadă la New York, lucrurile ar fi fost diferite. Am fi câștigat un an. Un an, îți dai seama?!

Cu platoul de stridii în față, Gaspard se simți dintr-odată vinovat și încercă s-o liniștească:

— Asta n-ar fi schimbat nimic.

— Ba cum să nu?!

Ea părea într-adevăr devastată. Gaspard tăcu pentru o clipă, apoi se hotărî să mărturisească:

— Nu, Madeline, asta n-ar fi schimbat nimic, fiindcă Sean Lorenz n-a venit niciodată la New York ca să te vadă pe tine.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Lorenz habar n-avea de existența ta, preciză el.

Madeline se încruntă. Era derutată.

— Dar mi-ai arătat articolul ăla despre mine pe care-l avea într-unul dintre sertare.

Gaspard își încrucișă brațele la piept și zise calm:

— Eu am printat articolul ăla de pe internet alaltăieri. Și tot eu am subliniat pasajele.

Pauză. Madeline încercă să-și amintească și bolborosi:

— Mi-ai... mi-ai spus că numărul meu de telefon apărea de mai multe ori pe desfășurătorul convorbirilor lui.

— În cazul ăsta, tot eu am falsificat grosolan documentele, ajutat de Karen. De altfel, m-am ostenit degeaba, fiindcă n-ai încercat niciodată să le verifici.

Uluită, Madeline refuza să accepte ceea ce lua drept o nouă provocare – nici nu mai știa a câta – a lui Coutances.

— Lorenz a murit pe 103rd Street, la câteva numere distanță de fostul meu birou. Este un fapt cert. Toată presa din lume l-a menționat. Era acolo pentru că voia să mă întâlnească.

— Lorenz era acolo, e adevărat, dar numai fiindcă laboratorul Pelletier & Stockhausen se află la doi pași. Nu la tine venea, ci la Stockhausen.

Convinsă în sfârșit, dar uluită de un asemenea tupeu, Madeline se ridică de pe scaun.

— Nu vorbești serios, nu?

— Am inventat toată povestea ca să-ți atrag atenția. Fiindcă voiam să te implici în ancheta asta.

— Dar... de ce?

Gaspard începu să vorbească mai tare și se ridică la rându-i de pe scaun:

— Pentru că voiam să încercăm să înțelegem ce i s-a întâmplat, de fapt, acestui copil, dar pe tine nu părea să te intereseze!

În jurul lor, conversațiile încetaseră și o tăcere grea domnea în sala supraîncălzită.

— Ți-am explicat de ce.

El îndreptă spre fața ei degetul arătător, parcă amenințând-o, și explodă:

— Explicația ta nu-mi era de-ajuns! Și aveam dreptate! Ai considerat mereu că Julian e mort. Niciodată nu ai acceptat să-ți închipui că am putea să-l salvăm!

Deodată, Madeline înțelese pe deplin amploarea manipulării lui Coutances și văzu roșu în fața ochilor.

— Ești complet dement... Ești dus cu pluta! Ești sărit de pe fix, ești...

Cu urechile vâjâindu-i de furie, se năpusti asupra lui pentru a-l apuca de gât. Gaspard o respinse, dar Madeline îl atacă din nou, dându-i un cot în coaste, urmat de două lovituri de pumn. Apoi de o directă în nas însoțită de un upercut în ficat.

Gaspard încasă loviturile fără a se putea apăra. Încovoiat de durere, crezu că furtuna trecuse, dar o lovitură violentă de genunchi îl trânti la pământ.

Madeline ieși din pub ca o tornadă.

Restaurantul se umplu imediat de larmă. Bătut bine, Gaspard se ridică anevoie. Buzele îi erau tumefiate, durerea din ochiul drept îl săgeta. Atela care îi ținea degetul drept se deplasase. Nasul îi sângera.

Ieși din restaurant șchiopătând și încercă să o ajungă din urmă pe Madeline în port. Dar, când ajunse la capătul digului, ea pornise deja camioneta. Vehiculul se năpusti direct asupra lui. La început, Gaspard crezu că încerca doar să-l sperie, dar ea nu schimbă direcția. În ultima clipă, el se aruncă într-o parte, cât pe ce să fie strivit sub roți.

Scrâșnind din pneuri, mașina se opri cincizeci de metri mai departe. Portiera se deschise și el o văzu pe Madeline cum îi aruncă toate lucrurile pe promenada din lemn: rucsacul, caietul cu spirală și chiar jucăria din pluș a lui Julian.

— Să te ia dracu'! urlă ea.

Trânti apoi portiera și acceleră brusc. Roțile patinară pe lemnul umed, apoi camioneta se stabiliză și părăsi portul ca o diligență în galop.

2.

— Da' știu că te-a caftit gagica!

Fiindcă îi curgea sânge din nas, Gaspard se așezase pe o bancă la baza monumentului funerar din port: un imens trauler din bronz ridicat pentru a aduce un omagiu pescarilor din zonă care își pierduseră viața pe mare cu trei secole în urmă.

— Ți-a pocit bine mutra, continuă marinarul hilar și știrb, întinzându-i o mână de batiste de hârtie.

Gaspard ridică anevoie capul pentru a-i mulțumi. Era un bețivan pe care-l văzuse puțin mai devreme la barul

restaurantului. Un bătrân bărbos, plin de ticuri, care purta o caschetă de căpitan și care mesteca un baton de lemn dulce așa cum face un bebeluș cu biberonul.

— Ți-a spart fața, insistă bețivul împingând lucrurile pe care Gaspard le adunase de pe drum pentru a se așeza pe bancă lângă el.

— Bine, gata, încetează!

— Pentru noi, a fost un spectacol frumos, un spectacol pe cinste! Rar mai vezi o gagică articulând un tip. În general, se întâmplă invers.

— Mai lasă-mă în pace cu asta!

— Mă cheamă Big Sam, se prezentă bătrânul, fără să ia în seama proasta dispoziție a lui Gaspard.

Acesta își scoase telefonul.

— OK, Big Sam sau cine-oi fi, știi cum aș putea să chem un taxi?

Bețivul izbucni în râs.

— La ora asta, nu găsești taxi p-aci, cowboy. Ș-apoi, mai 'nainte să te cari, poate-ar trebui s-achiți nota de plată!

Gaspard fu nevoit să admită că bătrânul avea dreptate. În toată nebunia aia, el și Madeline plecaseră din restaurant fără să plătească.

— De acord, așa este, zise el ridicându-și gulerul de la haină.

— Vin cu tine, declară bețivanul. Dacă vrei să-i faci cinste c-un pahar bătrânului Big Sam, nu te refuz, crede-mă.

3.

Madeline plângea.

Și băiețelul o privea.

Ea vărsa atât de multe lacrimi, încât nu mai vedea mare lucru din drum prin parbriz. Îl lăsase pe Gaspard în urmă cu zece minute când, în mijlocul unui viraj, camioneta devie de la direcția ei, trezindu-se în fața unei mașini care venea din sens invers. Farurile o orbiră ca și cum cineva ținea un proiector la câțiva centimetri de fața ei. Trase de volan cu toată puterea și auzi un claxon furios și disperat. Cele două oglinzi retrovizoare se ciocniră, iar camioneta ei mușcă din banda laterală pietonală, derapă și în cele din urmă se opri, fiind cât pe ce să cadă în șanț.

La naiba!

Cealaltă mașină tocmai dispăruse în noapte fără să oprească. Madeline dădu cu toată puterea cu pumnul în volan și izbucni în lacrimi. O durea din nou abdomenul. Toată ziua ignorase durerea, iar acum durerea își lua revanșa. Corpul îi era cuprins de frisoane. Ținându-se cu mâinile de burtă, se ghemui pe scaun și rămase așa mai multe minute, apatică, învăluită în noaptea de cerneală.

Băiețelul continua s-o privească.

Îl privi și ea.

Era fotografia lui Adriano Sotomayor pe care Gaspard o găsise în casă. Cea făcută la petrecerea pentru a cincea lui aniversare, cu un an înainte ca mama lui să-l abandoneze. Este o seară de vară. În spatele lumânărilor, un băiețel

zâmbește spre obiectiv. Poartă un tricou fără mâneci galben, un șort cu dungi și niște sandale lejere.

Madeline își șterse lacrimile cu mâneca și aprinse plafoniera.

Fotografia asta o tulbura. Era greu s-o privească spunându-și că monstrul era deja acolo, în embrion, în creierul și în corpul băiețelului. Cunoștea teoria anumitor psihologi potrivit căreia totul este deja clar până la trei ani. O afirmație care o revoltase întotdeauna.

Dar dacă era adevărată? Poate că totul era deja acolo, în acea privire, posibilitățile și limitele deopotrivă. Madeline își alungă această idee din minte. Nu porți deja în tine un demon la cinci ani. Ea își propusese să vâneze un monstru, dar monstrul era mort de mult timp și nu mai avea pe cine să vâneze. Nu mai era decât fantoma unui copil.

Un copil. Un băiețel. Precum cel al lui Jonathan Lempereur care se juca cu avionul lui în galeria comercială. Precum cel pe care voia să-l poarte în pântecul ei. Precum Julian Lorenz. Un copil.

Oftă. În urmă cu mult timp, urmase niște cursuri de formare și citise cărți pentru a învăța să intre „în mintea ucigașului". Chiar dacă erau multe fantasme și bla-bla-uri înăuntru, să pătrundă în mintea criminalilor rămânea una din marile plăceri ale polițiștilor. Dar să intri în mintea unui copil de cinci ani...

Cu ochii fixați asupra fotografiei, Madeline își imagină că se afla în sala de interogatoriu cu el.

Te numești Adriano Sotomayor.

Ai cinci ani și... nu știu ce e în mintea ta. Chiar dacă în mod normal e jobul meu să-mi imaginez asta. Nu știu ce simți când sufli în lumânările tale. Nu știu ce simți în viața ta cotidiană. Nu știu ce sens au pentru tine toate astea. Nu știu efectiv cum reziști. Nu știu ce speranțe ai. Nu știu la ce te gândești seara, când adormi. Nu știu ce ai făcut în după-amiaza asta.

Nu știu nici ce este în mintea tatălui tău. Nu-i cunosc povestea de viață. Nu știu de ce a început să te snopească în bătaie. Nu știu cum s-a ajuns la asta: un tată pedepsindu-și fiul într-o cală. Dându-i lovituri de curea, arzându-l cu țigara, băgându-i capul în veceu.

Nu știu dacă lovește pe altcineva atunci când dă în tine. Pe el însuși, poate? Pe propriul lui tată? Pe tipul de la bancă, pentru că refuză să-i reducă poliţele? Societatea? Pe nevastă-sa? Nu știu de ce diavolul a pus stăpânire pe el așa cum va pune stăpânire mai târziu și pe tine.

Madeline luă fotografia și o apropie și mai mult de fața ei.

Și băieţelul o privea.

Se uitau unul în ochii celuilalt.

Nu ești un demon la cinci ani, dar e posibil să fi pierdut deja totul. Încrederea în tine, stima, visurile.

— Unde te duci, micuțule Adriano? șopti ea. Unde te duci când începi să privești pierdut în gol? Unde te duci când privirea ta se îndreaptă către altundeva?

Unde este acest altundeva?

Un nou val de lacrimi care i se scurgeau pe obraji. Simți că era pe punctul de a atinge adevărul cu degetul. Dar

adevărul se ascundea deja. Uneori, adevărul ți se dezvăluie doar o clipă, mai ales când îl cauți atât de departe. Un gând. Liniștea de dinaintea unui declic.

Încă de la început, refuzase să creadă că povestea asta putea să se termine printr-o nouă interpretare a trecutului. Prin urmare, nu se aștepta la nimic miraculos. O rază de lună n-avea să înceapă să strălucească pe tabloul de bord. Adriano n-avea să prindă viață și să-i șoptească la ureche secretul lui.

Mai rămânea însă întrebarea pe care i-o pusese dobitocul ăsta de Gaspard. *Ce putem face mai mult de atât?* Era ultima întrebare a oricărei anchete, iar ea nu voia să rateze răspunsul.

Madeline răsuci cheia în contact, semnaliză și făcu manevre pentru a ajunge iarăși pe șosea fără a cădea în șanț. În loc s-o ia spre New York, ea întoarse în direcția Tibberton. Nu-și încheiase încă socotelile cu Gaspard Coutances.

4.

Împreună cu Big Sam care se ținea scai de el, Gaspard străbătu digul până la Old Fisherman.

Acolo, fu nevoit să suporte glumele clienților restaurantului, dar bețivanii nu erau răutăcioși. După ce s-au distrat bine pe seama lui, i-au făcut cinste cu un pahar. Primul său reflex a fost să refuze pentru a rămâne sobru, apoi lăsă garda jos. La ce bun să se mai abțină acum, că ancheta se terminase?

Savură pe îndelete primul pahar de whisky, după care își plăti imediat propria băutură. După alte două pahare date

peste cap, puse două hârtii de cincizeci de dolari pe tejgheaua barului și ceru să i se lase sticla.

Mă numesc Gaspard Coutances și sunt alcoolic.

Alcoolul își făcea efectul. Și Gaspard se simțea mai bine. Era cel mai plăcut moment: după două, trei pahare, când erai deja dezinhibat, eliberat de urâțenia lumii, dar când nu erai încă beat mangă. De altfel, în această stare scrisese cele mai bune replici. Când avea ideile *aproape* clare. Însă, la un moment dat, compania bețivanilor începu să-l indispună. Prea multe urlete, prea mult misoginism, prea multă homofobie, prea multe tâmpenii debitate pe minut. Și apoi, întotdeauna preferase să se trotileze singur. A te matoli era un act intim și tragic: ceva între masturbare și o doză de heroină. Apucă sticla de rye whiskey și găsi refugiu într-o anexă. Un soi de fumoar cam sinistru, cu pereți îmbrăcați în catifea roșie și decorați cu harpoane, cu gravuri licențioase și fotografii alb-negru ale pescarilor din zonă care pozau în fața bărcilor cu cele mai frumoase capturi. Ansamblul dădea sălii o atmosferă ciudată: *Bătrânul și marea* ilustrat de Toulouse-Lautrec.

Se așeză la o masă și își puse lucrurile pe scaunul din fața lui. Își turnă al patrulea pahar și începu să răsfoiască acel caiet gros în care consemnase toată ancheta. Povestea asta era cronica eșecului său. Poate că-i mai purta haina și costumul, dar nu mai era Sean Lorenz. Nu fusese în stare să ducă mai departe imaginea lui. Iar Madeline avea dreptate: nu poți s-o faci pe anchetatorul. Dintr-o mulțime de motive, fusese convins că avea să-l găsească și să-l salveze

pe Julian. Pentru că, dacă îl salva pe acest copil, se salva pe sine. Se agățase de această anchetă pentru că văzuse în ea un mijloc comod de a-și compensa eșecurile din viață. Dar nu-ți ispășești în câteva zile greșelile pe care le-ai făcut o viață întreagă.

Luă o gură de alcool și închise ochii. Imaginea lui Julian zăcând într-o pivniță i se întipări în minte. Era vreo șansă cât de infimă ca puștiul să mai fie în viață? Nu mai avea nicio certitudine. De altfel, chiar dacă printr-un miracol l-ar fi găsit, în ce stare ar fi putut să fie copilul după doi ani de captivitate? Și care ar fi fost viitorul lui? Taică-său murise încercând să-l salveze, maică-sa își trăsese un glonț în cap într-un vagon părăsit. Existau și variante mai bune de a-ți începe viața...

Dând paginile caietului său, Gaspard se opri la o fotografie a *Artificierilor* pe care o decupase din monografia scrisă de Benedick. Era poza lui preferată. Mai întâi, pentru că purta în ea autenticitatea unei epoci: New Yorkul dur și *underground* de la sfârșitul anilor 1980. Apoi, pentru că era singura fotografie în care cei trei șmecheri păreau aproape fericiți. Aveau douăzeci și ceva de ani și, uitându-se spre obiectiv, dădeau pentru ultima oară peste nas vieții înainte ca destinele lor să se destrame. Beatriz Muñoz, mai întâi, cunoscută sub pseudonimul de *LadyBird*, „femeia-pasăre" care, din cauza celor o sută de kilograme ale ei și a construcției ei de halterofil, era țintuită la sol și nu putea să zboare. În fotografie, ea își ascundea trupul sub o capă militară și îi zâmbea băiatului care se afla în dreapta ei:

Lorenz74, care nu era încă genialul Sean Lorenz. Cel care va picta tablouri după care oamenii vor fi înnebuniți. În poză, el se gândea doar cum să facă prostii cu amicul său pe care se făcea că-l stropea cu vopsea: *NightShift*, alias Adriano Sotomayor.

Gaspard îl privi pe Adriano mai cu atenție. În lumina a ceea ce știa acum, își revizui prima părere. Cu trei zile mai înainte, prima dată când văzuse această imagine, se gândise că latinoamericanul o făcea pe șmecherul cu cămașa lui descheiată și cu aerul lui de fanfaron, dar ceea ce luase drept un sentiment de superioritate nu era în realitate decât un soi de detașare. Aceeași privire pierdută pe care o avea încă din copilărie.

Gaspard examină cu mare atenție chipul viitorului Rege al Arinilor. Nu reușise să găsească acel enigmatic *rosebud*[1] al lui Adriano. Cheia care deschide toate ușile. Micul detaliu biografic care explică toate paradoxurile unei vieți, ceea ce suntem cu adevărat, lucrul după care alergăm ori de care fugim toată viața. O clipă avu senzația că dovada era acolo, în fața ochilor săi, dar că nu era în stare s-o vadă. Își aminti de o carte citită în adolescență, *Scrisoarea furată*, de Edgar Allan Poe, și de principala ei concluzie: cel mai bun mijloc de a ascunde ceva este să-l lași la vedere.

Fără să fie conștient de ceea ce face, își scosese automat stiloul și începuse să-și ia notițe, așa cum avea obiceiul când

[1] „Boboc de trandafir" (engleză, în original). Aluzie la filmul lui Orson Welles, *Cetățeanul Kane*, în care niște jurnaliști încearcă să afle secretul vieții unui mogul media, pornind de la cuvântul *rosebud*, rostit de acesta înainte de a muri.

își scria piesele de teatru. Citi ceea ce mâzgălise: două, trei date, numele *Artificierilor*, pseudonimele lor. Își corectă o greșeală: poate din cauza ambianței marine a încăperii, scrisese *NightShip* în loc de *NightShift*.[1]

Închise caietul, își goli paharul dintr-o înghițitură și își luă lucrurile. Cu capul greu, se târî până la bar. Era mai puțină lume și hărmălaia se mai potolise un pic. Îl întrebă pe patron dacă nu putea să-i facă rost de o cameră pentru la noapte. Acesta îi spuse că o să dea câteva telefoane. Gaspard îi mulțumi cu o mișcare a capului. Pe jumătate prăbușit pe un taburet, Big Sam se agăță de el ca o lipitoare.

— Îmi faci cinste c-un pahar, cowboy?

Gaspard îi turnă un pahar plin din sticla lui de whisky.

Chiar dacă el nu mai bău, alcoolul începea să-și facă efectul. Mintea i se încețoșa. Simțea că trecuse foarte aproape de ceva, dar că-i scăpase printre degete.

— Ai cunoscut familia Sotomayor?

— Bine'nțeles, răspunse pilangiul, toată lumea îi cunoștea aici. Dac-ai fi văzut-o pe nevasta Căpitanului... Oare cum o chema?

— Bianca?

— Da, așa, era o muiere frumoasă foc. I-aș fi tras-o cu plăcere parașutei...

— Lui Ernesto i se spunea Căpitanul? i-o tăie el.

— Mda.

— De ce?

---

[1] „Vapor de noapte", respectiv „Rond de noapte" (engleză, în original).

— Tâmpit mai eşti, amice: pentru că era căpitan, firește! Era chiar unul dintre puținii care aveau permis de pescuit la mare adâncime.

— Ce ambarcațiune avea? Un trauler?

— Bine'nțeles, doar nu o goeletă!

— Și cum se numea vasul lui?

— Nu mai știu. Asta te costă. Îmi mai faci cinste c-un rând?

În loc să-i ofere un pahar și, deși îl dureau mâinile, Gaspard îl apucă pe bețivan de gât și îi lipi fața de a lui.

— Cum se numea vasul lui Sotomayor? se enervă el.

Big Sam se eliberă din strânsoare.

— Calmează-te, băiete! Astea nu-s maniere!

Bețivul luă cu forța sticla și bău direct din ea câteva înghițituri. Luminat la față, își șterse apoi gura ştirbă și sări de pe taburet.

— Hai cu mine.

Îl duse pe Gaspard în fumoar și, în mai puțin de-un minut, găsi un tablou agățat de perete în care Ernesto Sotomayor poza împreună cu echipajul său în fața unui ton roșu care depășea un chintal. Fotografia era alb-negru. Probabil data de pe la mijlocul anilor 1980, dar rezoluția era bună. În spatele pescarilor, se vedea un trauler mare. Miji ochii pentru a citi numele vasului. Se numea *Night Shift*.

Gaspard începu să tremure. Simți cum începe să lăcrimeze din cauza emoției.

— Ce s-a întâmplat cu traulerul când Sotomayor s-a retras? Mai este în port?

— Glumești, băiete! Știi cât costă un loc în port?

— Unde este?

— Ca majoritatea vaselor din Tibberton care sunt date la casat, probabil c-a fost remorcat până la Graveyard.

— Graveyard? Ce-i asta?

— Cimitirul vapoarelor din Staten Island.

— În New York?

— Da, băiete.

Gaspard o tulise deja. Își luă rucsacul, părăsi barul și ieși în port. Aerul rece îi făcu foarte bine, ca și cum avea puterea de a-l trezi din beție cu o viteză extraordinară. În timp ce-și scotea telefonul, zări în noapte două faruri puternice care veneau înspre el.

Era Madeline.

Duminică, 25 decembrie

22
Night Shift

Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua întâi.
GENEZA, 1:5

1.

Fulgi mari, argintii, umpleau cerul ca un nor de insecte metalice.

Era ora șapte dimineața când Gaspard și Madeline ajunseră la cimitirul marin din Staten Island. Merseseră toată noaptea și erau frânți de oboseală. Pentru a rezista, Madeline fumase țigară după țigară, iar Gaspard golise un termos de cafea. Zăpada se pornise să cadă pe ultimii kilometri, acoperind drumul cu un strat de câțiva centimetri și încetinindu-le și mai mult mersul. Când pătrunseră în incinta Boat Graveyard, era deja ninsoare.

Terenul era înconjurat cu garduri de sârmă ghimpată și cu panouri care atrăgeau atenția asupra pericolelor la care te expuneai dacă te aventurai aici, dar locul era mult prea întins pentru a le interzice accesul celor care voiau să intre.

Argumentul cel mai descurajant era însă duhoarea care domnea în zonă. Cum intrai, te și izbea: miasme de pește

stricat și de alge intrate în descompunere. Un miros care contamina atmosfera, îți întorcea stomacul pe dos și îți provoca amețeli. Numai după ce reușeai să-ți învingi repulsia, îți dădeai pe deplin seama de frumusețea stranie și paradoxală a panoramei.

Sub un cer diluat cu carbonat de plumb se întindea un peisaj apocaliptic. Un *no man's land* sălbatic, lăsat de izbelişte, invadat de mii de epave. Bărci care putrezeau în noroi, nave dezmembrate, șlepuri eșuate în nămol de zeci de ani, cargouri ruginite, veliere ale căror catarge zdrăngăneau, carcasa unui vapor cu aburi ieșită direct din fluviul Mississippi.

La orizont nu se ivea nimic. Nu era nici țipenie de om și niciun zgomot în afară de țipetele pescărușilor care se roteau deasupra epavelor acoperite de rugină. Îți venea greu să crezi că te afli la numai câteva ancabluri de Manhattan.

De aproape o oră, Gaspard și Madeline căutau cu disperare *Night Shift*, dar demersul le era îngreunat din cauza întinderii vaste a cimitirului. Ninsoarea se întețea, astfel că le era tot mai greu să vadă vapoarele ale căror contururi fantomatice se pierdeau între cer și mare.

Ca lucrurile să se înrăutățească, nu puteau pătrunde cu mașina în toate zonele din cimitir. Nu existau cheiuri clar delimitate, nici căi de acces betonate sau semnalizate. În funcție de zone, existau drumuri accidentate sau fâșii de teren care se înfundau, astfel că era mai bine s-o ia pe jos, cu riscul de a se împotmoli.

Parcurgând una dintre aceste scurtături, după ce trecuseră de o vastă landă nisipoasă în care era afundat un remorcher

al armatei, un detaliu îi atrase atenția lui Madeline. Niște arbori de talie mijlocie ieșeau efectiv din apă. Vreo zece arbuști plantați pe cele două laturi ale unei cărări de nisip și de turbă. O aranjare prea rectilinie pentru a fi naturală. Cine ar veni să planteze vegetație aici și din ce motiv? Ea dădu cu piciorul pentru a rupe o crenguță. Gaspard o luă de jos ca să o inspecteze.

— Ai zice că lemnul sângerează, remarcă el arătând seva roșie a lemnului.

— La dracu'! zise ea. Arborii ăștia...

— Ce?

— Sunt arini.

Arborele care plânge cu lacrimi de sânge. Arborele renvierii după carnajul iernii. Cel al vieții de după moarte.

2.

Ghidându-se după șirul de arini, parcurseră vreo sută de metri pe un drum prost din scânduri până să vadă silueta înaltă și compactă a unui vas care putrezea, amarat de-a lungul unui ponton improvizat.

Night Shift era un trauler cu plasele de pescuit la pupă, lung de peste douăzeci de metri. O masă de fier vechi înțepenită, închistată în rugină, în alge și mâl.

Fără să ezite nici măcar o secundă, Madeline se ajută de o scândură pentru a ajunge la rampă și sări pe vas. Înfruntând vântul care-i bătea în față, ea se strecură pe sub portic, păși

peste troliu și ajunse la pasarelă. Gaspard o urmă. Zăpada depusă pe jos avea să înghețe, transformând totul într-un patinoar. Puntea era plină de frânghii groase, roți de scripeți, cabluri, năvoade rupte, anvelope tăiate.

O scară alunecoasă permitea accesul la timonerie. Locul începea să ia apă. Podeaua era stricată și pereții erau îmbibați cu o umezeală nesănătoasă. Acoperit cu o murdărie lipicioasă, compartimentul de pilotaj era devastat: cârma, radarele, radiourile și alte aparate de navigație dispăruseră. Atârnând pe perete, alături de un extinctor care își dăduse sufletul, un document plastifiat pe jumătate mucegăit fu remarcat de Madeline: un plan al traulerului cu măsurile de securitate care trebuiau luate în caz de incendiu.

Părăsiră timoneria și o luară pe un soi de pasarelă care permitea accesul la compartimentul echipajului, unde majoritatea pereților despărțitori din lemn fuseseră distruși. Mai întâi, un culoar îngust pe care trecerea era îngreunată de o veche mașină de gătit și de un congelator, apoi două cabine deteriorate care fuseseră transformate în sală de șantier. Într-un colț, niște saci cu ciment, un târnăcop, o mistrie și multe alte unelte fuseseră depozitate sub o prelată din PVC. Într-o altă fostă cușetă, printre cioburi de sticlă și cadavre de șobolani, se aflau zeci de cutii de carton goale care putrezeau în băltoace de apă împuțită. Madeline dezlipi una dintre etichetele prinse cu scotch pe ambalaje și i-o arătă lui Gaspard: LyoφFood, firma specializată în vânzarea de rații alimentare de supraviețuire...

Niciodată nu fuseseră atât de aproape de adevăr.

Cu ajutorul hărții, coborâră în ceea ce fusese, probabil, sala mașinilor – acum era regatul șobolanilor și al coroziunii. La sosirea lor, animalele o luară la fugă pentru a se ascunde în spatele țevilor care se întindeau pe jos. În fundul încăperii, o ușă metalică mâncată de rugină. Închisă. Madeline îi ceru lui Coutances să o lumineze cu lanterna în timp ce ea încerca să o deschidă. Se chinui cu o rangă, apoi cu un levier: nimic.

Se întoarseră pe punte și, tot grație hărții, căutară o altă intrare pentru a ajunge în cală. Fără succes. Dacă existase altădată vreo cale de acces, probabil fusese blocată.

Refuzând să se dea bătuți, străbătură în lung și-n lat puntea, cercetând toate ungherele. Vântul vuia, obligându-i să urle pentru a se putea auzi. Rafale furioase se abăteau asupra lor, făcându-i să se clatine. Cu chiu, cu vai, încercară să dea la o parte zăpada cu picioarele. Mișcările lor se voiau rapide, dar aveau senzația că membrele înghețate nu le mai aparțin. La un moment dat, renunțară să-și mai vorbească, preferând să comunice prin gesturi.

De-o parte și de alta a tamburilor pentru înfășurat năvodul, remarcară două benzi largi de sticlă mată. Două șanțuri scurte constituite din bucăți de sticlă jivrată care se întindeau pe sol. Gaspard se gândi imediat la principiul răsuflătoarei sau la cel al curții englezești[1], acela de a permite ca lumina naturală să pătrundă într-un subsol. Mai departe, Madeline descoperi două plase de sârmă fixate după aceleași principiu. *Grilaje de aerisire.*

[1] În arhitectură, o „curte englezească" este o deschidere care permite luminii să intre într-un subsol, chiar și când acesta este complet sub pământ.

Ea alergă până la compartimentul echipajului și se întoarse cu un târnăcop. Mai întâi, crezu că o să reușească ușor să spargă plafonul de sticlă, dar placa era de o grosime neobișnuit de mare. Lovi cu toată puterea de mai multe ori. Îi trebui mai bine de-un sfert de oră pentru a reuși să străpungă dala vitrifiată, apoi termină treaba cu ranga pentru a desface toate pavelele. Imediat, zăpada năvăli înăuntru.

Aprinzând unul dintre tuburile fluorescente pe care le purta la centură, Madeline îl aruncă în gaura pe care o deschisese. Sub picioarele lor, un gol de trei metri adâncime.

— Există o scară de frânghie pe pasarelă. Mă duc s-o aduc! strigă ea făcând stânga-mprejur.

Gaspard rămase singur în fața prăpastiei. Uluit, șocat, speriat. Mirosurile îngrozitoare care veneau de jos – pește, fecale, urină – îl făcură să iasă din starea de năucire. Cineva fusese sechestrat acolo, cu siguranță.

I se păru că aude o voce amestecată cu șuieratul vântului. O voce care îl chema. Atunci, nu mai avu răbdare s-o aștepte pe Madeline să se întoarcă.

Își scoase haina și sări în cală.

3.

Gaspard aterizâ greoi, rostogolindu-se prin praf. În timp ce se ridica, duhoarea îngrozitoare îi întoarse stomacul pe dos. Cunoștea mirosul ăsta, era cel al morții. Luă de jos tubul fluorescent și înaintă în semiîntuneric.

— E cineva aici?

Singurul răspus fu cel al vântului înghețat care făcea vasul să se legene.

Toate lucarnele și toate hublourile fuseseră astupate. Chiar dacă fiecare gură de aer viciat era un supliciu, această parte joasă a traulerului era mai puțin umedă decât restul epavei. Atmosfera era mai apăsătoare și, pe măsură ce înaintai spre partea din spate a vasului, te afundai tot mai mult în liniște. Furtuna părea dintr-odată foarte îndepărtată, ca și cum erai proiectat într-un univers paralel.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, Gaspard își dădu seama că nu se mai afla în cală, ci într-un fel de sală de lucru, în care probabil pescarii triau și eviscerau peștele. Trecu prin fața unei benzi rulante și a unei cuve mari din inox. Văzu apoi un șir de cârlige de manipulare și niște jgheaburi de scurgere din metal. În cele din urmă, descoperi, în spatele unei stive de grătare de lemn, ceea ce știa cu siguranță că avea să găsească încă de când simțise mirosul morții: cadavrul Biancăi Sotomayor. Corpul femeii era întins pe jos, printre cărămizi, în poziție culcată cu genunchii la gură.

Gaspard apropie lampa de cadavru. Rămășițele Biancăi nu mai semănau cu nimic. Pielea umflată, plină de bășici și lucioasă ca un burete, era pe cale de a se desprinde. Unghiile i se desprindeau, iar corpul, când gălbui, când negru, înfățișa unul dintre ultimele stadii ale ororii. Gaspard încercă să nu leșine în fața acestei imagini insuportabile. Dacă, în pofida frigului, mirosul de putrefacție era atât de puternic, asta însemna că Bianca nu murise de foarte mult timp. El nu era

medic, dar ar fi pariat pe trei săptămâni. În orice caz, mai puțin de o lună fără îndoială.

Gaspard se afundă mai departe pe coridorul întunecat, lăsându-se învăluit de forța obscurității. Acum, frica și frigul nu-l mai atingeau. Era cu garda sus, încordat, prins în acțiune. Era gata de orice. Acest moment era cel pe care-l așteptă de douăzeci de ani. Deznodământul a ceva care începuse cu mult înainte ca el să audă de Sean Lorenz. Sfârșitul unei lupte între partea întunecată și cea luminoasă care coexistaseră mereu în el.

Ultimele zile fuseseră neașteptate, pline de surprize. Când ajunsese la Paris, în urmă cu cinci zile, nu bănuia nicio clipă că, în loc să scrie o piesă de teatru, avea să îmbrace echipamentul de speolog al propriei sale vieți pentru a se lupta cu demonii săi și pentru a-și descoperi trăsături de caracter pe care le credea pierdute pentru totdeauna.

Își canalizase toată forța, atenția și convingerea care-i mai rămăseseră. Fusese cât pe ce să se prăbușească de mai multe ori, dar încă era în picioare. Poate nu pentru foarte mult timp, dar cel puțin ajunsese până acolo. Pe marginea abisului. În grota monstrului. Gata pentru ultima înfruntare, căci monștrii nu mor niciodată cu adevărat.

— E cineva aici?

Continua să înainteze prin beznă. Tubul fluorescent era probabil defect, căci nu mai lumina aproape deloc. Deodată, denivelarea se accentuă și pasajul se îngustă. Nu mai vedea mare lucru. Mai mult ghicea decât distingea mormane de cutii de conserve, două saltele de paie, o grămadă de pături.

Și, de asemenea, niște cutii de carton, niște lădițe pline de pânze de păianjen.

Apoi, la un moment dat, nu mai putu să înainteze. Tocmai se lovise de un zid de grătare de lemn stivuite în fața unor țevi și conducte din fontă.

În acel moment, tubul fluorescent își dădu duhul. Gaspard se dădu înapoi câțiva pași, apoi se opri. Pe bâjbâite, se îndreptă spre zgomotul ușor al unui ventilator care provenea de la o țeavă groasă de evacuare. Se lăsă pe vine, își zise că poate era prea gras ca să încapă în conductă, dar reuși să intre.

Începu să se târască prin întuneric. De când sărise în cală, știa că nu avea să se mai întoarcă fără *el*. Știa că aici avea să se decidă și soarta lui de acum încolo. Așa că își legase existența de cea a lui Julian Lorenz. Un pact implicit. Un pariu nebunesc al unui jucător înrăit de poker care, pentru ultima partidă, decide să pună pe masă toate jetoanele și să-și joace viața cu șanse de unu la o mie. Să parieze că există o lumină care îți străpunge toate tenebrele.

Gaspard înainta în beznă, cu burta lipită de pământ. O greutate îi strivea pieptul. Urechile îi vâjâiau. Încet, încet, avea senzația că părăsea vasul. Nu mai simțea legănatul ruliului, nu mai auzea traulerul nici scârțâind, nici pocnind din toate încheieturile. Nu mai simțea miros de benzină, de vopsea și de lemn umed. Nu era decât bezna care îl înghițea, neagră precum cărbunele. Și, în aer, un miros de pământ calcinat. Iar la capătul tunelului, tăciunele care începe uneori să strălucească atunci când răscolești cenușa.

Atunci îl văzu.

4.

Coutances alerga prin zăpadă.

Aerul înghețat îi ardea plămânii și îi înțepa ochii. Bătuți de vânt, fulgii de zăpadă îi biciuiau fața. Cum nu mai avea pe el decât o cămașă, frigul îl devora, îi intrase în oase, dar, acum, era imunizat împotriva durerii.

Îl înfășurase pe Julian în haina lui și îl ținea strâns la piept. Madeline i-o luă înainte ca să pornească motorul mașinii.

Niște pescăruși enormi, cenușii, se tot învârteau pe deasupra lor. Din ciocurile lor de păsări de pradă, răzbeau niște țipete stridente și înspăimântătoare.

Coutances alerga.

Cu capul plecat, aproape lipit de fața albă a copilului, el încerca să îi transmită tot ce putea. Căldura lui, suflul, viața.

Gesturile nu îi erau stângace. Știa exact ce să facă. Știa că n-o să alunece pe pontonul acoperit cu polei. Știa că băiatul n-o să-i moară în brațe. Îl examinase când ieșise din cală. Julian era șocat, incapabil să deschidă ochii după ce trăise atâta timp în semiîntuneric, dar Bianca se ocupase probabil de el până la ultima ei suflare, căci copilul nu era nicidecum muribund.

— O să fie bine, Julian, îl asigură el.

Cu ochii închiși, micuțul tremura și clănțănea din dinți.

Cu mâna liberă, Gaspard luă câinele de pluș care ieșea din buzunarul hainei și îl puse în scobitura de la gâtul copilului.

— O să fie bine, băiete. Uite, ți-am adus prietenul. O să te încălzească.

Coutances alerga.

Mâinile rănite începuseră să-i sângereze din nou. Durerea era atât de mare, încât abia dacă le mai putea mișca, dar se sforța.

Coutances alerga.

Pneurile scrâșniră în zăpadă. Prin ninsoare, zări mașina pe care Madeline o apropiase cât putuse de mult de mal. Ajunse la capătul pontonului când Julian murmură ceva. Crezu că nu înțelesese bine și îl rugă să repete.

— Tu ești, tati? întrebă copilul.

Coutances înțelese de unde venea confuzia: dezorientarea, hainele, parfumul pe care-l folosea Lorenz impregnat încă în haina și în cămașa lui, jucăria de pluș...

Se aplecă spre copil și dădu să-i explice, dar, în loc de asta, se trezi răspunzând:

— Da, eu sunt.

5.

Camioneta înainta fără prea mare dificultate pe drumurile pline de zăpadă. Confortul plăcut din interior amortiza asprimea lumii exterioare și contrasta cu frigul polar care domnea afară. Căldura era dată la maximum, motorul torcea, radioul mergea în surdină pe 10-10Wins, postul local, care difuza din sfert în sfert de oră informații actualizate despre condițiile de circulație.

Gaspard și Madeline nu scoseseră niciun cuvânt de o jumătate de oră, de când părăsiseră cimitirul marin. Gaspard

îl ținea încă în brațe pe Julian care părea că adormise la pieptul lui. Ghemuit și înfofolit în haina tatălui său, nu i se mai vedea decât claia de păr blond încâlcit. Cele patru degete de la mâna stângă apucaseră mâna lui Gaspard și nu-i mai dădeau drumul.

Cu ochi scânteietori, Madeline tocmai introdusese în GPS adresa spitalului Bellevue din Manhattan. Se aflau pe Interstate 95, în dreptul orașului Secaucus din New Jersey. În acea zi de sărbătoare, nu era lume multă pe șosele, dar condițiile meteorologice îngreunau în mod considerabil circulația.

La o sută de metri de intrarea în Lincoln Tunnel, circulația încetini și mai mult, fiindcă nu se folosea decât o singură bandă. Printre mișcările ștergătoarelor, Gaspard zărea vehiculele de la administrația drumurilor care încadrau o mașină care împrăștia sare pe autostradă. Pe șirul din stânga, mașinile se deplasau încet, bară la bară. Apoi se opriră de-a binelea.

Și acum?

Gaspard se gândi la fraza lui Hemingway: „În cele mai importante răscruci ale vieții nu există nicio semnalizare". În acea dimineață de Crăciun, i se păru dimpotrivă că o baliză luminoasă și perfect lizibilă sclipea în fața ochilor săi. Se gândi din nou la *kairos*: clipa decisivă, momentul în care trebuia să acționezi pentru a nu lăsa șansa să-ți scape. Tipul de moment pe care n-a știut niciodată în viața lui cum să-l gestioneze. Era amuzant: petrecuse ultimii douăzeci de ani scriind dialoguri, deși nu știuse niciodată să comunice.

Conștient că era acum ori niciodată, el își luă inima în dinți și i se adresă lui Madeline:

— Pe acești o sută de metri viitorul este încă deschis, după aceea va fi prea târziu.

Madeline opri radioul și îl privi întrebătoare. Gaspard continuă:

— Dacă o iei la dreapta, spre Manhattan, scrii prima poveste. Dacă mergi înainte spre nord, inventezi o alta.

Cum nu înțelegea ce voia să spună, ea întrebă:

— Care-i prima poveste?

De data asta, Gaspard își găsi cuvintele. Prima poveste prezenta drumul a trei persoane cu destine distruse: un scriitor bețiv, o polițistă cu porniri suicidare, un băiețel orfan.

În prima poveste, scriitorul și polițista o luau prin Lincoln Tunnel pentru a-l duce pe băiețel la Bellevue Hospital, la urgențe. Mană cerească pentru jurnaliști, pentru voyeuri, pentru hiene. Drama intimă a unei familii va fi expusă în public, disecată și analizată fără milă. Din această poveste, se vor face articole care vor strânge like-uri pe rețelele de socializare, o întreagă poveste de exploatat de canalele de știri.

În prima poveste, dramaturgul se întoarce în cele din urmă în munții săi pentru a se închide și mai mult în el însuși. Continuă să bea, să deteste umanitatea, să nu mai suporte mare lucru pe lumea asta. Fiecare dimineață este mai dificilă decât precedenta. Așa că bea și mai mult, sperând să grăbească sfârșitul jocului.

Polițista se întoarce poate la Madrid în acea clinică de fertilitate. Sau poate nu. Își dorește să devină mamă, este

adevărat, dar și să aibă pe cineva care s-o ajute în noua ei viață. Pentru că se simte fragilă. Pentru că și-acum se luptă cu aceeași angoasă pe care o poartă în ea din adolescență. Așa că, bineînțeles, din când în când, izbutește să-i convingă pe ceilalți – și chiar pe ea însăși – că este o tânără optimistă, spirituală și echilibrată, deși în mintea sa nu este decât haos, nu simte decât confuzie, teamă și miros de sânge.

Cât despre băiat, viața lui este un mare secret. Copilul unui „pictor nebun" și al unei regine a tuturor exceselor, rămas orfan și crescut timp de doi ani în cala unui trauler de mama unui ucigaș în serie. Care va fi viața lui de acum încolo? Poți pune pariu că va fi marcată de obișnuitele drumuri între casa de copii și familiile de asistenți maternali. Vizitele la psiholog. Falsa compasiune, curiozitatea bolnavă, eticheta de victimă care i se lipește de piele. O privire ezitantă care are tendința de a se pierde, de a se afunda în amintirile sumbre din cala unui vapor.

Deodată, banda a doua se eliberă. Un agent de la administrația drumurilor purtând o vestă galbenă le făcu semn să avanseze și circulația se deblocă.

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Madeline îl privi pe Gaspard cu un aer pierdut, încercând să-i interpreteze spusele. Un concert de claxoane se iscă de la vehiculele din spatele lor. Madeline demară și camioneta își reluă cursa către Lincoln Tunnel. Coutances privea cum se apropia tăișul ghilotinei. Cincizeci de metri. Treizeci de metri. Zece metri. Își jucase ultima carte. Acum, mingea nu mai era în terenul lui.

Madeline se încadră pe banda care ducea în Manhattan. Dacă mai exista o altă poveste, ea era oricum prea nebunească, prea riscantă. Nu erau genul de lucruri pe care să le stabilești pe fugă.

Asta e, s-a terminat, gândi el.

— Și a doua poveste? întrebă ea totuși.

— A doua poveste, răspunse Gaspard, este povestea unei familii.

De data asta, ea înțelese ce spunea privirea lui: *Am certitudinea că nimeni nu va putea să protejeze acest copil mai bine ca noi.*

Atunci Madeline clipi, își frecă ochii cu mâneca și inspiră adânc. Apoi trase brusc de volan pentru a schimba banda. *In extremis*, camioneta trecu peste mai multe linii albe, strivind o barieră din plastic și un con de semnalizare.

Lăsând Manhattanul în urma ei, Madeline reuși să iasă din aglomerație și acceleră pentru a-și urma drumul spre nord.

6.

Așa a început a doua poveste, Julian.

Povestea familiei noastre.

Cinci ani mai târziu...

Iată adevărul, Julian.

Iată povestea ta. Iată povestea noastră.

Cea pe care tocmai am așternut-o pe hârtie în vechiul meu caiet cu spirale.

În dimineața aceea, nu te-am lăsat la camera de gardă de la Bellevue Hospital. Am continuat să mergem spre nord până la Children Center din Larchmont, centrul medical pentru copii fondat de Diane Raphaël cu banii obținuți din vânzarea tablourilor lui Lorenz.

Ai rămas internat aici o lună. Încet, încet, ai prins putere și ți-ai recăpătat vederea. În mintea ta era foarte vag ce trăiseși. N-aveai nicio noțiune a timpului, n-aveai aproape deloc amintiri din viața ta de dinainte și niciuna din timpul răpirii. Și ai continuat să-mi spui tată.

Am profitat de această perioadă pentru a ne organiza. Mama ta a legalizat statutul nostru. Întrucât lucrase pentru programul federal de protecție a martorilor, știa cui să se adreseze pentru a obține un act de naștere fals care să fie valabil. Așa ai devenit în mod oficial Julian Coutances, născut

pe 12 octombrie 2011 la Paris, fiul lui Gaspard Coutances și a lui Madeline Greene.

Înainte de a părăsi Statele Unite, m-am întors cu ea pe *Night Shift* înarmați cu bidoane de benzină și i-am dat foc.

Apoi am plecat și ne-am stabilit în Grecia, pe insula Sifnos, unde aveam deja velierul. Copilăria ta a fost luminată de soarele Insulelor Ciclade și legănată de valurile argintii și de foșnetul ierburilor.

Pentru a te ajuta să uiți tenebrele, nu știam nimic mai bun decât albastrul strălucitor al cerului, umbra măslinilor, prospețimea mentolată a iaurtului tsatsiki, parfumul de cimbru și de iasomie.

Ridic capul din caietul meu și te privesc cum mergi pe plaja din fața casei. În mod evident, planul a dat roade, fiindcă ești frumos foc și plesnești de sănătate, chiar dacă și-acum ți-e teamă de întuneric.

— Mami, uite, sunt avion!

Îți deschizi brațele și începi să alergi în jurul mamei tale, care izbucnește în hohote de râs.

Au trecut cinci ani de la acea dimineață de decembrie 2016. Cinci ani radioși. Pentru Madeline, pentru mine, pentru tine, începutul unei noi vieți. O adevărată renaștere. Ai readus în viețile noastre lucruri care dispăruseră de mult timp: delicatețea, speranța, încrederea, sensul. După cum vei descoperi când vei avea vârsta potrivită pentru a citi aceste

rânduri, nici mama ta, nici eu n-am fost mereu părinții liniștiți pe care i-ai cunoscut.

Dar viața noastră de familie m-a făcut să înțeleg ceva. Când ai un copil, toată cruzimea pe care a trebuit s-o înduri mai înainte se estompează. Absurditatea lumii, urâțenia ei, prostia fără margini a jumătate din omenire și lașitatea tuturor celor care vânează în haită. Când ai un copil, dintr-odată, stelele tale se aliniază pe cer. Toate erorile, toate rătăcirile, toate greșelile tale sunt iertate prin simpla recunoștință dintr-o privire.

Nu trece o zi să nu mă gândesc la acea dimineață de decembrie. Când te-am ținut în brațe prima dată. În dimineața aceea, la New York, furtuna se dezlănțuia, frigul îmi intrase până în oase, păsări agitate zburau pe deasupra noastră și un arbore sângera în zăpadă. În dimineața aceea, poate că eu te-am eliberat, dar tu ești cel care m-a salvat.

Sifnos,
Arhipelagul Insulelor Ciclade,
12 octombrie 2021

A 22-a Pénélope

Vânzare excepțională a unei opere monumentale de Sean Lorenz la New York

9 OCTOMBRIE 2019/AFP

Casa de licitații Christie's New York va pune în vânzare în această seară în Rockefeller Plaza o operă monumentală a pictorului american Sean Lorenz, decedat în 2015. Redenumită *A 22-a Pénélope*, piesa este un fost vagon de metrou parizian acoperit în întregime cu o frescă senzuală reprezentând-o pe Pénélope Kurkowski, soția și muza pictorului. Realizată în 1992, la sosirea în Franța a artistului newyorkez, opera a fost pictată ilegal și n-a fost descoperită decât recent, odată cu dispariția tragică a doamnei Kurkowski, care a ales să-și pună capăt zilelor în acest vagon, în decembrie 2016.

A urmat o lungă și aprigă bătălie judiciară între Regia Autonomă de Transporturi Pariziene și Bernard Benedick, executorul testamentar și unicul moștenitor al lui Sean Lorenz, pentru a se determina cui aparține opera de artă.

De-abia recent cele două părți au semnat un acord care să permită vânzarea de astăzi.

„N-ar fi de mirare ca opera să stabilească un nou record", afirmă un reprezentant al casei de licitații. „Încă din timpul vieții, cota lui Lorenz era ridicată, dar ea a explodat după moartea lui." La rândul său, domnul Benedick insistă asupra caracterului excepțional al acestei piese care n-a fost expusă niciodată: „Cele 21 de tablouri reprezentând-o pe Pénélope Kurkowski au fost toate distruse într-un incendiu din 2015. Acest vagon este, după știința mea, singura mărturie picturală care mai există a relației neobișnuite dintre Lorenz și fosta lui soție".

Respingând criticile cu privire la aspectul macabru al acestei opere deosebite, galeristul consideră că ea este judecată greșit. „Această operă reprezintă chintesența iubirii și a frumuseții", apreciază el și conchide apoi filosofic: „Pentru a scăpa de brutalitatea unei epoci guvernate de tehnologie, prostie și raționalitate economică, ce alte arme ne mai rămân în afară de artă, frumusețe și iubire?

Surse

Adevărul despre fals

Nu-l căutați pe Sean Lorenz în muzee și galerii de artă contemporană, el este reprezentarea a mai multor pictori pe care îi apreciez și care, din fericire, n-au avut un destin așa tragic.

De asemenea, este inutil să vă duceți pe cheiul Voltaire pentru a căuta magazinul lui Jean-Michel Fayol; personajul lui, fictiv, mi-a fost inspirat în parte de lectura unor articole despre firma Kremer Pigmente, creată de George Kremer, și a unor materiale din presa online care prezintă colecția de pigmenți de la *Straus Center for Conservation and Technical Studies* din Cambridge, despre care se spune că este unică în lume.

În fine, unii dintre voi vor fi remarcat în acest roman că am făcut referire și la unele personaje și locuri din cărțile mele precedente. Sper că aceste aluzii v-au făcut să zâmbiți. Ele sunt în orice caz, dragi cititori, mărturia recunoștinței mele pentru loialitatea voastră.

Cuprins

Băiețelul 9

ÎN MIJLOCUL IERNII
Marți, 20 decembrie

1. Sindromul Paris 21
2. Teoria celor 21 de grame 48
3. Frumusețea funiilor 75
4. Doi necunoscuți în casă 93

PICTORUL NEBUN
Miercuri, 21 decembrie

5. Lupta cu destinul 107
6. O sumă de distrugeri 131
7. Cei mistuiți de foc 143
   Gaspard 161
8. Minciuna și adevărul 167
9. Un mijloc de a învinge moartea 182

CHEMAREA LUMINII
Joi, 22 decembrie

10. Dincolo de lumină 193
    Pénélope 211
11. *Cursum Perficio* 219
12. *Black Hole* 232

Vineri, 23 decembrie
13. Madrid 247
14. Nueva York 268
15. Înapoi pe Bilberry Street 279
Pénélope 292

REGELE ARINILOR
Sâmbătă, 24 decembrie
16. Noaptea americană 299
17. Regele Arinilor 313
18. Orașul de promoroacă 321
19. La marginea infernului 335
20. Fiul preferat 361
Bianca 378
21. Kilometrul zero 381

Duminică, 25 decembrie
22. *Night Shift* 399

Cinci ani mai târziu 415

A 22-a Pénélope 421

Surse 425

Alte romane scrise de Guillaume Musso:

Fata din Brooklyn (ALLFA, 2017)

Central Park (ALLFA, 2016)

Mâine (ALLFA, 2015)

După şapte ani (ALLFA, 2013)

Chemarea îngerului (ALLFA, 2012)

Ce-aş fi eu fără tine? (ALLFA, 2011)

Fata de hârtie (ALLFA, 2010)

Vei fi acolo? (ALLFA, 2010)

„Într-un thriller, cel mai mult îmi place nu atât acțiunea, chiar dacă ea e cea care imprimă ritmul povestirii, cât psihologia. În cărțile mele, cele mai tulburătoare evenimente sunt, în primul rând, de ordin intim, avându-și originea în motivațiile personajelor, în spaimele și în aspirațiile lor secrete."

Guillaume Musso

GRUPUL EDITORIAL ALL | Editura ALL

GUILLAUME MUSSO
UN APARTAMENT LA PARIS

Printr-o greșeală misterioasă, Madeleine, o tânără polițistă britanică, și Gaspard, un scriitor francez întors din Statele Unite în căutarea inspirației, ajung să închirieze aceeași casă în Paris. Întâmplător sau nu, este chiar locuința unui pictor celebru, Sean Lorenz, în care se află și atelierul acestuia, impregnat de pasiunea lui pentru culori și lumină. Devastat de asasinarea fiului său, Lorenz moare un an mai târziu, lăsând în urma lui trei tablouri, care încă nu au fost descoperite. Fascinați de povestea acestuia, Madeleine și Gaspard decid să-și unească forțele pentru a găsi aceste tablouri. Dar, ca să afle adevăratul secret al lui Sean Lorenz, cei doi vor trebui să-și înfrunte propriii demoni într-o anchetă tragică și periculoasă care le va schimba viețile pentru totdeauna.

„Un thriller irezistibil, pe care nu-l poți lăsa din mână."
Europe 1

„O reușită totală. O carte a maturității și a cutezanței."
RTL

Scanează codul și află mai multe despre seria de autor Guillaume Musso!
http://www.all.ro/colectii/guillaume-musso/

ISBN 978-606-783-075-0